

2021

การสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีชิ้นบ้าน ไทย

ชัยรัตน์ สมบุญตนนท์
คณะครุศาสตร์

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd>

Part of the [Other Education Commons](#)

Recommended Citation

สมบุญตนนท์, ชัยรัตน์, "การสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีชิ้นบ้านไทย" (2021).
Chulalongkorn University Theses and Dissertations (Chula ETD). 5152.
<https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd/5152>

This Thesis is brought to you for free and open access by Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Chulalongkorn University Theses and Dissertations (Chula ETD) by an authorized administrator of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

การสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาดนตรีศึกษา ภาควิชาศิลปะ ดนตรีและนาฏศิลป์ศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2564

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CREATING VIOLIN SUPPLEMENTARY BOOK FOR BEGINNERS
BASED ON THAI FOLK MUSIC

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education in Music Education
Department of Art, Music, and Dance Education
FACULTY OF EDUCATION
Chulalongkorn University
Academic Year 2021
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น โดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย
โดย	น.ส.พัชรพันธ์ สมบุญตนนท์
สาขาวิชา	ดนตรีศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิชฎาลัมพ์ก์ เหล่าวานิช

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยเป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะครุศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริเดช สุชีวะ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คณินญา อุตัยสุข)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิชฎาลัมพ์ก์ เหล่าวานิช)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมชัย ตระการรุ่ง)

CHULALONGKORN UNIVERSITY

พัชรพันธ์ สมบุญตนนท์ : การสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย. (CREATING VIOLIN SUPPLEMENTARY BOOK FOR BEGINNERS BASED ON THAI FOLK MUSIC) อ.ที่ปรึกษา
หลัก : ผศ. ดร.วิษณุ ลัมพิก เหล่าวานิช

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทยเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริม สำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย 2) เพื่อสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย โดยใช้ระเบียบวิจัยเชิงพัฒนา 8 ขั้นตอน 1) ศึกษาเอกสาร ทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2) ศึกษาสำรวจ โดยสำรวจความคิดเห็นของครูไวโอลินในประเทศไทยจำนวน 32 ท่าน เกี่ยวกับแบบเรียนไวโอลินที่นิยมใช้ในการสอนผู้เรียนระดับเริ่มต้น 3) วิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินที่นิยมใช้ในประเทศไทย 4) คัดเลือกดนตรีพื้นบ้านจากการวิเคราะห์เอกสารและการสัมภาษณ์ 5) การสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย 6) ตรวจสอบคุณภาพของแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย โดยทำการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน และ ครูไวโอลินที่มีประสบการณ์สอนไวโอลินระดับเริ่มต้น 12 ท่าน 7) แก้ไขปรับปรุงแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้เพลงพื้นบ้านไทย 8) การวิเคราะห์ข้อมูล สรุป อภิปรายผล เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบสำรวจแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทย 2) แบบวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินด้านทักษะการบรรเลงไวโอลินและองค์ประกอบดนตรี 3) แบบวิเคราะห์ดนตรีพื้นบ้านไทย 4) แบบประเมินคุณภาพแบบเรียน

ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทย มี 5 แบบเรียน ประกอบด้วยแบบเรียนชูชุกไวโอลินสคูล เล่ม 1 แบบเรียนเอเชียนด์เซียลอลิเมนต์สำหรับเครื่องสาย ไวโอลินเล่ม 1 แบบเรียนซัสมันเฮาส์ เล่ม 1 แบบเรียนอีต้า โคเฮน เล่ม 1 และแบบเรียนอูโนเคย์สำหรับไวโอลิน เล่ม 1 โดยผลการวิเคราะห์ทักษะการบรรเลงไวโอลินทั้ง 5 เล่ม ประกอบด้วย 2 เทคนิค คือ (1) เทคนิคมือขวา ได้แก่ การดีด, การกำหนดทิศทางของคันชัก, การข้ามสาย, การเล่นเสียงต่อเนื่อง, การเล่นเสียงขาดจากกัน และการสร้างความเข้มเสียง และ (2) เทคนิคมือซ้าย คือ รูปแบบการวางนิ้ว สำหรับองค์ประกอบดนตรีที่พบในแบบเรียนทั้ง 5 เล่ม ประกอบด้วย จังหวะ, ทำนอง, เสียงประสาน, รูปพรรณ, สีสัน, ลักษณะเสียง และรูปแบบ 2) แบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย 1) บทเพลงดนตรีพื้นบ้านไทยทั้ง 4 ภาคจำนวน 12 เพลง ที่มีการเรียบเรียงใหม่ให้เหมาะกับผู้เรียนระดับเริ่มต้น 2) ภาพประกอบและประวัติเพลง 3) ไฟล์เสียง ใน 2 ลักษณะ ได้แก่ ไฟล์เสียงไวโอลินบรรเลงทำนองหลักบรรเลงร่วมกับเปียโนเป็นทำนองรอง (Accompaniment) และ ไฟล์เสียงเปียโนเป็นทำนองรองเพียงอย่างเดียว 4) คู่มือการใช้แบบเรียน โดยผลการประเมินแบบเรียนจากผู้เชี่ยวชาญและครูไวโอลินได้อยู่ในเกณฑ์ ดีมาก

สาขาวิชา ดนตรีศึกษา
ปีการศึกษา 2564

ลายมือชื่อนิสิต
ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

6183358127 : MAJOR MUSIC EDUCATION

KEYWORD: Violin book, Beginner, Thai folk music

Patcharapan Sombuntanont : CREATING VIOLIN SUPPLEMENTARY BOOK FOR BEGINNERS BASED ON THAI FOLK MUSIC. Advisor: Asst. Prof. VITCHATALUM LAOVANICH, Ph.D.

The purposes of this research were to 1) analyze famous beginning violin books in Thailand for creating violin supplementary book for beginners based on Thai Folk Music 2) create violin supplementary book for beginners based on Thai Folk Music. The methodology of this development research has 8 procedures as follow 1) literature review including documents, theories, concepts, and related research work. 2) Pilot study: Survey of 32 Thai violin teachers about famous beginning violin book that teaching in Thailand 3) analyze famous beginning violin books in Thailand 4) select Thai folk music from data analysis and interview 5) create violin supplementary book for beginners based on Thai Folk Music 6) Quality inspection of violin supplementary book for beginners based on Thai Folk Music by evaluation with 3 experts and 12 violin teachers who have experience in beginning violin teaching 7) develop violin supplementary book for beginners based on Thai Folk Music 8) analysis, summarization, and discussion of research Research tools included 1) famous beginning violin book that teaching in Thailand survey form 2) violin technique and element of music analysis form 3) Thai folk music analysis form 4) evaluation form

The results were as follows: 1) the famous beginning violin book that teaching in Thailand have 5 books including Suzuki Violin School: Volume 1, Essential Element for String Violin Book 1, Sassmannshaus book 1, Eta Cohen Violin Method Book 1 and A Tune A Day For Violin Book 1. The result of violin technique from 5 violin books included 2 topics are (1) Right hand technique; pizzicato, bow direction, string crossing, legato, detached note, and dynamic. (2) Left hand technique; finger pattern. For element of music from five violin books are rhythm, melody, harmony, texture, tone color, timber, and form. 2) violin supplementary book for beginners based on Thai Folk Music consists of 1) 12 pieces of Thai folk music from 4 areas of Thailand 2) Color illustration and music history 3) Music backing track in 2 types; Violin and piano accompaniment file and piano accompaniment file 4) music handbook. This violin supplementary book was evaluated by a group of experts and violin teachers in very good criteria.

Field of Study: Music Education

Student's Signature

Academic Year: 2021

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณโครงการสืบสานพระราชดำริ สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ด้านนวัตกรรมศิลป์และระบบเสียงดนตรีที่มอบทุนสำหรับการตีพิมพ์แบบเรียนและสนับสนุนในการสร้างสรรค์ผลงานดนตรีชิ้นนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิษณุลัมพก์ เหล่าวานิช ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ดนัญญา อุทัยสุข และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมชัย ตระการรุ่ง ที่ให้คำปรึกษาและสละเวลาตรวจสอบแก้ไขวิทยานิพนธ์ให้มีความสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณ อาจารย์อานันท์ นาคคง อาจารย์อ้อมพร โฉมวิเศษ รศ.ดร. ณรุทธิ์ สุทธิจิตต์ รศ.ดร. นรอรอด จันทร์กล่ำ รศ.ดร. โกวิทย์ ชันธิศิริ และ ผศ.ดร. ทศนา นาควัชร ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการให้ข้อมูล ตรวจสอบ ประเมินและให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแบบเรียนวารินไวโอลินแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณ เบล สำหรับภาพประกอบสวย ๆ ในแบบเรียน ตาล ที่มาช่วยเล่นเปียโนประกอบพีเอฟ ที่ช่วยอัดเสียงที่มีคุณภาพ พี่อรรณพที่ช่วยออกแบบแบบเรียนให้สวยงาม

ขอขอบพระคุณครอบครัวที่คอยให้การสนับสนุนและเป็นกำลังใจที่สำคัญในการทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้

และสุดท้ายขอขอบคุณพระเจ้าที่ทรงประทานริ้วแรงในวันที่ท้อแท้ใจและหมดแรงที่จะทำงานต่อจนถึงวันที่งานวิจัยชิ้นนี้สำเร็จด้วยดี

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

พัชรพันธ์ สมบุญตนนท์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....ค	
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....ง	
กิตติกรรมประกาศ.....จ	
สารบัญ.....ฉ	
สารบัญตาราง.....ณ	
สารบัญภาพ.....ญ	
บทที่ 1 บทนำ..... 1	
ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย..... 1	
คำถามการวิจัย..... 4	
วัตถุประสงค์..... 4	
ขอบเขตการวิจัย..... 4	
นิยามศัพท์..... 5	
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ..... 5	
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง..... 6	
ดนตรีพื้นบ้าน..... 6	
ความหมายดนตรีพื้นบ้าน..... 6	
คุณลักษณะทางดนตรีของดนตรีพื้นบ้านไทย..... 8	
การนำดนตรีพื้นบ้านไปใช้ในการสอนดนตรีสากล..... 9	
ทักษะการบรรเลงไวโอลินระดับเริ่มต้น..... 11	
การกำหนดทักษะการบรรเลงไวโอลิน..... 11	
ทักษะดนตรีในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น..... 17	

การสร้างแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น	24
ลักษณะแบบเรียนที่ดี	24
ส่วนประกอบของแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น	27
กรอบแนวคิดการวิจัย	30
บทที่ 3 วิธีการดำเนินงานวิจัย	31
ขั้นที่ 1 การศึกษาเอกสาร ทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	32
ขั้นที่ 2 การศึกษานำร่อง (Pilot study) (R1.1)	33
ขั้นที่ 3 การวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินที่นิยมใช้ในประเทศไทย (Content analysis) (R.1.2)	33
ขั้นที่ 4 การคัดเลือกดนตรีพื้นบ้านเพื่อใช้ในแบบเรียน (R.1.3).....	35
ขั้นที่ 5 การสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้เพลงพื้นบ้านไทย (D1).....	36
ขั้นที่ 6 การตรวจสอบคุณภาพแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย (R2)	37
ขั้นที่ 7 แก้ไขปรับปรุงแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทยหลังจากการประเมิน (D2).....	40
ขั้นที่ 8 สรุป อภิปรายผลและนำเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์.....	40
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	41
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทย	42
ส่วนที่ 1 ผลการศึกษานำร่องเพื่อคัดเลือกแบบเรียนไวโอลินที่นิยมใช้ในประเทศไทย.....	42
ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ทักษะการบรรเลงไวโอลินระดับเริ่มต้น	44
ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบดนตรีในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น	55
ตอนที่ 2 การสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย	68
ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ดนตรีพื้นบ้านไทยเพื่อเป็นแนวทางคัดเลือกดนตรีพื้นบ้านในแบบเรียน	68
ส่วนที่ 2 ขั้นตอนการสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย	74

ส่วนที่ 3 ผลการตรวจสอบคุณภาพของแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดย ใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย.....	103
ส่วนที่ 4 การปรับปรุงแก้ไขแบบเรียนและสรุปผล.....	109
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	114
สรุปผลการวิจัย	116
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทยโดยจะเป็น แนวทางในการสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรี พื้นบ้านไทย	116
ตอนที่ 2 การสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย	121
อภิปรายผล	125
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทยโดยจะเป็น แนวทางในการสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรี พื้นบ้านไทย	125
ตอนที่ 2 การสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย	127
ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้.....	128
ข้อเสนอแนะในงานวิจัยครั้งถัดไป.....	128
บรรณานุกรม	130
ภาคผนวก ก ผู้ทรงคุณวุฒิ	134
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล	136
ภาคผนวก ค ตัวอย่างแบบเรียน วารินไวโอลิน	149
ประวัติผู้เขียน	194

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 ทักษะการบรรเลงไวโอลินในระดับเริ่มต้น.....	16
ตารางที่ 2 องค์ประกอบดนตรีในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น.....	24
ตารางที่ 3 ข้อมูลส่วนประกอบของแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่เพิ่มเติมจากแบบเรียนทั่วไป.....	29
ตารางที่ 4 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูล.....	42
ตารางที่ 5 ลำดับแบบเรียนไวโอลินที่ได้รับความนิยมในประเทศไทย.....	43
ตารางที่ 6 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกใช้แบบเรียนไวโอลิน.....	43
ตารางที่ 7 การติดตั้งที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น.....	45
ตารางที่ 8 การกำหนดทิศทางของคันชักที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น.....	46
ตารางที่ 9 การข้ามสายที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น.....	48
ตารางที่ 10 การเล่นเสียงต่อเนื่องที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น.....	49
ตารางที่ 11 การเล่นเสียงขาดที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น.....	50
ตารางที่ 12 การสร้างความเข้มเสียงที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น.....	52
ตารางที่ 13 รูปแบบการวางนิ้วที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น.....	54
ตารางที่ 14 ค่าความยาวโน้ตที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น.....	57
ตารางที่ 15 ตัวหยุดที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น.....	57
ตารางที่ 16 เครื่องหมายประจำจังหวะที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น.....	58
ตารางที่ 17 ความเร็วที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น.....	59
ตารางที่ 18 บันไดเสียงที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น.....	61
ตารางที่ 19 ช่วงกว้างเสียงที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น.....	61
ตารางที่ 20 เสียงประสานที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น.....	63
ตารางที่ 21 รูปพรรณที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น.....	63

ตารางที่ 22	สีสันทที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น	64
ตารางที่ 23	ความเข้มเสียงที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น	65
ตารางที่ 24	ความรู้สึกที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น	66
ตารางที่ 25	ลักษณะของรูปแบบที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น	67
ตารางที่ 26	ความยาวเพลงที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น	68
ตารางที่ 27	ดนตรีพื้นบ้านสำหรับการวิเคราะห์	69
ตารางที่ 28	จัดกลุ่มดนตรีพื้นบ้านตามเครื่องหมายประจำจังหวะ	69
ตารางที่ 29	จัดกลุ่มดนตรีพื้นบ้านตามบันไดเสียง	71
ตารางที่ 30	จัดกลุ่มดนตรีพื้นบ้านตามลักษณะของรูปแบบ	72
ตารางที่ 31	จัดกลุ่มดนตรีพื้นบ้านตามจำนวนห้อง	72
ตารางที่ 32	ผลการคัดเลือกดนตรีพื้นบ้านไทยที่ใช้แบบเรียน	73
ตารางที่ 33	รายชื่อตัวอย่างเพลงและการเรียงลำดับเนื้อหาดนตรีในแบบเรียนไวโอลินเสริม	74
ตารางที่ 34	ผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนโดยผู้เชี่ยวชาญด้านแบบเรียนดนตรี	104
ตารางที่ 35	ผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนโดยผู้เชี่ยวชาญด้านการประพันธ์เพลง	105
ตารางที่ 36	ผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนโดยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาไวโอลินสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น	106
ตารางที่ 37	ผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนโดยครูไวโอลินที่มีประสบการณ์การสอนไวโอลินระดับเริ่มต้น	108
ตารางที่ 38	การปรับปรุงแก้ไขแบบเรียนหลังจากการประเมินคุณภาพแบบเรียน	110
ตารางที่ 39	ผลการวิเคราะห์ทักษะการบรรเลงไวโอลินในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทย	117
ตารางที่ 40	ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบดนตรีในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทย	118
ตารางที่ 41	สาระการเรียนรู้ทักษะการบรรเลงและองค์ประกอบดนตรีในแบบเรียน	122
ตารางที่ 42	สรุปการแก้ไขแบบเรียน	124

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 ภาพตัวอย่างแบบเรียนชูชุกิไวโอลินสคู เล่ม 1.....	18
ภาพที่ 2 ภาพตัวอย่างแบบเรียนเอเซ็นต์เซียลิลิเมนต์สำหรับเครื่องสาย ไวโอลินเล่ม 1.....	19
ภาพที่ 3 ภาพตัวอย่างแบบเรียนซัสมันแฮาส์ เล่ม 1.....	20
ภาพที่ 4 ภาพตัวอย่างแบบเรียนอีต้า โคเฮน เล่ม 1	21
ภาพที่ 5 ภาพตัวอย่างแบบเรียนอจุนอเคย์สำหรับไวโอลิน เล่ม 1.....	22
ภาพที่ 6 ภาพตัวอย่างระดับสายของไวโอลิน	47
ภาพที่ 7 ภาพตัวอย่างรูปแบบการวางนิ้วในแบบเรียน	54
ภาพที่ 8 ภาพตัวอย่างหน้าปกแบบเรียน	100
ภาพที่ 9 ภาพตัวอย่างคำนำ	100
ภาพที่ 10 ภาพตัวอย่างสารบัญ.....	101
ภาพที่ 11 ภาพตัวอย่างเนื้อหาแบบเรียน	101
ภาพที่ 12 ภาพตัวอย่างรายการอ้างอิง.....	102
ภาพที่ 13 ภาพตัวอย่างประวัติผู้เขียน.....	102

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย

ดนตรีพื้นบ้านเป็นดนตรีที่สืบทอดกันมาอย่างยาวนาน เกิดจากการสร้างสรรค์ของชาวบ้านส่งต่อกันด้วยมุขปาฐะ ซึ่งมีเอกลักษณ์ที่แตกต่างกันทางวัฒนธรรม สภาพภูมิประเทศ รวมถึงสภาพสังคมที่แตกต่างตามวิถีชีวิตและความเชื่อ โดยใช้ภาษาที่เรียบง่าย เป็นการเปรียบเทียบสำนวน ถ่ายทอดความเข้าใจของผู้เล่นและผู้ฟัง กล่าวคือ ดนตรีพื้นบ้านเป็นดนตรีที่มีความเรียบง่ายทั้งในเรื่องของดนตรีและคำร้อง เกิดจากการสร้างสรรค์ของชาวบ้านในท้องถิ่นนั้น ๆ เป็นการสะท้อนวิถีชีวิตที่เกิดขึ้น ซึ่งดนตรีพื้นบ้านไม่ได้แค่เพื่อความบันเทิงเพียงเท่านั้น แต่มีความเกี่ยวข้องกับพิธีกรรม ประเพณี การงาน การเดินรำ ฯลฯ (สุกัญญา สุธงษา, 2545) ดนตรีพื้นบ้านจึงมีคุณค่าที่สามารถสะท้อนถึงวัฒนธรรมในภูมิภาคนั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี

การสอนดนตรีมีการนำบทเพลงพื้นบ้านเป็นส่วนหนึ่งของแบบเรียนต่าง ๆ ซึ่งมีลักษณะแตกต่างกันในแต่ละประเทศ อาทิ ในประเทศฮังการี โคลดาคอ โคดาไล (Zoltan Kodaly) นักวิชาการด้านดนตรีศึกษาที่มีบทบาทสำคัญยิ่งในวงการดนตรีศึกษา ได้ประพันธ์แบบฝึกหัดสำหรับการเรียนดนตรีไว้เป็นจำนวนมาก ซึ่งใช้สำหรับการร้องเป็นหลัก โดยมีการเรียงลำดับความยากง่ายให้เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน และมีแนวคิดที่ต้องการเห็นการเรียนดนตรีที่ดีนั้นผู้เรียนควรเริ่มจากดนตรีที่มีอยู่ในสังคมนั้น โคลดาคอจึงรวบรวมบทเพลงพื้นบ้านฮังการีและเพลงพื้นบ้านของประเทศแถบยุโรปตะวันออกนำมาเป็นวัตถุดิบที่ใช้ในการสอนดนตรี ซึ่ง โคลดาคอเห็นว่าภาษาแม่ทางดนตรีคือดนตรีพื้นบ้าน โดยเด็กควรเรียนรู้เช่นเดียวกับการเรียนพูดภาษาของตนก่อนที่จะเรียนภาษาต่างชาติอื่น ๆ และเห็นควรว่าการเรียนดนตรีที่ดีควรจะเริ่มจากเพลงพื้นบ้านของตนเพราะเป็นสิ่งที่คุ้นเคย (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2561) นอกจากนี้ในประเทศเยอรมัน คาร์ล ออร์ฟ (Carl Orff) นักวิชาการด้านดนตรีศึกษาชาวเยอรมัน ได้เล็งเห็นความสำคัญของดนตรีพื้นบ้านเช่นกัน จึงได้มีการนำบทเพลงพื้นบ้านมาใช้ในการสอนดนตรี มีการจัดทำชุดแบบเรียนโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านที่หลากหลายเป็นส่วนประกอบ ทั้งการร้องและปฏิบัติเครื่องดนตรีเพื่อพัฒนาทักษะทางดนตรีให้แก่ผู้เรียน สำหรับในทวีปเอเชีย ชินนิจิ ซูซูกิ (Shiniji Suzuki) นักดนตรีศึกษาชาวญี่ปุ่น ได้นำดนตรีพื้นบ้านเป็นส่วนประกอบของแบบเรียนเพื่อใช้ในการเรียนการสอนดนตรีในหลักสูตรของตน โดยเพลงพื้นบ้านที่นำมาใช้มักเป็นเพลงที่คุ้นหูและเป็นที่นิยม เนื่องด้วยซูซูกิมีแนวคิดเกี่ยวกับการใช้ภาษาแม่ในการเรียนดนตรี (Suzuki, 1983) เน้นเรื่องทักษะการฟังและการเลียนแบบ การที่ผู้เรียนซ้ำทวนผ่านบทเพลงที่รู้จักส่งผลให้ผู้เรียนจดจำบทเพลงได้และง่ายต่อการปฏิบัติดนตรีอีกด้วย

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้เพลงพื้นบ้านยังคงเป็นบทเพลงที่มีความสำคัญ เห็นได้จากการที่นักประพันธ์และอาจารย์สอนดนตรีในระดับโลกที่กล่าวมา จะมีการนำดนตรีพื้นบ้านในภูมิภาคของตนเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างแบบเรียนดนตรีเพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติดนตรี แต่อาจจำเป็นต้องมีการเรียบเรียง หรือประพันธ์ดนตรีใหม่เพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียน โดยต้องมีการคำนึงถึงระดับชั้นของผู้เรียน เรียงลำดับจากง่ายไปยากและที่สำคัญคือครอบคลุมเนื้อหาดนตรีและเทคนิคการบรรเลง

สำหรับในประเทศไทยนั้น ปัจจุบันได้มีแนวโน้มการศึกษาดนตรีพื้นบ้านเพิ่มมากขึ้น แต่เป็นเชิงศึกษาวัฒนธรรมมากกว่าในเชิงดนตรีโดยจะเน้นการรวบรวมเนื้อเพลงผ่านคนในพื้นที่ที่มีความเชี่ยวชาญด้านดนตรี (มินทรา ทันตะเวช, 2557) โดยจัดพิมพ์เนื้อร้อง บันทึกเสียงและนำมาแบ่งหมวดหมู่ส่วนการวิเคราะห์ดนตรีพื้นบ้านไทยในเชิงของดนตรีมีงานวิจัยทำการวิเคราะห์เช่นกัน ได้แก่ การศึกษาเพลงพื้นบ้านท่าโป เนื้อหาดนตรีและการสืบทอด (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2541) ที่ ตำบลท่าโป อำเภอนหนองขาหย่าง จังหวัดอุทัยธานี โดยได้นำทำนองเพลง บันทึกในระบบโน้ตดนตรีสากล และ วิเคราะห์องค์ประกอบดนตรีตามดนตรีตะวันตก แสดงให้เห็นว่าดนตรีพื้นบ้านไทยนั้นสามารถใช้ในการสอนดนตรีลักษณะการสอนแบบเดียวกับดนตรีตะวันตกได้เช่นกัน อย่างไรก็ตามท่ามกลางวัฒนธรรมสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลง อิทธิพลจากวัฒนธรรมต่างประเทศ คนรุ่นใหม่สนใจในดนตรีสมัยใหม่มากยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้ดนตรีไทยพื้นบ้านจึงได้รับความสนใจน้อยลง ซึ่งเป็นเรื่องน่าเสียดาย ที่ดนตรีพื้นบ้านไทยที่สะท้อนวิถีชีวิต วัฒนธรรมและคุณค่าตัวดนตรีในอดีต จะต้องสูญหายไป โดยคุณค่าของวัฒนธรรมดนตรีแต่เดิมนั้นควรมีการอนุรักษ์ ควบคู่กับการแสวงหาและถ่ายทอดวัฒนธรรมอันทรงคุณค่าให้คงอยู่ ดังนั้นนอกจากการอนุรักษ์ให้คงรูปแบบเดิม อาจจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องปรับเปลี่ยนเพื่อให้ดนตรีพื้นบ้านไทยจะคงอยู่ได้ต่อไปในยุคปัจจุบัน

ไวโอลินเป็นเครื่องดนตรีตะวันตก เป็นที่ได้รับความนิยมมาก เมื่อเทียบอัตราส่วนจำนวนเครื่องดนตรีในวงออเคสตรา ไวโอลินถือเป็นเครื่องที่มีจำนวนเยอะที่สุด และมีผู้ให้ความสนใจที่จะเรียนไวโอลินเป็นจำนวนมาก ในประเทศไทยมีหลายโรงเรียนได้เริ่มมีการผลักดันให้ผู้เรียนเล่นดนตรีมากขึ้น ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 วิชาดนตรีนั้นอยู่ภายใต้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ได้มุ่งเน้นให้มีความรู้ ความเข้าใจองค์ประกอบดนตรี แสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ห้วงพหุศาสตร์วิจารณ์คุณค่าดนตรี ถ่ายทอดความรู้ความรูสึกทางดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชมและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม (กระทรวงศึกษา, 2551) ซึ่งไวโอลินเป็นเครื่องดนตรีที่เล็กที่สุดในเครื่องสายตะวันตก พกพาสะดวก เครื่องดนตรีราคาไม่สูงมาก จึงเหมาะแก่การใช้งบประมาณที่มีอย่างจำกัดเพื่อการศึกษาดนตรี

นอกจากนี้ในสถาบันดนตรีเอกชนมีการเปิดการสอนไวโอลินอย่างกว้างขวาง โดยการจัดการเรียนการสอนในประเทศไทยนั้นมีหลากหลายหลักสูตร เช่น Suzuki, A tune a day, Strily String,

Eta Cohen, Kate Havas, Otto Langley, Carl Flesh และ Yamaha (ชาวฤทธิ์ ใจงาม, 2561; วิจิตร ตรียมตระการผล, 2559; ณัฐพร ผกาหลง, 2552) โดยหลักสูตรที่กล่าวมาข้างต้น โดยมากมีการเขียนแบบเรียนและแบบฝึกหัดเพื่อใช้ทำการสอนเฉพาะให้สอดคล้องกับหลักสูตรของตน อีกทั้งไวโอลินเป็นเครื่องดนตรีตะวันตกส่งผลให้แบบเรียนส่วนใหญ่ใช้เพลงจากตะวันตก และจากการสำรวจครูไวโอลินจำนวน 32 ท่าน เพื่อศึกษานำร่อง (Pilot Study) พบว่าแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมในประเทศไทย 5 เล่ม ได้แก่ แบบเรียนซุซูกิไวโอลินสคูล เล่ม 1 (Suzuki Violin School: Volume 1) แบบเรียนเอเช็นต์เซี่ยลอิเลเมนต์สำหรับเครื่องสาย ไวโอลินเล่ม 1 (Essential Element for String Violin Book 1), แบบเรียนซัสมันเฮาส์ เล่ม 1 (Sassmannshaus book 1) แบบเรียนอีต้า โคเฮน เล่ม 1 (Eta Cohen Violin Method Book 1) และ แบบเรียนอจูนอเดย์สำหรับไวโอลิน เล่ม 1 (A Tune A Day For Violin)

จากการวิเคราะห์ 5 แบบเรียน เบื้องต้นพบว่า แบบเรียนทั้งหมดใช้ดนตรีพื้นบ้านตะวันตกเพื่อใช้ในการสอนในแบบเรียน เนื่องจากไวโอลินเป็นเครื่องดนตรีตะวันตกการใช้ดนตรีตะวันตกในแบบเรียนเป็นหลัก จึงมีความสมเหตุสมผล แต่หากนำบทเพลงที่มีแบบฝึกหัดเป็นบทเพลงตะวันตกทั้งหมดมาใช้ในการบริบทของสังคมไทย อาจทำให้ผู้เรียนในที่อยู่บริบทของสังคมไทยอาจไม่สามารถเข้าใจหรือ เข้าถึงตัวดนตรีที่มีบริบทแตกต่างกับบริบททางด้านดนตรีในสังคมไทยได้มากนัก

นอกจากนี้ แบบเรียนส่วนใหญ่มีการเน้นเฉพาะที่เนื้อหาดนตรี เช่น บทเพลง แบบฝึกหัดสัญลักษณ์ดนตรี ฯลฯ เท่านั้น ไม่ได้มีการกล่าวถึงประวัติหรือสิ่งอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบทเพลงที่อาจนำมาสู่ความเข้าใจเพิ่มเติมของผู้เรียน อีกทั้งแบบเรียนส่วนใหญ่ ตีพิมพ์ในรูปแบบขาวดำ แตกต่างกับแบบเรียนเปียโนระดับเริ่มต้นที่มักมีสีสันที่สดใสประกอบกับภาพประกอบที่เป็นการ์ตูนที่สอดคล้องกับเนื้อหาดนตรี ซึ่งภาพประกอบสีสันเหล่านี้สามารถกระตุ้นความสนใจในการเรียนแก่ผู้เรียนและสามารถอธิบายเสริมเนื้อหาให้มีความชัดเจนขึ้นได้อีกด้วย (เกริก ยุ้นพันธ์, 2543)

จากปัญหาและความสำคัญที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะจัดทำแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทยเพื่อเป็นการเสริมทักษะการเล่นไวโอลินควบคู่ไปกับการใช้แบบฝึกหัดหรือหนังสือแบบเรียนเดิมที่ผู้เรียนใช้ ซึ่งแบบเรียนเสริมเล่มนี้ จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในทักษะการบรรเลงไวโอลินเพิ่มขึ้น จากการที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกดนตรีพื้นบ้านผ่านการวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทย จากนั้นนำมาเรียบเรียงดนตรีขึ้นใหม่โดยใช้ดนตรีพื้นบ้านที่เลือกมาซึ่งมีความสอดคล้องเหมาะสมกับทักษะการบรรเลงไวโอลินเริ่มต้น นอกจากนี้ผู้วิจัยได้เพิ่มเติมภาพประกอบสีสันในแบบเรียนเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียนระดับเริ่มต้น โดยผู้วิจัยคาดหวังว่าแบบเรียนนี้ จะช่วยเป็นแบบเรียนเสริมให้ครูไวโอลินสามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอนในสังคมปัจจุบันที่มีการรับวัฒนธรรมต่างประเทศที่หลากหลาย มีผสมผสานระหว่างดนตรีตะวันตกและดนตรีไทยเข้าด้วยกัน ซึ่งจะทำให้เกิดผลดีแก่

ผู้เรียนคนไทยและผู้สนใจที่ต้องการเรียนรู้ในวัฒนธรรมไทย ควบคู่ไปกับการเรียนทักษะการบรรเลงไวโอลินและองค์ประกอบดนตรีที่ถูกต้อง

คำถามการวิจัย

แบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทยควรมีลักษณะอย่างไร

วัตถุประสงค์

1. เพื่อวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทยโดยจะเป็นแนวทางในการสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย
2. เพื่อสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

1.1 เนื้อหาด้านสาระดนตรี ได้ศึกษาและวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น 5 เล่ม ได้แก่

- แบบเรียนซูซูกิไวโอลินสคูล เล่ม 1 (Suzuki Violin School: Volume 1)
- แบบเรียนเอเซ็นต์เซียวอลิลีเมนต์สำหรับเครื่องสาย ไวโอลินเล่ม 1 (Essential Element for String Violin Book 1)

- แบบเรียนซัสมันเฮาส์ เล่ม 1 (Sassmannshaus book 1)
- แบบเรียนอีต้า โคเฮน เล่ม 1 (Eta Cohen Violin Method Book 1)
- แบบเรียนทูนเดย์สำหรับไวโอลิน เล่ม 1 (A Tune A Day For Violin)

1.2 เนื้อหาด้านดนตรีพื้นบ้าน ได้ศึกษาจาก 2 แหล่ง ได้แก่

- การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรีพื้นบ้านไทย
- การวิเคราะห์เอกสาร หนังสือดนตรีพื้นบ้านและศิลปะการแสดงของไทย การบันทึกเสียงและวีดิทัศน์การแสดงเพลงพื้นบ้านไทย

2. ขอบเขตด้านผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

2.1 เนื้อหาด้านสาระดนตรี ได้แก่

- ผู้เชี่ยวชาญด้านแบบเรียนดนตรี 1 ท่าน
- ผู้เชี่ยวชาญด้านประพันธ์เพลง 1 ท่าน
- ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาไวโอลิน 3 ท่าน
- ผู้เชี่ยวชาญด้านไวโอลินสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น 1 ท่าน

2.2 เนื้อหาด้านดนตรีพื้นบ้าน ได้แก่

- ผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรีพื้นบ้านจำนวน 1 ท่าน

นิยามศัพท์

แบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น คือ แบบเรียนไวโอลินทางเลือกสำหรับครูไวโอลินและผู้สนใจประกอบด้วยดนตรีพื้นบ้านไทย ทักษะการบรรเลงไวโอลิน องค์ประกอบดนตรี เพื่อพัฒนาทักษะการบรรเลงไวโอลินเริ่มต้นสำหรับผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานด้านไวโอลินมาก่อน หรือเรียนไวโอลินไม่เกิน 1 ปี

ดนตรีพื้นบ้านไทย คือ ดนตรีและเพลงพื้นบ้านที่ชาวบ้านร้องและเล่น ที่สร้างสรรค์โดยคนไทยและสามารถสะท้อนวิถีชีวิตที่เกิดขึ้นภายในประเทศไทยของชาวบ้านในท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย 4 ภาค ได้แก่ ภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้

องค์ประกอบดนตรี คือ องค์ประกอบดนตรีที่ใช้ในงานวิจัยนี้มากจากคำนิยามของณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2561) ประกอบด้วย 7 องค์ประกอบ ดังนี้ 1) จังหวะ 2) ทำนอง 3) เสียงประสาน 4) รูปพรรณ 5) สีสิ้น 6) ลักษณะเสียง และ 7) รูปแบบ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. **ด้านผู้สอน** เป็นอีกหนึ่งแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับครูไวโอลินเพื่อใช้สอนไวโอลินระดับเริ่มต้น
2. **ด้านผู้เรียน** ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการบรรเลงไวโอลินและองค์ประกอบดนตรีควบคู่กับการเรียนรู้เอกลักษณ์ดนตรีพื้นบ้านไทย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ใน ประเทศไทยโดยจะเป็นแนวทางในการสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ ดนตรีพื้นบ้านไทยและ เพื่อสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรี พื้นบ้านไทย

ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยโดยสามารถแบ่งตามหลักการและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง ออกเป็น 4 ตอน ดังต่อไปนี้

1. ดนตรีพื้นบ้าน

1.1 ความหมายของดนตรีพื้นบ้าน

1.2 คุณลักษณะทางดนตรีของดนตรีพื้นบ้านไทย

1.3 การนำดนตรีพื้นบ้านไปใช้ในการสอนดนตรีสากล

2. ทักษะการบรรเลงไวโอลินระดับเริ่มต้น

2.1 การกำหนดทักษะการบรรเลงไวโอลิน

2.2 ทักษะดนตรีในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

3. การสร้างแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

3.1 ลักษณะของแบบเรียนที่ดี

3.2 ส่วนประกอบของแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

4. กรอบแนวคิดการวิจัย

ดนตรีพื้นบ้าน

ความหมายดนตรีพื้นบ้าน

ผู้วิจัยได้ศึกษาความหมายและลักษณะทั่วไปของดนตรีพื้นบ้าน โดยศึกษาทั้งความหมายทั้ง ไทยและต่างประเทศและนำมาสรุปได้ดังนี้

สุกัญญา สุจฉายา (2545) ได้ให้ความหมายของเพลงพื้นบ้านว่า เป็นวรรณกรรม มุขปาฐะ มีความเก่าแก่ซึ่งรวมบทร่ายกรองและดนตรีเข้าด้วยกัน ส่งต่อกันอย่างยาวนาน สืบทอดจาก ปากต่อปาก มีลักษณะเด่นอยู่ที่ความเรียบง่ายของถ้อยคำ การร้องและการแสดง นอกจากนี้ยังเป็น เพลงที่รู้จักดีและเป็นที่ยอมรับในท้องถิ่นนั้น ๆ รวมถึงบางครั้งใช้คำร้องเป็นภาษาถิ่น เนื้อหามักถ่ายทอด ความรู้สึกนึกคิด อุดมการณ์ ความเป็นอยู่และภูมิปัญญาของชาวบ้านไว้ด้วย โดยมีเนื้อร้องและทำนอง

ไม่ตายตัว เพลงพื้นบ้านในประเทศไทยนั้นมีหลายประเภท ได้แก่ เพลงกล่อมเด็ก เพลงประกอบการละเล่น เพลงเด็กเล่น เพลงประกอบพิธีกรรม ซึ่งจะแตกต่างกันไปตามสภาพสังคมและวัฒนธรรมของท้องถิ่น

เอกสารการสอนชุดวิชาศิลปะ การละเล่นและการแสดงพื้นบ้านของไทย โดยมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช สาขาศิลปศาสตร ได้ให้ความหมายของเพลงพื้นบ้านว่าเป็นมรดกทางภูมิปัญญาที่ได้สะสมกันมาอย่างต่อเนื่องในหลายชั่วอายุคน เป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตและเคยมีบทบาทต่อสังคม ซึ่งอาจจะจำแนกได้เป็น 5 ประการ คือ ให้ความบันเทิง ให้การศึกษา ควบคุมสังคม เป็นที่ระบายความคับข้องใจและสุดท้ายเพื่อเป็นสื่อมวลชน (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2532)

ศุภพร สุวรรณภักดี (2559) ได้ให้คำนิยามดนตรีพื้นบ้านสอดคล้องกันว่าในแต่ละวัฒนธรรมดนตรี มีเอกลักษณ์เฉพาะที่แตกต่างกันออกไปตามแต่ละท้องถิ่น อาศัยความรู้ที่มีลักษณะเฉพาะตามแต่ละท้องถิ่นผ่านภูมิปัญญาของคนที่สะท้อนให้เห็นถึงวิถีการดำเนินชีวิต บริบททางสังคมโดยนำเสนอผ่านเรื่องราวจากธรรมชาติใกล้ตัว ซึ่งสำเนียงดนตรีพื้นบ้านมีความเรียบง่าย อีกทั้งยังมีโครงสร้างที่ไม่ซับซ้อน และเป็นกิจกรรมของชุมชน ตลอดจนพิธีกรรมความเชื่อตามแต่ละสังคมผ่านการถ่ายทอดในลักษณะมุขปาฐะ แสดงให้เห็นถึงคุณค่าที่ควรอนุรักษ์ให้กับผู้คนรุ่นหลังต่อไป

ใน The New Grove Dictionary of Music and Musician ได้ให้ความหมายของดนตรีพื้นบ้านว่า เป็นดนตรีที่มีแหล่งกำเนิดจากการร้องเล่นของชุมชนในแต่ละประเทศ ซึ่งอาจจะทราบผู้ประพันธ์หรือไม่ก็ได้ ซึ่งเป็นที่นิยมร้องเล่นกันในกลุ่มท้องถิ่นนั้น ๆ แต่ไม่ใช่เพลงสมัยนิยม (Pegg, 2001) ซึ่งสอดคล้องกับ แมรี คาร์ริส นิวแวนเดอร์ (Newander, 1976) ที่ได้ทำดัชนีพจนานุกรมมรดกทางวัฒนธรรมของมหานครเซนต์หลุยส์ที่สะท้อนในเพลงและเพลงพื้นบ้านของยุโรป กล่าวว่าดนตรีพื้นบ้านเป็นการคัดสรร เป็นที่ยอมรับ หรือ การร้องเล่นของในสังคมหรือกลุ่มวัฒนธรรมนั้น ๆ เป็นการบอกต่อกันผ่านคำพูดส่งต่อกันรุ่นสู่รุ่น โดยบทเพลงไม่เป็นที่ทราบแน่ชัดของผู้ประพันธ์ และใช้ภาษาท้องถิ่นในการร้องเล่น

อนง นาวิกมูล (2550) ได้ให้ความหมายของดนตรีพื้นบ้านว่า เป็นเพลงที่ชาวบ้านร้องเล่นกันมาอย่างยาวนาน โดยเฉพาะในยุคของเกษตรกรรม สอดคล้องกับแบบปากต่อปากหรือผ่านการสังเกต และมักไม่ทราบชื่อผู้ประพันธ์คำร้องและทำนองของเพลง การร้องมีทั้งแบบกลุ่มและเดี่ยว มักใช้เครื่องดนตรีประกอบจังหวะน้อยชิ้น ส่วนใหญ่นิยมใช้การตบมือเข้าจังหวะ บางทีเพลงพื้นบ้านสามารถเรียนว่าเพลงพื้นเมือง จึงมีการเรียกรวมกันว่าเพลงพื้นบ้านพื้นเมือง โดยมีลักษณะเรียบง่ายสามารถเข้าใจได้โดยไม่ต้องตีความเปิดกว้างในด้านการใช้ถ้อยคำ เพลงนั้นสามารถสะท้อนภาพชีวิตในสังคม

โดยลักษณะของเพลงพื้นบ้านไทย 1) มีความเรียบง่ายทั้งถ้อยคำและการร้องการละเล่น ส่งผลให้เข้าใจง่าย ไม่ต้องผ่านการตีความ 2) เน้นความสนุกสนานเป็นหลัก ตามลักษณะของคน

ไทยเป็นคนชอบความสนุกสนาน เนื้อหาของดนตรีจึงเน้นความรื่นเริง 3) มีรูปแบบที่คล้ายคลึงกัน ในแต่ละภูมิภาคมีการแลกเปลี่ยนถ่ายทอดระหว่างคนต่อคน หรือระหว่างคณะต่อคณะ จนกระทั่งทุกอย่างผสมผสานกัน ทำให้เพลงที่แม้จะอยู่ต่างถิ่นมีถ้อยคำที่คล้ายคลึงกัน

เพลงพื้นบ้านแบ่งออกได้หลายชนิด เช่น 1) แบ่งตามความสั้นยาวของเพลง 2) ตามรูปแบบของกลอน คือ การจัดฉันทลักษณ์เหมือนกันไว้กลุ่มเดียวกัน 3) เพลงโต้ตอบและเพลงธรรมดา 4) ใช้เวลาเดินความในการอธิบาย เพื่อสร้างความเข้าใจถึงความสอดคล้องกันตามลำดับ ทั้งตามเทศกาลและเพลงที่เล่นได้ทั่วไป

จากการศึกษาความหมายของดนตรีพื้นบ้าน ผู้วิจัยสรุปว่า ดนตรีพื้นบ้านหมายถึงดนตรีที่ส่งต่อกันแบบปากต่อปาก ไม่ทราบผู้ประพันธ์ มักร้องเล่นกันในท้องถิ่นมีเนื้อหาเรียบง่ายและมักภาษาถิ่นในการร้อง เป็นการแสดงวิถีชีวิตโดยใช้ดนตรีเป็นส่วนประกอบ เป็นเอกลักษณ์เฉพาะทางวัฒนธรรมในแต่ละท้องถิ่น

คุณลักษณะทางดนตรีของดนตรีพื้นบ้านไทย

สุพรรณิ เหลือบุญชู (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาคีตลักษณ์และการวิเคราะห์ดนตรีพื้นบ้านอีสานใต้ โดยแบ่งเพลงออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) เพลงชั้นสูง 2) เพลงสำหรับเข้าขบวน และ 3) เพลงเบ็ดเตล็ด หลังจากที่ได้แบ่งประเภท จึงได้ทำการเลือกเพลงพื้นบ้านมาวิเคราะห์จำนวน 4 เพลง ได้แก่ เพลงอมตูก เพลงรำเลย เพลงกโนปดิงตองและเพลงระบำสุ่ม ผลการวิจัยพบว่าคีตลักษณ์ของบทเพลงมีลักษณะโครงสร้างเพลงแบบทำนองเดียว แต่มีเนื้อร้องหลายท่อน รูปแบบไม่มีความซับซ้อน

วิชา เชาวศิลป์ (2543) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ทำนองเพลงลำตัดและเพลงพื้นบ้านอื่น ๆ ที่ปรากฏใน ลำตัด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารวบรวมและบันทึกทำนองเพลงลำตัดและเพลงพื้นบ้านอื่น ๆ ที่ ปรากฏในลำตัดเป็นระบบโน้ตสากล โดยมุ่งเน้นที่ระดับเสียงที่เคลื่อนที่เป็นทำนอง พบว่า ความหมายของลำตัด ที่หมายถึงการ ตัด เอาเพลงหรือการละเล่นต่าง ๆ เน้นในเรื่องความสนุกสนาน จึงมีการนำเพลงพื้นบ้านอื่น ๆ ที่สนุกสนานมาใช้ในการละเล่นลำตัด โดยเพลงที่นิยมได้แก่ เพลงเกี่ยวข้าว เพลงขอทาน เพลงฉ่อย เพลงพวงมาลัย เพลงเรือ และเพลงอีแซว ซึ่งเพลงพื้นบ้านแต่ละชนิด จะมีลักษณะตายตัว ไม่ซับซ้อน โดยผู้ร้องจะต้องร้องภายใต้กรอบของทำนอง

โดยเมื่อทำการบันทึกเพลงลำตัดและเพลงพื้นบ้านอื่น ๆ ในระบบโน้ตดนตรีสากล พบว่าอัตราจังหวะทั่วไปของเพลงพื้นบ้านจะเป็นอัตราจังหวะ 2/4 และทำนองเพลงลำตัดประเภทเพลงพื้นบ้านได้บันทึกเป็นบันไดเสียงระบบโมด (Mode) เหตุด้วยทำนองที่มีลักษณะเฉพาะ ซึ่งในบทร้อง มีการเคลื่อนที่ของระดับเสียงอยู่ 2 ลักษณะ ได้แก่ 1) บทร้องร้าย คือ การเคลื่อนที่ของระดับเสียงที่ไม่มีทำนอง คล้ายการพูด 2) ทำนองบทร้องของลำออย โดยจะมีการประกอบจังหวะร่วมกับการร้อง

สุกัญญา สุฉฉายา (2524) ได้ทำการศึกษาในเชิงวรรณคดีวิเคราะห์ โดยลักษณะของเพลงพื้นบ้านคือความเรียบง่ายและมีลักษณะเฉพาะถิ่น โดยรูปแบบจะมีการซ้ำคำ ซ้ำวรรค ซ้ำโครงสร้างของ

จังหวะและสัมผัส ส่วนความเรียบง่ายในทำนอง คือ มีทำนองไม่ซับซ้อน มีระดับเสียงซ้ำเดิมไปมา มีช่วงจังหวะที่แน่นอน จึงง่ายต่อการจดจำ โดยทำนองและเนื้อหาเพลงเหล่านั้นเป็นการสะท้อนชีวิตและสังคมท้องถิ่น

ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2541) ได้จัดทำวิจัยเรื่อง เพลงพื้นบ้านท่าโพ: เนื้อหาดนตรีและการสืบทอด โดยวัตถุประสงค์คือการศึกษาเนื้อหาดนตรีและวิธีการในการสืบทอดของเพลงพื้นบ้านท่าโพ อำเภอหนองขาหย่าง จังหวัดอุทัยธานี ซึ่งผลการวิจัยพบว่า เพลงพื้นบ้านท่าโพ จำนวน 55 เพลง ที่ทำการศึกษา มีเพลงจำนวน 39 เพลง อยู่ในบันไดเสียงเพนทาโทนิคโดยมีโทนิคเป็น โด ลา มี เร และ ซอล มากน้อยตามลำดับ บันไดเสียงอื่น ๆ ที่พบ ได้แก่ เฮกซะโทนิค เฮกซะคอร์ด เตตราโทนิค และ มิกโซลิเดียน การจัดเรียงเสียงของเพลงเป็นลักษณะ เพลเกิต จำนวน 27 เพลง ออเรนทิก 27 เพลง และแบบผสม 1 เพลง เพลงทั้งหมดมีอัตรา จังหวะ 2/4 และ 4/4 ช่วงกว้างของเสียงที่ใช้อยู่ในช่วงคู่แปดและคู่เจ็ด เพลงที่มีช่วงกว้างเสียงมากที่สุดคือ คู่สิบเอ็ด ขึ้นคู่ที่พบเสมอคือ คู่สองและคู่สามเมเจอร์ เคเดนซ์ตอนจบ เป็นคู่สองเมเจอร์และคู่สามไมเนอร์มากที่สุด รูปแบบทำนองที่พบบ่อย คือ รูปแบบไบนารี จำนวน 37 เพลง ขึ้นแบบอนาครูซิส อีก 18 เพลงขึ้นต้นที่จังหวะที่หนึ่งรูปแบบจังหวะที่พบบ่อยคือ ตัวเข็บบึ่งหนึ่งชั้นประจูดคู่กับเข็บบึ่งสองชั้น และ เข็บบึ่งหนึ่งชั้นสองตัว เพลงจำนวน 46 เพลง เป็นเพลงร่าย อีก 9 เพลง เป็นเพลงที่ร้องเล่นเฉพาะเทศกาลโดยมีเอกลักษณ์พิเศษหลายเพลง คือ การตีทำรำตามเนื้อร้อง

จากที่ได้ศึกษาลักษณะทางดนตรีของเพลงพื้นบ้านไทย ผู้วิจัยสรุปได้ว่า มีทำนองเพลงอยู่ 2 ประเภท ได้แก่ เพลงที่เป็นกิ่งบทร้องร่าย ไม่มีทำนองชัดเจน และ ทำนอง ร่วมกับการประกอบจังหวะ โดยทำนองไม่มีความซับซ้อน จดจำได้ง่าย ส่วนใหญ่เป็นบันไดเสียง เพนทาโทนิค อัตราจังหวะเป็นอัตราจังหวะปกติ ได้แก่ 2/4 และ 4/4 มีขนาดสั้น ใช้รูปแบบ ไบนารี

การนำดนตรีพื้นบ้านไปใช้ในการสอนดนตรีสากล

ในประเทศไทย ชัยदान โคคาย เป็นอาจารย์สอนดนตรีและนักประพันธ์เพลง ได้เห็นถึงความสำคัญของเพลงพื้นบ้านของฮังการี จึงทำการรวบรวมเพลงพื้นบ้านไว้เป็นจำนวนมาก รวมถึงได้ทำการเรียบเรียงใหม่ ส่งผลให้เพลงพื้นบ้านเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายมากยิ่งขึ้น (Choksey, 1974) โดยมีการใช้ดนตรีพื้นบ้านในการสอนร้องเพลง เนื่องจากพบปัญหาว่า เด็กสามารถจดจำคำร้องได้ดีแต่มีการร้องเพี้ยนไม่ตรงระดับเสียงของทำนอง จึงศึกษาและรวบรวมเพลงพื้นบ้าน ซึ่งมีการเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก โดยพบว่าลักษณะที่สำคัญทางดนตรีที่เหมาะสมแก่เด็กในวัยเริ่มเรียนดนตรีต้องมีช่วงเสียงที่ไม่กว้างเกินไปและใช้ชั้นคู่เสียงที่เหมาะสม โดยการเรียนรู้แบบโคคายยังสนับสนุนให้ผู้เรียนเริ่มศึกษาจากดนตรีพื้นบ้านของตนก่อนที่จะเรียนรู้ดนตรีในชาติอื่น เนื่องจากมีความเชื่อเกี่ยวกับประสบการณ์ด้านภาษา ซึ่งภาษาแม่ทางดนตรีของแต่ละประเทศ คือ ดนตรีพื้นบ้าน โดยโคคายยังกล่าวไว้อย่างชัดเจนอีกว่าการเรียนการสอนดนตรีที่ดีควรเริ่มจากดนตรีที่มีอยู่ในสังคมนั้น ๆ เป็นหลัก (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2561)

คาร์ล ออร์ฟ เป็นนักดนตรีศึกษาและนักประพันธ์เพลงชาวเยอรมัน ได้คิดค้นดนตรีที่เป็นที่นิยมในปัจจุบันชื่อว่า ออร์ฟ ชูแวร์ค (Orff Schulwerk) ที่มุ่งเน้นความคิดสร้างสรรค์และการเล่นเครื่องดนตรีประกอบจังหวะ รวมถึงการเคลื่อนไหวและการร้อง (Orff, 1978) นอกจากนี้ออร์ฟยังมีความสนใจในเรื่องของดนตรีพื้นบ้านอีกด้วย มีแนวคิดคล้ายโคคายโดยเห็นด้วยที่ว่าการเล่นดนตรีควรเริ่มที่ภาษาของชนชาติตนก่อน โดยมีการจัดทำแบบฝึกหัดจากดนตรีพื้นบ้านและทำการวิเคราะห์จนได้แบบฝึกหัดจำนวน 5 เล่ม ชื่อว่า ดนตรีสำหรับเด็ก (Music for children) เรียงจากการใช้บันไดเสียงเพนทาโทนิค (Pentatonic Scale) ต่อมาได้เพิ่มบันไดเสียงเมเจอร์ (Major) และไมเนอร์ (Minor) โดยแบบฝึกหัดนี้ ได้พัฒนาจากการวิเคราะห์องค์ประกอบของดนตรีพื้นบ้าน ซึ่งมีเพลงพื้นบ้านจากหลายชาติรวมกัน เป็นแบบฝึกหัดที่ออร์ฟพัฒนาร่วมกับ กุนนิล คีทแมน (Goodkin, 2002) อีกหนึ่งจุดเด่นของการเรียนการสอนดนตรีแบบออร์ฟ คือ เครื่องดนตรี โดยเน้นเครื่องกระทบประเภทต่าง ๆ และมีระนาดออร์ฟที่สามารถแกะคืออกได้ ทำให้ผู้เรียนสามารถเล่นได้ง่ายขึ้น

เบลา บาร์ตอก (Béla Bartók) นักเปียโนและนักประพันธ์เพลงชาวฮังการี ได้นำทำนองของดนตรีพื้นบ้านมาใช้ในการเรียบเรียงเพลงใหม่เพื่อใช้ในการสอนเปียโนของตนโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผู้เรียนในด้านทักษะการปฏิบัติเปียโนให้ มีการจัดเป็นชุดเพลงต่าง ๆ โดยชุดเพลงสำหรับการสอนเปียโนชุดแรกมีชื่อว่า The Ten Easy Pieces for Piano จัดทำขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1908 เป็นการนำเพลงที่มีความเรียบง่ายในการสอนเพลงร่วมสมัย ต่อมาใน ค.ศ. 1909 จึงได้นำเพลงพื้นบ้านของสโลวาเกียและฮังการี จำนวน 85 เพลง จัดทำในชื่อ *For Children* เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงคุณค่าทางดนตรีผ่านบทเพลงที่คุ้นเคยในชาติมากกว่าดนตรี คลาสสิกทั่วไป อีกหนึ่งผลงานสำคัญของบาร์ตอก คือ ไมโครคอสมอส (Mikrokosmos) เป็นการนำเพลงพื้นบ้านฮังการีมาประพันธ์ใหม่ใน 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) ประพันธ์ให้คงเดิมมากที่สุด 2) เรียบเรียงเสียงประสานให้สอดคล้องกับทำนองเพลงพื้นบ้าน และ 3) ประพันธ์ใหม่โดยใช้สำเนียงของเพลงพื้นบ้าน (Suchoff, 1961; มินตรา พันตะเวช, 2557) โดยมีจำนวนเพลงทั้งหมด 153 เพลง แบ่งออกเป็น 6 เล่ม โดยมีการเรียงลำดับจากง่ายไปอย่าง ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนได้ตั้งแต่ระดับเริ่มต้นถึงขั้นสูง (Nissman, 2002)

ชินนิจิ ซูซูกิ (Shinichi Suzuki) เป็นนักไวโอลินและนักดนตรีศึกษาได้คิดค้นการสอนดนตรีตามแนวคิดของซูซูกิ (Suzuki Method) เพื่อใช้เป็นแนวทางการสอนทักษะเครื่องดนตรีสากลชนิดต่าง ๆ เช่น ไวโอลิน เชลโล่ วิโอล่า และ เปียโน เป็นต้น มีแนวคิดการเรียนดนตรีโดยใช้ภาษาแม่ (Mother tongue) โดยเกิดจากการสังเกตเด็กที่สามารถพูดภาษาประจำชาติของตน เน้นการฟัง การทวนซ้ำบ่อย ๆ จนเกิดความชำนาญและนำไปสู่การพูดภาษาได้ เช่นเดียวกับการเรียนการสอนดนตรี ซูซูกิได้นำเพลงพื้นบ้านตะวันตกที่เป็นที่นิยมมาเรียบเรียงใหม่เพื่อใช้ในแบบเรียนของตน โดยผสมกับเพลงคลาสสิกในยุคบาโรกเป็นส่วนใหญ่ในระดับพื้นฐาน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเล่นเพลงได้อย่างรวดเร็วและเรียนรู้สำระดนตรี

ผ่านบทเพลง (Comeau, 1998) เนื่องจากเป็นเพลงที่นิยมจึงทำให้มีจังหวะและทำนองที่คุ้นหูง่ายต่อการปฏิบัติ

จากการศึกษาดนตรีพื้นบ้านไปใช้ในการสอนดนตรีสากลจากนักดนตรีศึกษา นักประพันธ์ และอาจารย์สอนดนตรี จะพบว่ามี การนำดนตรีพื้นบ้านในภูมิภาคของตนเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างแบบเรียนดนตรีเพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติดนตรี ทั้งนี้มีการเรียบเรียงประพันธ์ใหม่ดนตรีใหม่เพื่อใหม่เหมาะสมกับผู้เรียน ต้องมีการคำนึงถึงระดับชั้นของผู้เรียน เรียงลำดับจากง่ายไปยากและที่สำคัญคือครอบคลุมเนื้อหาดนตรีและเทคนิคการบรรเลง

ซึ่งผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำดนตรีพื้นบ้านของไทยและนำกระบวนการจากการศึกษาไปใช้ในการวิจัย ไปสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นเพื่อพัฒนาทักษะการเล่นไวโอลินต่อไป

ทักษะการบรรเลงไวโอลินระดับเริ่มต้น

การกำหนดทักษะการบรรเลงไวโอลิน

การปฏิบัติไวโอลินมีเทคนิคและวิธีการแตกต่างกันออกไป ซึ่งจำเป็นต้องนึกถึงองค์ประกอบดนตรีให้เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียนและทักษะการบรรเลงให้สอดคล้องกัน ซึ่งมีทั้งนักไวโอลิน นักการศึกษาด้านไวโอลินและสถาบันดนตรีได้กำหนดวิธีการและสาระการบรรเลงไวโอลินที่เหมือนและแตกต่างกัน ดังนี้

เอนจูลี โชว์ (Coe, 2009) ได้ทำวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาดนตรีศึกษา จากมหาวิทยาลัยโคลัมเบียสเตจ เรื่อง A Beginning Teacher's Guide to Beginner Violinists มีเนื้อหาเกี่ยวกับคู่มือครูใหม่ถึงนักเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น กล่าวว่า ผู้เรียนไวโอลินในระดับเริ่มต้นอาจเริ่มเรียนตั้งแต่อายุ 4 ปี ทักษะพื้นฐานที่ควรมีและฝึกฝนให้เชี่ยวชาญในระดับเริ่มต้นมีเนื้อหา 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ทำเล่น แบ่งเป็น 2 ส่วน ประกอบด้วย

- 1.1) ทำถือไวโอลิน
- 1.2) ทำจับคันชัก

ส่วนที่ 2 ใจที่มุ่งมั่น คือ การที่ผู้เรียนมีใจรักและตั้งใจในการเรียนไวโอลิน

ส่วนที่ 3 ทักษะปฏิบัติไวโอลิน ประกอบด้วย

- 3.1) การเล่นในตำแหน่งวางนิ้วที่ 1 รวมถึงการเล่นทั้งครึ่งเสียงและเต็มเสียง
- 3.2) เล่นครบทุกสายของไวโอลิน ซึ่งไวโอลินมีสายทั้งหมด 4 สาย
- 3.3) การควบคุมคันชัก คือ การใช้คันชักลากยาว สั้น ในจังหวะต่าง ๆ

3.4) การข้ามสาย

3.5) การใช้คันชักเล่นเสียงต่อเนื่องและเล่นแยกจากกัน

3.6) อารมณ์เพลง คือ การเล่นเสียงดังเบา เสียงขาด เสียงต่อเนื่อง ความเร็ว

ส่วน 4 ทฤษฎีดนตรี ประกอบด้วย

4.1) สัญลักษณ์ดนตรี ได้แก่ กุญแจ, ค่าความยาวโน้ต และ ศัพท์ดนตรี เป็นต้น

4.2) ส่วนประกอบของไวโอลินและคันชัก

ซูซาน เนลสัน (Nelson, 1994) ได้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง Twentieth Century Violin Technique: The Contribution Of Six Major Pedagogues โดยทำการวิเคราะห์เทคนิคไวโอลินจากนักไวโอลินและนักการศึกษาที่มีชื่อเสียงด้านไวโอลินทั้งหมด 6 ท่าน ได้แก่ Leopold Auer, Carl Flesch, Ivan Galamian, Pual Rolland, Kato Havas และ Shinichi Suzuki ออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ทำเล่น ประกอบด้วย

1.1) การยืนเล่น มีได้ 2 รูปแบบ 1 การยืนแบบไม่สมดุล คือ การถ่าน้ำหนักไปที่เท้าทั้งสองข้างไม่เท่ากัน 2 การยืนแบบสมดุล คือ การลงน้ำหนักเท่ากันที่เท้าทั้งสองข้าง ซึ่งการยืนทั้ง 2 รูปแบบนี้ สามารถเลือกใช้ได้ตามความถนัด โดยมีทั้งนักไวโอลินและครูไวโอลินเลือกใช้ในวิธีการที่ต่างกัน การยืนเล่นนั้น ส่วนใหญ่เพื่อสำหรับคนที่ต้องการเป็นผู้แสดงเดี่ยวและฝึกสำหรับการแสดงไวโอลิน

1.2) ทำนั่งเล่น คือ ทำสำหรับการเล่นในวงออร์เคสตราและการเล่นวงแชมเบอร์

1.3) ทำจับไวโอลิน คือ องศาที่หัวไวโอลินหัน องศาที่ขนานกับเท้าซ้าย และตำแหน่งที่วางไวโอลินบนคางและไหล่ ซึ่งจะสอดคล้องกับเทคนิคไวโอลินในมือซ้าย เนื่องจากมือซ้ายเป็นมือที่ถือไวโอลิน

ส่วนที่ 2 มือซ้ายและเทคนิคของแขน ประกอบด้วย

2.1) การกดนิ้ว คือ การกดนิ้วและยกนิ้วขึ้นจากสาย มีทั้งการกดแนวตั้ง แนวนอนและการกดข้ามสาย

2.2) ตำแหน่งนิ้วและการเลื่อนตำแหน่งนิ้ว คือ ตำแหน่งที่กดนิ้วบนสาย เพื่อกำหนดเสียงโน้ต ซึ่งในเทคนิคขั้นสูงจะมีการเลื่อนตำแหน่งเพื่อสร้างระดับเสียงโน้ตที่สูงขึ้นและง่ายต่อการกดนิ้ว โดยพื้นฐานการเล่นไวโอลินจะเริ่มต้นที่ ตำแหน่งวางนิ้วที่ 1

2.3) การสั่นนิ้ว (Vibrato) คือ การเคลื่อนไหวให้เสียงต่ำลงและกลับมาเสียงเดิมอย่างสม่ำเสมอ

2.4) อินโทเนชั่น (Intonation) คือ การเล่นให้ตรงระดับเสียง

ส่วนที่ 3 มือขวาและเทคนิคของมือขวา ประกอบด้วย

3.1) การจับคันชัก คือ ทำจับคันชักที่ถูกต้อง

3.2) การเล่นเสียงต่อเนื่อง

3.3) การเล่นเสียงขาดจากกัน

3.4) ทิศทางการเล่นของคันชัก

3.5) การสร้างเสียง คือ การสร้างเสียงให้มีคุณภาพ ซึ่งสัมพันธ์กับ น้ำหนัก ตำแหน่งการวางคันชัก และความเร็วในการลากคันชัก

อีแวน กาลาเมียน (Galamian, 1962) เป็นหนึ่งในนักการศึกษาไวโอลิน ที่โด่งดังในศตวรรษที่ 20 ได้เขียนหนังสือ Principles of violin and teaching เป็นการเขียนถึง ประวัติของตน และเทคนิคไวโอลินตั้งแต่ระดับเริ่มต้นถึงระดับขั้นสูง โดยมีการอธิบายถึงเทคนิคมือ ซ้าย ดังนี้ 1) การถือไวโอลินในการเล่น 2) การเคลื่อนตำแหน่งนิ้ว และ 3) การสั่นนิ้ว ส่วนเทคนิคมือ ขวา ประกอบด้วย 1) การจับคันชัก 2) การสร้างเสียงบนไวโอลิน 3) การลากคันชัก

ลีโอโพลด์ โมซาร์ท (Mozart, 1951) เป็นที่รู้จักในนักดนตรีในวงออเคสตราและครูไวโอลิน ที่โด่งดังไปกว่านั้นคือการเป็นพ่อของคีตกวีที่มีชื่อเสียง อย่าง ว็อล์ฟกัง อะมาเดอุส โมซาร์ท (Wolfgang Amadeus Mozart) โดย ปี ค.ศ. 1756 ได้เขียนหนังสือ A Treatise on the fundamental principles of violin playing มีเนื้อหาหลักการพื้นฐานการปฏิบัติทักษะไวโอลินแบ่ง ออกเป็น 12 บท เนื้อหาครอบคลุม 5 ด้าน ได้แก่ ประวัติของเครื่องดนตรี (History of Music Instrument) การบันทึกโน้ตและการอ่านโน้ต (Musical Notation) ศัพท์ทางดนตรี (Musical terms) การปฏิบัติเครื่องดนตรี (Performance Practice) และโน้ตประดับ (Ornamentation)

โดย ลีโอโพลด์ โมซาร์ท นั้นเชื่อว่าพื้นฐานความรู้ดนตรีมีความสำคัญ สำหรับผู้เรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นเป็นอย่างมาก และก่อนที่ผู้เรียนจะเล่นเครื่องดนตรีควรศึกษา

ทฤษฎีดนตรี สามารถอ่านโน้ตและสัญลักษณ์ทางดนตรีได้ ซึ่งท่าน ไม่สนับสนุนการเล่นดนตรีโดยการ ใช้หูฟังก่อน ส่งผลให้นักเรียนที่ใช้วิธีการสอนของท่านอ่านโน้ตดนตรีแบบฉาบพลันได้อย่างดี

ในสมัยของลีโอโพอ โมสาร์ท ไวโอลินนั้นมีลักษณะไวโอลินต่างกับยุค ปัจจุบัน คือ ไม่มีที่รองคางและที่รองขา จึงมีการอธิบายวิธีถือที่แตกต่างกัน มีการอธิบายถึงการถือ ไวโอลินของมือซ้ายและการถือคันชักของมือขวา

การถือไวโอลิน มีการระบุถึงตำแหน่งนิ้วโป้งมือซ้ายที่ใช้วางบนคอ ไวโอลิน โดยตำแหน่งการกดนิ้วสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น ท่านได้กล่าวว่าควรเริ่มจากตำแหน่งนิ้วที่ 1 และควรสอนรูปแบบมือให้สามารถกดนิ้วให้ครบทั้ง 4 นิ้ว เมื่อพบสายเปล่าในเพลง ให้กดนิ้ว 4 แทน เนื่องจากมีเสียงที่นุ่มนวลกว่า การกดนิ้วชี้ ซึ่งคือนิ้วที่ 1 ใน ไวโอลิน ควรกดจากนิ้ว 1 สูงก่อน เนื่องจากเป็นรูปมือที่มีความเป็นธรรมชาติ ย่อยต่อการเล่นตรงระดับเสียง ผู้เรียนควรได้รับการพัฒนา ทักษะการฟังโดยเร็วเพื่อทราบว่าตนกดนิ้วตรงระดับเสียงหรือไม่ และกล่าวถึงเทคนิคการสั่นนิ้ว

การถือคันชัก อธิบายถึงตำแหน่งการวางนิ้วลงบนคันชัก การสั่นไม่ควร ยกข้อศอกสูงหรือต่ำเกินไปและ วางหางม้าของคันชักระหว่างกลางหย่องกับแผ่นไม้วางนิ้ว ถ้าต้องการ สร้างเสียงดังเบาสามารถเลื่อนตำแหน่งการวางคันชัก และรูปแบบการลากคันชัก

สุพจน์ ยุคลธรรวศ์ (2540) ได้ทำวิทยานิพนธ์เรื่องการพัฒนาชุดการสอนไวโอลินตามแนวการสอนของ ชูชาติ พิทักษากร สำหรับนิสิตนักศึกษาที่ไม่ได้ศึกษาไวโอลินเป็น วิชาเอก ได้กล่าวไว้ว่า ไวโอลินนั้นเป็นเครื่องที่มีเทคนิคเฉพาะมากมาย จึงควรฝึกตั้งแต่การเรียน เริ่มต้นให้ถูกต้อง โดยเนื้อหาไวโอลินเบื้องต้นประกอบด้วยเนื้อหาหลัก 4 ข้อ

1) การผ่อนคลายกล้ามเนื้อ เป็นการเตรียมความพร้อมของกล้ามเนื้อ และผ่อนคลายเพื่อเป็นการพัฒนาทักษะการเล่นและบรรเทาอาการปวดเมื่อยหลังจากการเล่นไวโอลิน

2) บันไดเสียง สามารถใช้บันไดเสียงเป็นแบบฝึกทักษะการเล่น ไวโอลินได้ เช่น การฝึกเล่นให้ตรงระดับเสียง การฝึกเทคนิคการใช้คันชัก การเลื่อนตำแหน่งนิ้ว การ สร้างเสียงที่ดี เป็นต้น

3) แบบฝึกหัด เป็นสิ่งที่ใช้สำหรับฝึกเทคนิคการเล่นเฉพาะ เช่น การ ฝึกรวมนิ้ว (trill) การฝึกเทคนิคคันชัก การฝึกเลื่อนนิ้ว (Shifting) เป็นต้น สามารถทำแบบฝึกหัดแบบไม่ เป็นทำนองเพลงและเป็นทำนองเพลง

4) เพลง เป็นเพลงที่ใช้เทคนิคจากที่ฝึกมาทั้ง บันไดเสียง เทคนิคต่าง ๆ นำมาแสดงผ่านบทเพลง รวมถึงใช้เครื่องหมายดนตรีเพื่อแสดงถึงอารมณ์ถ่ายทอดผ่านการ เล่น ไวโอลิน

ทัศน นาควัชร (2559) เป็นนักไวโอลินและครูสอนไวโอลิน ปัจจุบันดำรงตำแหน่งอาจารย์สอนไวโอลินประจำคณะดุริยางคศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้ทำการสอนไวโอลินหัวข้อ ความรู้เบื้องต้นในการเรียนไวโอลิน วิดีโอลงในเว็บไซต์ยูทูบ ทั้งหมด 12 วิดีโอ

1) ความรู้เบื้องต้นการเรียนไวโอลิน เป็นการเกริ่นนำถึงไวโอลินและอธิบายถึงจุดประสงค์ที่จัดทำวิดีโอชุดนี้

2) การจับคันชัก (Bow Hold) อธิบายตั้งแต่การซึ่งหางม้าให้ตรงเหมาะสมกับการเล่น การวางตำแหน่งนิ้วในการจับคันชัก โดยสิ่งที่เน้นย้ำคือโค้งนิ้วโป้งและนิ้วก้อย เพื่อสร้างความสมดุลและถ่ายน้ำหนักอย่างเหมาะสมในการสร้างเสียง ช่วงท้ายของวิดีโอได้ให้แบบฝึกหัดที่ช่วยพัฒนากล้ามเนื้อของมือขวาให้แข็งแรงและจับคันชักให้ถูกต้อง

3) การจับไวโอลิน (Violin Hold) อธิบายถึงตำแหน่งที่วางไวโอลินบนไหล่รวมถึงช่องว่างที่ไว้อ่อนคลายการเล่น การใช้ที่รองบ่า การวางตำแหน่งคางบนที่รองคาง ซึ่งตำแหน่งต่าง ๆ ที่วางขึ้นอยู่กับสรีระของผู้เล่นไวโอลินด้วย

4) การผลิตเสียง (Sound Production) อธิบายถึงการลงน้ำหนักคันชัก ความเร็วในการลากคันชักที่ต้องมีความสมดุลกัน การวางตำแหน่งคันชักบนสาย ลากคันชักให้เป็นขนานเป็นเส้นตรงและระดับของข้อศอกและแขนตามระดับสายของไวโอลิน สุดท้ายให้ระวังก่อนเล่นให้ตั้งสายให้อยู่ในระดับเสียงที่ถูกต้องทุกครั้ง

5) ตำแหน่งของมือซ้าย (Left Hand Position) ต้องผ่อนคลายมือทุกครั้งทีกดนิ้วลงบนสาย องศาที่วางมือให้ง่ายต่อการกดนิ้วและทำให้นิ้วก้อยสามารถโค้งได้ เพื่อกดนิ้วได้อย่างคล่องแคล่ว

6) การเตรียมนิ้วมือซ้ายและการข้ามสายของนิ้วมือขวา (Finger Preparation and String Crossing) เป็นการรวบรวมเทคนิคที่สอนแล้วในวิดีโอที่ 2 - 5 ผ่านการเล่นบันไดเสียง ซึ่งการเล่นบันไดเสียงต้องมีการเตรียมนิ้วที่กดมือซ้ายล่วงหน้าและการเตรียมข้ามสายตามระดับ ให้สอดคล้องกันทั้งมือซ้ายและขวา แนะนำว่าเมื่อเริ่ม ควรเล่นบันไดเสียงในตำแหน่งการวางนิ้วเดียว

7) การเลื่อนตำแหน่งมือซ้าย แบบที่ 1 (Shifting 1) การเลื่อนนิ้วเดิมไปหาโน้ตใหม่ โดยใช้นิ้วที่กดอยู่บนสายแล้วนั้น เลื่อนไปที่ตำแหน่งโน้ตใหม่

8) การเลื่อนตำแหน่งมือซ้าย แบบที่ 2 (Shifting 2) การเลื่อนนิ้วใหม่ไปหาโน้ตใหม่ โดยใช้นิ้วใหม่ดันนิ้วเก่าออกเพื่อได้เสียงโน้ตใหม่

9) บันไดเสียง (Scale) เป็นการอธิบายการเล่นบันไดเสียง 3 ออกเตป ซึ่งต้องใช้เทคนิคทั้งหมดที่ทำการสอนมาใช้ในการเล่นบันไดเสียงนี้ และการเล่นบันไดเสียงที่ดีต้องมีการใช้นี้วอย่างเป็นระบบ

10) วิธีใช้คันชักเบื้องต้น (Basic Bow Technique) เป็นการทบทวนเทคนิคมือขวา การลากคันชักอยู่บนสาย ได้แก่ เดตาเช่ (Detache) และการเล่นคันชักออกจากสาย ได้แก่ เล่นเสียงขาด (Staccato) และ ซอลติเย่ (Sautille)

11) การสั่นนิ้ว เป็นการเคลื่อนมือซ้ายไปมาให้เสียงต่ำลงอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งบางสไตส์มีการเคลื่อนแขนซ้ายร่วมด้วยเพื่อนได้คลื่นเสียงที่กว้างกว่าเดิม

12) เกร็ดความรู้ (Tips) เป็นการสอนทำที่รองบ่าด้วยอุปกรณ์ทั่วไป การเปลี่ยนสายไวโอลินและการดูแลรักษาไวโอลิน

จากการศึกษาผู้วิจัยสามารถสรุปทักษะการบรรเลงไวโอลินในระดับเริ่มต้นได้ 3 ด้าน สามารถสรุปเป็นตารางได้ ดังนี้

ตารางที่ 1 ทักษะการบรรเลงไวโอลินในระดับเริ่มต้น

ทักษะการบรรเลงไวโอลินในระดับเริ่มต้น			
การจับไวโอลิน	เทคนิคการบรรเลง		
	เทคนิคมือขวา	เทคนิคมือซ้าย	
	การผลิตเสียง	การควบคุมคันชัก	
ท่าเล่นไวโอลินของมือซ้าย	ตำแหน่งการวางคันชัก	การกำหนดทิศทางคันชัก	รูปแบบการวางนิ้ว
ท่าเล่นไวโอลินของมือขวา	การควบคุมน้ำหนักคันชักและความเร็วในการลากคันชัก	การข้ามสาย	
		การเล่นเสียงต่อเนื่อง	
		การเล่นเสียงขาดจากกัน	

จากตารางที่ 1 จะพบว่าทักษะการบรรเลงไวโอลินระดับเริ่มต้นแบ่งออกได้เป็น 2 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการจับไวโอลิน ประกอบด้วย (1) ท่าเล่นไวโอลินของมือซ้าย (2) ท่าเล่นไวโอลินของมือขวา 2) ด้านเทคนิคการบรรเลง ประกอบด้วย (1) เทคนิคมือขวา เกี่ยวกับการใช้คันชักในการสร้างเสียงบนไวโอลิน สามารถแบ่งได้ 2 ข้อใหญ่ ประกอบด้วย การผลิตเสียงและการควบคุมคันชัก (2) เทคนิคมือซ้าย คือ รูปแบบการวางนิ้ว ซึ่งเกี่ยวกับการกดนิ้วบนสายไวโอลินเพื่อกำหนดเสียงโน้ตต่าง ๆ โดยผู้วิจัยจะนำเทคนิคการบรรเลง อันประกอบไปด้วย เทคนิคมือขวาและเทคนิคมือซ้ายในทักษะการบรรเลงไวโอลินระดับเริ่มต้นเป็นแนวทางในการสร้างแบบวิเคราะห์ทักษะไวโอลินระดับเริ่มต้นในแบบเรียนเพื่อวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทยต่อไป

ทักษะดนตรีในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

การกำหนดเกณฑ์ทักษะปฏิบัติ ได้กำหนดขอบเขตของเนื้อหาตามองค์ประกอบดนตรีและเทคนิคของไวโอลินระดับเริ่มต้นผ่านการวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทย โดยผู้วิจัยได้ทำการสำรวจแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นจากครูไวโอลินในประเทศไทยที่ใช้ในการสอนไวโอลิน จำนวน 32 ท่าน จากการสำรวจพบว่ามีแบบเรียน 5 เล่ม ที่นิยมใช้ในการสอนไวโอลินระดับเริ่มต้น ดังนี้

1. แบบเรียนซุซูกิไวโอลินสคูล เล่ม 1 (Suzuki Violin School: Volume 1)

แบบเรียนนี้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนดนตรีซุซูกิ จัดทำขึ้นเมื่อ ปี ค.ศ. 1978 ซึ่งเกิดขึ้นโดย ดร. ชินนิชิ ซุซูกิ (Dr. Shinichi Suzuki) นักการดนตรีศึกษาและนักไวโอลิน เกิดในครอบครัวที่ผลิตไวโอลินแห่งแรกในประเทศญี่ปุ่น ภายหลังท่านได้ศึกษาไวโอลินอย่างจริงจังที่ประเทศเยอรมนีกับอาจารย์ไวโอลินที่มีชื่อเสียง โดยหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ในปี ค.ศ. 1946 ซุซูกิได้ทำการเปิดสถาบันดนตรีมัทซึโมโตะ (Matsumoto Music School) ภายหลังในปี ค.ศ. 1950 ได้จัดตั้งสถาบันทาเลนต์เอดดูเคชั่น (Talent Education) โดยใช้วิธีการสอนตามแนวทางของซุซูกิ

การเรียนการสอนดนตรีซุซูกินั้นได้มีการสร้างแบบเรียนดนตรีของตนโดยเฉพาะ ไม่เพียงแต่แบบเรียนไวโอลิน แต่รวมถึงแบบเรียนในเครื่องดนตรีชนิดอื่นด้วย เช่น เชลโล่ วิโอล่า เปียโน กีตาร์ ฯลฯ จัดทำตั้งแต่ระดับเริ่มต้นถึงระดับขั้นสูง ในแบบเรียนไวโอลินนั้นมีการจัดทำชุดแบบเรียนทั้งหมด 10 เล่ม โดยเรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปถึงยาก

เป็นอีกหนึ่งแบบเรียนที่ในปัจจุบันนิยมใช้เป็นจำนวนมากทั่วโลก และมีการจัดอบรมครูโดยสมาคมทาเลนต์เอดดูเคชั่น (Talent Education) ซึ่งในภูมิภาคต่าง ๆ จะมีสมาคมเป็นของตนเองในแต่ละประเทศที่มีผู้สนใจ เพื่อฝึกครูให้ทำการสอนตรงตามวัตถุประสงค์ที่แบบเรียนกำหนด และตรงตามแนวคิดวิธีการสอนตามแนวทางของซุซูกิอีกด้วย ในแบบเรียนไวโอลินของซุซูกินั้น

ประกอบไปด้วย ตัวเล่มหนังสือและแผ่นซีดี มีเพลงประกอบทั้งหมดทั้งหมด 17 เพลงและแบบฝึกหัด (Suzuki, 2008) โดยผู้วิจัยจำแนกออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

ส่วนที่ 1 เพลงพื้นบ้านของทางตะวันตก ได้แก่ Twinkle little star, Lightly row, Song of the wind, Go tell aunt Rhody, O come little children, May song และ Long long ago รวม 7 เพลง ซึ่งเป็นเพลงที่เด็กมีความคุ้นเคย และเกิดแรงบันดาลใจที่อยากจะเล่นเพลงเหล่านั้นที่เคยได้ยินมา

ส่วนที่ 2 เป็นเพลงที่ ดร. ชินนิชิ ซูซูกิ (Dr. Shinichi Suzuki) เป็นผู้ประพันธ์ ได้แก่ Allegro, Perpetual motion, Allegretto, Andantino และ Etude รวม 5 เพลง มีการอธิบายเทคนิคเพลงคล้ายกับแบบฝึกหัดเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนที่จะทำการเล่นเพลง เช่น แบบฝึกหัดนิ้วมือซ้าย รวมถึงการสร้างรูปแบบจังหวะต่าง ๆ ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับเพลงได้ ทำให้เพลงไม่เกิดความน่าเบื่อ และเป็นการท้าทายให้เด็กเกิดการที่อยากจะเรียนรู้มากยิ่งขึ้น

ส่วนที่ 3 เป็นการนำเพลงคลาสสิกจากยุคบาโรกมาใช้ในแบบเรียน ได้แก่ Minuet 1, Minuet 2, Minuet 3, The happy farmer และ Gavotte ซึ่งมีรายละเอียดเพลงที่ซับซ้อนมากขึ้น ทั้งในเรื่องขององค์ประกอบดนตรีและเทคนิคการบรรเลงไวโอลิน

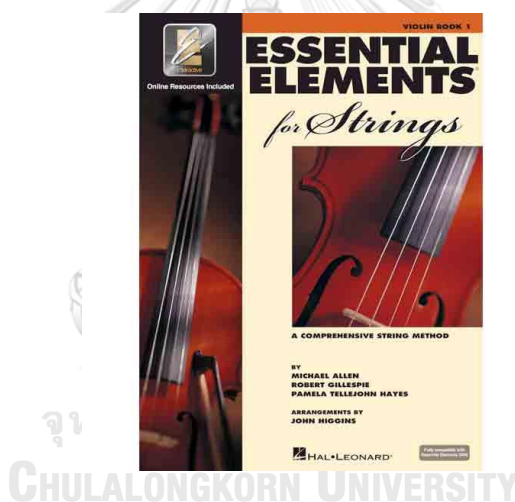
ภาพที่ 1 ภาพตัวอย่างแบบเรียนซูซูกิไวโอลินสคูล เล่ม 1

ซึ่งทุกเพลงในเล่มนี้ มีการเรียงลำดับความยากง่ายของ โน้ต จังหวะ เทคนิคการเล่น บันไดเสียง พร้อมใส่แบบฝึกหัดนิ้วและเทคนิคการใช้คันชักแทรกอยู่ในระหว่างเพลง ในเล่มที่ 1 ตามหลักของการเรียนการสอนดนตรีซูซูกิ จะไม่มุ่งเน้นเรื่องการอ่านโน้ต แต่ให้ความสำคัญในเรื่องการฟังและแรงจูงใจภายในที่ให้เกิดความรักในดนตรี

ในส่วนของซีดีประกอบจะมีทั้งเสียงไวโอลินประกอบกับเปียโน รวมถึงเปียโนประกอบเพียงอย่างเดียว เพื่อให้ผู้เรียนได้ยินเสียงดนตรีที่ถูกต้องและสามารถฝึกเล่นเพลงคู่กับเครื่องดนตรีอื่น เป็นการฝึกทักษะการฟังคู่กับทักษะการเล่นได้เป็นอย่างดี (Suzuki, 1978)

2. แบบเรียนเอเช็นต์เซี่ยลอลิเมนต์สำหรับเครื่องสาย ไวโอลินเล่ม 1 (Essential Element for String Violin Book 1)

เป็นแบบเรียนที่จัดทำขึ้นโดย มิเชล อเร็น (Michael Allen) โรเบิร์ต กิลเลสปี (Robert Gillespie) และ พาเมล่า เทเลจอห์น เฮสส์ (Pamela Tellejohn Hayes) มีชุดแบบเรียนทั้งหมด 3 เล่ม สามารถใช้ได้ทั้งการเรียนเดี่ยวและเรียนกลุ่ม มีการจัดทำสำหรับเครื่องสายทุกเครื่อง ทั้งไวโอลิน วิโอล่า เชลโล่และดับเบิลเบส นอกเหนือแบบเรียนเครื่องดนตรี ยังมีการจัดทำหนังสือเปียโนสำหรับเล่นประกอบ คู่มือครูสำหรับการสอนและแผ่นซีดี มีการปรับใช้ให้โดยสามารถดาวน์โหลดผ่านเว็บไซต์ เหมาะกับผู้เรียนระดับเริ่มต้นที่สนใจในการเรียนเครื่องสาย

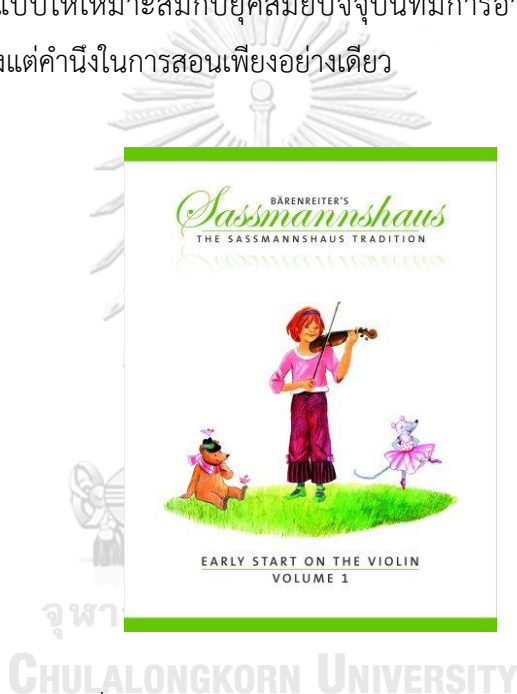

ภาพที่ 2 ภาพตัวอย่างแบบเรียนเอเช็นต์เซี่ยลอลิเมนต์สำหรับเครื่องสาย ไวโอลินเล่ม 1

โดยในแบบเรียน เอเช็นต์เซี่ยลอลิเมนต์สำหรับเครื่องสาย ไวโอลินเล่ม 1 มีการแบ่งเพลงสลับกับแบบฝึกหัดรวมทั้งหมด 195 บท เป็นเพลงสั้น ๆ บางเพลงมีการประพันธ์เพลงไว้ 2 แนว สามารถบรรเลงร่วมกับไวโอลินอีกเครื่องได้เป็นแนวประสาน จุดเด่นของแบบเรียนนี้มีการอธิบายสัญลักษณ์ดนตรีชัดเจน ทั้งลายลักษณ์อักษรและภาพประกอบ นอกจากด้านเนื้อหาดนตรีและทฤษฎีดนตรี ยังมีการเสริมประวัติศาสตร์ดนตรีไว้อีกด้วย (Allen, Gillespie & Hayes, 2006)

3. แบบเรียนซัสมันเฮ้าส์ เล่ม 1 (Sassmannshaus Book 1)

เป็นแบบเรียนที่จัดทำขึ้นโดย อิกอน ซัสมันเฮ้าส์ นักไวโอลินที่โด่งดัง ชาวเยอรมัน แบบเรียนนี้เป็นที่นิยมมากในการเรียนการสอนดนตรีที่ประเทศเยอรมนีและเริ่มเป็นที่นิยมในครูไวโอลินมากยิ่งขึ้น แบบเรียนชุดนี้ประกอบด้วย 4 เล่ม เป็นแบบเรียนเน้นแรงจูงใจการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับช่วงวัย ซึ่งแบบเรียนนี้เน้นที่จะใช้สอนสำหรับผู้เรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น ตั้งแต่ก่อนวัยเรียนและวัยเรียน มีการใช้ภาพประกอบสีสัน เลือกเพลงและภาพประกอบอย่างพิถีพิถันให้สอดคล้องกับพัฒนาการของผู้เรียน อีกสิ่งที่น่าสนใจคือการฝึกให้เด็กอ่านโน้ตจากบรรทัด 5 เส้น จึงออกแบบให้มีขนาดใหญ่พิเศษเมื่อเทียบกับแบบเรียนอื่น ๆ และมีบัตรคำตัวโน้ตแนบมากับแบบเรียนอีกด้วย นับว่าเป็นแบบเรียนที่ออกแบบให้เหมาะสมกับยุคสมัยปัจจุบันที่มีการอ้างอิงคำนึงถึงพัฒนาการเด็กในแบบเรียนด้วย ไม่เพียงแต่คำนึงในการสอนเพียงอย่างเดียว

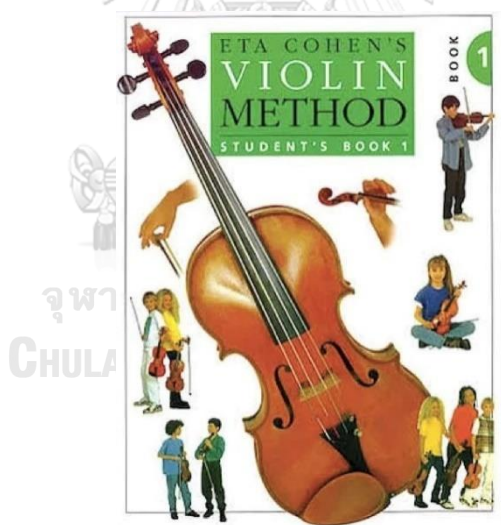
ภาพที่ 3 ภาพตัวอย่างแบบเรียนซัสมันเฮ้าส์ เล่ม 1

ในแบบเรียนซัสมันเฮ้าส์ เล่ม 1 ไม่ได้มีการระบุบทเรียนอย่างชัดเจน โดยมีทั้งหมด 64 หน้า เริ่มจากการเล่นสายเปล่าเพื่อสร้างคุณภาพเสียงที่ดี โดยผู้เรียนจะได้ฝึกการอ่านโน้ตเนื่องจากมีการเน้นย้ำที่โน้ตเดิมซ้ำ ๆ ในบทเพลง ส่วนมากในแบบเรียนนี้เน้นในเรื่องของเทคนิคการสร้างเสียงที่ดีและการอ่านโน้ต จึงไม่ค่อยมีเพลงที่มีความยาวและซับซ้อนมาก คล้ายกับเป็นแบบฝึกหัดสั้น ๆ ให้ผู้เรียนได้ฝึกเทคนิคต่าง ๆ เช่น การส่ายสายเปล่า การกดนิ้ว การข้ามสาย การสั่นชักหลายรูปแบบและสัญลักษณ์ดนตรีต่าง ๆ ที่ใช้ในไวโอลิน (Sassmannshaus, 2006)

4. แบบเรียนอีต้า โคเฮน เล่ม 1 (Eta Cohen Violin Method Book 1)

เป็นแบบเรียนที่จัดทำโดยอีต้า โคเฮน (Eta Cohen) เป็นครูไวโอลินที่มีชื่อเสียงในระดับนานาชาติ โดยทำการสอนในประเทศแถบยุโรป สหรัฐอเมริกาออสเตรียและนิวซีแลนด์ โดยแบบเรียนชุดนี้ ประกอบทั้งหมด 4 เล่ม โดยเพลงที่ใช้ในแบบเรียนใช้เพลงที่เป็นที่รู้จัก

โดยแบบเรียนอีต้า โคเฮน เล่ม 1 นี้ประกอบด้วย 30 บทเรียน มีการจัดลำดับเนื้อหาดนตรีอย่างเป็นขั้นตอน โดยแต่ละบทเรียนจะประกอบด้วยเพลง แบบฝึกหัด พร้อมมีภาพประกอบ อธิบายท่าเล่นและสัญลักษณ์ดนตรีอย่างชัดเจนระหว่างบทเรียน ในแบบเรียนจะไม่มี การกำหนดความเร็ว เนื่องจากมุ่งเน้นคุณภาพของเสียงมากกว่าความเร็วของเพลง โคเฮนนั้นมีการจัดลำดับเนื้อหาอย่างยากอย่างเป็นขั้นตอน เริ่มแรกเน้นที่จะเล่นสาย ดี เพียงสายเดียว จากนั้นจึงเพิ่มสาย เอ ซึ่งผู้ประพันธ์เห็นว่า สาย ดี และเอ นั้นง่ายต่อการสร้างโทนเสียงที่ดี ง่ายต่อการอ่านโน้ตบนบรรทัด 5 เส้น และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถร้องตามดนตรีได้ เนื่องจากเป็นช่วงเสียงที่ง่ายต่อการร้อง และในบทเรียนช่วงท้ายมีการเพิ่มเทคนิคที่ยากขึ้น เช่น เทคนิคคันชัก และการสร้างเสียงดังเบาในบทเพลง (Cohen, 1996)

ภาพที่ 4 ภาพตัวอย่างแบบเรียนอีต้า โคเฮน เล่ม 1

5. แบบเรียนอุนอเตย์สำหรับไวโอลิน เล่ม 1 (A Tune A Day For Violin)

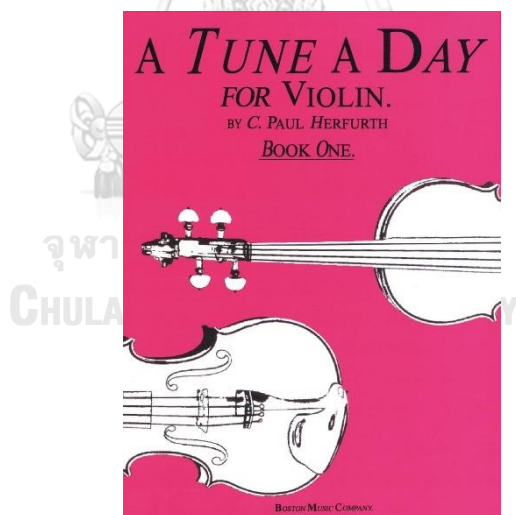
เป็นแบบเรียนที่จัดทำโดย ซี พอล เฮร์เฟอร์ (C. Paul Herfurth) พิมพ์ครั้งแรกในปี 1927 นับเป็นแบบเรียนไวโอลินดั้งเดิมและเป็นแบบเรียนไวโอลินแรกที่ใช้เพลงพื้นบ้านในแบบเรียน มีการประพันธ์ให้สามารถเล่นได้ทั้งไวโอลินแบบเดี่ยวและกลุ่ม โดยชุดของแบบเรียนนี้มี

การสร้างเพื่อเครื่องดนตรีชนิดอื่นด้วยเช่นเดียวกับแบบเรียนซูซูกิ โดยชุดแบบเรียนอุนอเคะสำหรับไวโอลินมีทั้งหมด 3 เล่ม แบ่งเป็น 1 ระดับเริ่มต้น 2 ระดับชั้นกลาง และ 3 ระดับชั้นสูง

มีการใส่แบบฝึกหัดด้านทฤษฎีลงไปแบบเรียนด้วย ทั้งในด้านทฤษฎีดนตรีทั่วไปและทฤษฎีของไวโอลิน เช่น เครื่องหมายกำหนดทิศทางคันชัก การฝึกเขียนตัวโน้ต ฯลฯ ซึ่งแบบเรียนไวโอลินทั่วไปจะเน้นเพลงแคบเพลงและแบบฝึกหัดเสริมทักษะการเล่นเป็นส่วนใหญ่

แบบเรียนอุนอเคะสำหรับไวโอลิน เล่ม 1 นั้นมีการแบ่งบทเรียนออกเป็น 5 สัปดาห์ ทางเลือก และ 25 สัปดาห์ หลัก มีเพลงและแบบฝึกหัดสั้น ๆ ผสมอยู่ในแต่ละสัปดาห์ การเรียน เพลงที่ใช้ในแบบเรียนประกอบด้วยเพลงพื้นบ้านและเพลงศาสนา เนื่องด้วยแนวทำนองที่น่าสนใจและสามารถนำมาใช้ในการสอนเทคนิคไวโอลินด้วย โดยแต่ละสัปดาห์มีรายละเอียดเนื้อหา ดังนี้

ในสัปดาห์ที่ 1-5 ทางเลือกในช่วงแรกนั้น เป็นทางเลือกให้ครูได้มีโอกาสเลือกใช้ มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเตรียมตัวให้ผู้เรียนรู้จักสายต่าง ๆ ผ่านการติดและการใช้คันชัก รวมถึงสัญลักษณ์ดนตรีต่าง ๆ ซึ่งแม้จะเป็นเพียงโน้ตที่ง่ายและซ้ำ แต่ผู้ประพันธ์ได้มีสร้างเสียงประสานผ่านเครื่องเปียนและไวโอลินสร้างสีสันให้กับเพลงไม่น่าเบื่อและเสริมทักษะการฟังอีกด้วย

ภาพที่ 5 ภาพตัวอย่างแบบเรียนอุนอเคะสำหรับไวโอลิน เล่ม 1

และในส่วนของ 25 สัปดาห์หลักนั้น มีเนื้อหา ดังนี้

- สัปดาห์ที่ 1 ประกอบด้วย การฝึกอ่านโน้ตและเล่นสายเปล่า เอ ด้วยคันชัก
ควบคู่กับจังหวะหยุดชนิดต่าง ๆ

- สัปดาห์ที่ 2 ประกอบด้วย เล่นสาย ดี และมีการสลับผสมระหว่างสาย เอ และ ดี

- สัปดาห์ที่ 3 มีการแนะนำโน้ตตัวดำ เล่นระหว่างสาย เอ และ ดี

- สัปดาห์ที่ 4-5 เป็นการเล่นสาย อี และ จี

- สัปดาห์ที่ 6 มีการแนะนำจังหวะเขบ็ตหนึ่งขั้น

- สัปดาห์ที่ 7-9 เป็นการกีดนิ้วในสายต่าง ๆ โดยมีรูปแบบดังนี้ 1 ห่าง 2 ซิด 3

- สัปดาห์ที่ 10 มีการใช้เครื่องหมายเชื่อมเสียง (Slur) ในการเล่นบันไดเสียง

ดีเมเจอร์

- สัปดาห์ที่ 11 เล่นเพลงในบันไดเสียงดีเมเจอร์

- สัปดาห์ที่ 12-14 เพิ่มจังหวะตัวขาวจุดและตัวดำจุด มีการใช้บันไดเสียง

จีเมเจอร์ครั้งแรก

- สัปดาห์ที่ 15 การเล่นเสียงขาดในคันชักเดียวกัน

- สัปดาห์ที่ 16 ครั้งแรกที่กีดนิ้ว 4

- สัปดาห์ที่ 17-18 จังหวะยกและเพลงพื้นบ้านกับเพลงในโบสถ์

- สัปดาห์ที่ 19-20 บันไดเสียงอีเมเจอร์ บันไดเสียงเอเมเจอร์ บันไดเสียงจี

เมเจอร์ ตามลำดับสาย คงรูปแบบ 1 ห่าง 2 ซิด 3 ห่าง 4

- สัปดาห์ที่ 21 ทบทวนบันไดเสียงต่าง ๆ ผ่านเพลง

- สัปดาห์ที่ 22-25 เป็นการรวมวง บางเพลงเป็นเพลงเดิมกับบทเรียนสัปดาห์

ก่อนหน้า

ในแบบเรียนเล่มนี้ใช้เพลงขนาดสั้นหลากหลายเพลง ประกอบด้วยเพลงพื้นบ้านของยุโรปและเพลงในโบสถ์ หลายเพลงเป็นเพลงที่นิยมและคุ้นหู สลับกับแบบฝึกหัดระหว่างเพลง มีการเรียงลำดับความยากง่ายในเนื้อหาดนตรีและมีการอธิบายวิธีการอย่างชัดเจน (Herfurth, 1953)

จากการศึกษาผู้วิจัยพบว่าสามารถแบ่งกลุ่มองค์ประกอบดนตรี (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2561) ของไวโอลินทั้ง 5 แบบเรียนได้ตามองค์ประกอบ ดังนี้

ตารางที่ 2 องค์ประกอบดนตรีในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

องค์ประกอบดนตรี						
จังหวะ	ทำนอง	เสียงประสาน	รูปพรรณ	ลีลา	ลักษณะเสียง	รูปแบบ
ค่าความยาว โน้ต	บันไดเสียง	แนวประสาน	ผลรวมของแนว ทำนองและแนว ประสาน	เครื่องดนตรี	ความเข้มเสียง	ลักษณะของ รูปแบบ
ตัวหยุด	ช่วงกว้างเสียง				ความรู้สึก	ความยาวเพลง
เครื่องหมาย ประจำจังหวะ	เครื่องหมาย แปลงเสียง					
ความเร็ว						
เครื่องหมาย เปลี่ยนแปลง ความเร็ว						

จากตารางที่ 2 จะพบว่าองค์ประกอบดนตรีในแบบเรียนสามารถแบ่งได้เป็น 7 หัวข้อ ได้แก่ 1) จังหวะ 2) ทำนอง 3) เสียงประสาน 4) รูปพรรณ 5) ลีลา 6) ลักษณะเสียง และ 7) รูปแบบ ซึ่งผู้วิจัยจะนำหัวข้อไปสร้างแบบวิเคราะห์องค์ประกอบดนตรีเพื่อวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินทั้ง 5 เล่ม เพื่อเป็นวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทย ต่อไป

การสร้างแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

ลักษณะแบบเรียนที่ดี

รัชনীศรี ไพวรรณ (2520) ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับหลักการสร้างแบบฝึกทักษะที่ดีไว้ ดังนี้

- 1) สร้างแบบฝึกให้สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาและพัฒนาการของผู้เรียนตามลำดับขั้นการเรียนรู้ แบบฝึกหัดเสริมทักษะนั้นต้องอาศัยรูปภาพจูงใจนักเรียน และควรจัดเรียงเนื้อหาตามลำดับจากง่ายไปยาก นักเรียนจะมีกำลังใจทำแบบฝึกหัด
- 2) มีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนว่าจะฝึกทักษะในด้านใด และจัดเนื้อหาให้ตรงกับจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้
- 3) ต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียนถ้าสามารถแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยตามความสามารถแล้วจึงจัดทำแบบฝึกทักษะ
- 4) แบบฝึกที่ดีต้องมีคำชี้แจงง่าย ๆ สั้น ๆ ที่นักเรียนอ่านเข้าใจและทำแบบฝึกได้ด้วยตนเอง

5) แบบฝึกต้องมีความถูกต้อง ครูต้องพิจารณาให้รอบคอบ ทดลองทำด้วยตนเองเสียก่อน อย่าให้มีข้อผิดพลาด

6) ให้นักเรียนทำแบบฝึกแต่ละครั้งต้องเหมาะสมกับเวลาช่วงความสนใจ

7) ควรมีหลายรูปแบบเพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างกว้างขวาง ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์

ลักษณะแบบเรียนที่ดีที่กล่าวไปข้างต้น มีความสอดคล้องกับ ก่อ สวัสดิ์พานิชย์ (2524) ที่เสนอแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะแบบฝึกทักษะที่ดีไว้ ดังนี้

ครูต้องเตรียมแบบฝึกให้รอบคอบว่าจะใช้แบบฝึกแบบใด และแบบฝึกนั้น ๆ จะช่วยฝึกทักษะทางภาษาจนเด็กสามารถนำทักษะที่ฝึกนั้นไปใช้ในชีวิตประจำวันได้และสร้างให้แบบฝึกมีความหลากหลายเพื่อเมื่อฝึกทักษะในเรื่องเดียวกันเด็กจะไม่เบื่อ แต่เกิดความสนุกสนานและมีความแม่นยำในเรื่องที่ฝึกนั้น รวมถึงที่จะส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์

ในส่วนของการประเมินผลนั้น ต้องประเมินผลเพื่อดูความก้าวหน้าของเด็กและเพื่อประเมินค่าแบบฝึกว่าช่วยให้เด็กก้าวหน้าเพียงไร ถ้าเด็กไม่มีความก้าวหน้าครูต้องให้ความสำคัญกับการหาสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นและไม่ควรนำเด็กไปเทียบกับกลุ่ม แต่ควรให้เด็กเปรียบเทียบกับตนเอง

การที่จะสร้างแบบฝึกให้ดีมีประสิทธิภาพครูจะต้องคำนึงถึงตัวนักเรียนเป็นสำคัญ โดยดูความพร้อมระดับสติปัญญา ความสามารถ และความเหมาะสมในการใช้สำนวนภาษา ตลอดจนเนื้อหาและระยะเวลาในการทำแบบฝึก ซึ่งจะทำให้เด็กเรียนสนใจที่จะนำเอาแบบฝึกที่ครูสร้างขึ้นมากำหนดข้อบกพร่องหรือส่งเสริมทักษะให้ดียิ่งขึ้น

ส่วน รูปทอง ปราบพล (2525) ได้ชี้แนวทางในการสร้างแบบฝึกที่ดีว่า ควรสร้างแบบฝึกหลาย ๆ แบบ โดยคำนึงถึงเนื้อหา ความยากง่ายและระยะเวลาในการฝึก

โดย บันลือ พฤกษ์วัน (2521) ได้กล่าวว่า การผลิตหนังสือสำหรับเด็กมีภาพนั้นมีความสำคัญ โดยจะช่วยเสริมให้หนังสือมีความน่าสนใจ ช่วยแปลความหมาย และขยายประสบการณ์ของผู้อ่านให้กว้างขวาง กล่าวคือ ภาพประกอบสามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้และส่งเสริมจินตนาการแก่ผู้เรียน โดยสีที่ใช้นั้นก็ส่งผลต่อการรับรู้ จึงต้องเลือกใช้สีให้เหมาะสม โดยไม่ว่าช่วงวัยไหนมักชื่นชอบภาพสีส้มมากกว่าภาพขาวดำ (Clifford & Calvin, 1958) และดึงดูดความสนใจมากกว่า อีกทั้งยังช่วยในเรื่องความจำ

จะเห็นได้ว่าทุกคนให้ความสำคัญกับเนื้อหาในแบบเรียน ว่าต้องมีเนื้อหาที่หลากหลายเพื่อจะกระตุ้นความสนใจและเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ให้แก่ผู้เรียน ควรคำนึงถึงพัฒนาการของผู้เรียนเพื่อให้เนื้อหามีความสอดคล้องและมีการเรียงลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน โดยภาพประกอบเป็นส่วนหนึ่งที่สามารถดึงดูดความสนใจและเสริมสร้างจินตนาการผู้เรียนได้

ในส่วนประกอบแบบเรียนหรือบางครั้งอาจเรียกได้ว่าเป็นหนังสือประกอบการเรียน ใช้สำหรับให้ความรู้แก่ผู้เรียน ต้องมีการกำหนดโครงสร้างให้ชัดเจน เพื่อง่ายต่อการวางแผนตรงกับวัตถุประสงค์ ที่สำคัญเพื่อให้แบบเรียนมีระเบียบสวยงาม ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายและกระตุ้นความสนใจ มีส่วนประกอบต่าง ๆ ดังนี้ (ผกาวัน ศิริวิไล, 2541)

1) ส่วนปก ประกอบด้วย

1.1 ใบหุ้มปก เป็นกระดาษที่หุ้มปกหนังสือไม่ได้เย็บติดกับตัวเล่ม เพื่อเป็นการป้องกันหน้าปกสกปรกและเพิ่มความคงทนให้แก่แบบเรียน

1.2 ปกหนังสือ ประกอบด้วย

1.3 ปกหน้า จะทำการระบุชื่อหนังสือ ชื่อผู้เขียนและหมายเลขของหนังสือ

1.4 ปกหลัง โดยมากจะระบุข้อมูลประวัติของผู้เขียน

1.5 สันปก มีชื่อหนังสือและชื่อผู้เขียน

1.6 ปกลอย มักเป็นกระดาษเปล่า

1.7 ภาพนำเรื่อง ในหนังสือบางเล่มมีการวาดรูปประกอบเพื่อนำเข้าสู่เนื้อหา

1.8 ปกรอง เป็นหน้าที่บอกรายละเอียดของหนังสือ ทั้งชื่อเต็มของหนังสือ ชื่อผู้เขียน คุณวุฒิของผู้เขียน ชื่อผู้เขียนร่วม ผู้แปล ผู้รวบรวม ภาพประกอบ ชื่อสำนักพิมพ์ รวมถึงสถานที่และปีที่พิมพ์

2) ส่วนประกอบด้านหน้า

2.1 หน้าลิขสิทธิ์ แสดงถึงข้อมูลการพิมพ์และลิขสิทธิ์ที่ผู้เขียนควรจะได้รับ เป็นการป้องกันการคัดลอกและดัดแปลง รักษาผลประโยชน์ทางการค้าแก่ผู้เขียน

2.2 หน้าคำอุทิศ เป็นข้อความสั้น ๆ ที่ผู้เขียนตั้งใจที่จะแสดงการให้ เกียรติมอบผลงานหรืออุทิศให้กับบุคคลหรือสถาบันที่ตนนับถือ

2.3 คำนำ แสดงถึงจุดมุ่งหมายการสร้างหนังสือ สาระสำคัญของเนื้อหา

3) ส่วนสารบัญ แสดงถึงลำดับ บทเรียน มีการระบุเลขหน้า แบ่งออกเป็น 3 ส่วนย่อย ได้แก่ สารบัญเรื่อง สารบัญภาพและสารบัญสถิติ

4) ส่วนเนื้อเรื่อง เป็นส่วนสำคัญที่สุดของหนังสือ ผู้เขียนต้องเนื้อหาที่ถูกต้อง มีลำดับการจัดวางองค์ประกอบเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจ รวมถึง ขนาดตัวอักษร ภาพประกอบ การเน้นเพื่อแสดงถึงเนื้อหาที่มีความสำคัญ

5) ส่วนประกอบด้านหลัง ประกอบด้วย

5.1 บรรณานุกรม แสดงถึงแหล่งข้อมูลที่ใช้ในการสร้างหนังสือ

5.2 ภาคผนวก ไม่ใช่เนื้อหาของหนังสือ แต่มีความเกี่ยวข้องกัน เช่น ตารางสถิติ รายชื่อ เป็นต้น

5.3 อภิธานศัพท์ เป็นการอธิบายศัพท์เฉพาะ ควรเรียงลำดับตัวอักษรเพื่อที่จะสะดวกในการค้นหาคำศัพท์

5.4 ดัชนี เป็นการแสดงหัวข้อย่อยและคำสำคัญที่ปรากฏในเนื้อหา มีการจัดเรียงตามลำดับตัวอักษร

5.5 ประวัติผู้เขียน

ส่วนประกอบของแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

แบบเรียนแต่ละวิชาจะมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไปในเรื่องเนื้อหาและอาจมีการเพิ่มหรือลดส่วนประกอบต่าง ๆ เพื่อให้เหมาะสมกับวิชานั้น ในส่วนของแบบเรียนไวโอลินนั้น ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ถึงส่วนประกอบที่ไวโอลินระดับเริ่มต้นมีเพิ่มเติมจากแบบเรียนทั่วไปจากแบบเรียนไวโอลินทั้งหมด 5 เล่ม ได้แก่ แบบเรียนซูซูกิไวโอลินสคูเล เล่ม 1, แบบเรียนเอเซ็นต์เซียลอลิเมนต์สำหรับเครื่องสาย ไวโอลินเล่ม 1, แบบเรียนซัสมันเฮาส์ เล่ม 1, แบบเรียนอีต้า โคเฮน เล่ม 1 และ แบบเรียนอูโนเดย์สำหรับไวโอลิน เล่ม 1

1. แบบฝึกหัดทฤษฎีดนตรี

ในทั้ง 5 แบบเรียนนั้นมีเพียงแบบเรียนอูโนเดย์สำหรับไวโอลิน เล่ม 1 และแบบเรียนเอเซ็นต์เซียลอลิเมนต์สำหรับเครื่องสาย ไวโอลินเล่ม 1 เท่านั้น ที่แบบฝึกหัดทฤษฎีในแบบเรียน โดยมุ่งเน้นในทฤษฎีดนตรีเบื้องต้น เช่น จังหวะ การอ่านโน้ตบนบรรทัด 5 เส้นและเครื่องหมายทางดนตรีต่าง ๆ ซึ่งเพิ่มเติมในเรื่องเทคนิคไวโอลินด้วย เช่น สัญลักษณ์กำหนดทิศทางคันชัก รูปแบบการกดนิ้วในสายต่าง ๆ เป็นต้น ส่งผลให้ผู้เรียนได้ทบทวนความรู้ด้านทฤษฎีดนตรีผ่านการทำแบบฝึกหัดมีจุดบันทึกที่ชัดเจน ควบคู่กับการเรียนไวโอลิน

2. ใบตารางซ้อม

มีเพียง 2 แบบเรียนที่ใส่ใบตารางซ้อม ได้แก่ แบบเรียนอูโนเดย์ เล่ม 1 และแบบเรียน เอเซ็นต์เซียลอลิเมนต์สำหรับเครื่องสาย ไวโอลิน เล่ม 1 มีการสร้างตารางที่ชัดเจน โดยให้ผู้เรียนทำเครื่องหมายในวันและเวลาที่ทำการซ้อม เป็นการสร้างวินัยและทราบระยะเวลาการซ้อมได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

3. แผ่นเสียงและไฟล์เสียงออนไลน์

เสียงถือเป็นเรื่องที่สำคัญในการเล่นดนตรีในหลายแบบเรียนจึงมีการจัดทำแผ่นเสียง รวมถึงไฟล์เสียงประกอบกับแบบเรียน เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีให้ผู้เรียนได้ฟังทบทวนควบคู่กับการเรียน เมื่อฟังเพลงบ่อย ๆ ส่งผลให้จดจำระดับเสียงที่ถูกต้องและจำโน้ตรวมถึงจังหวะได้ดียิ่งขึ้น

โดยแบบเรียนชูชุกไวโอลินสคู เล่ม 1 ได้เน้นย้ำเรื่องการฟังดนตรีมาก มีแผ่นเสียง ประกอบภายในแบบเรียนที่บันทึกทั้งเสียงไวโอลินร่วมกับเปียโน และเปียโนเพียงอย่างเดียว ทำให้ผู้เรียนสามารถฝึกเล่นคู่กับผู้อื่นเป็นการฝึกจังหวะได้อย่างดี

ส่วนแบบเรียน แบบเรียนอูโนเดี่ยวสำหรับไวโอลิน เล่ม 1 และ แบบเรียนอีต้า โค เฮน เล่ม 1 ในต้นฉบับดั้งเดิมไม่มีแผ่นเสียงให้ในแบบเรียน แต่ภายหลังในฉบับปรับปรุงแก้ไขได้มีการเพิ่มแผ่นเสียงประกอบ โดยมีเสียงไวโอลินควบคู่กับเปียโน

ในแบบเรียน แบบเรียนเอแซนด์เซียลิลีแมนส์สำหรับเครื่องสาย ไวโอลินเล่ม 1 มีความพิเศษ คือ มีไฟล์เสียงที่สามารถดาวน์โหลดได้จากทางเว็บไซต์ โดยใช้รหัสผู้เรียนภายในเล่มเพื่อยืนยันตัวตนในการดาวน์โหลด รวมถึงมีแผ่นเสียงด้วย ถือว่าเป็นการเพิ่มทางเลือกให้กับผู้เรียน เนื่องจากปัจจุบันเครื่องเล่นแผ่นเสียงเป็นที่นิยมน้อยลง การดาวน์โหลดไฟล์เสียงเป็นเรื่องสะดวกสบายมากยิ่งขึ้น ทั้งเรื่องของความเร็วและไม่จำเป็นต้องพกพาแผ่นเสียง

4. บัตรโน้ตดนตรี

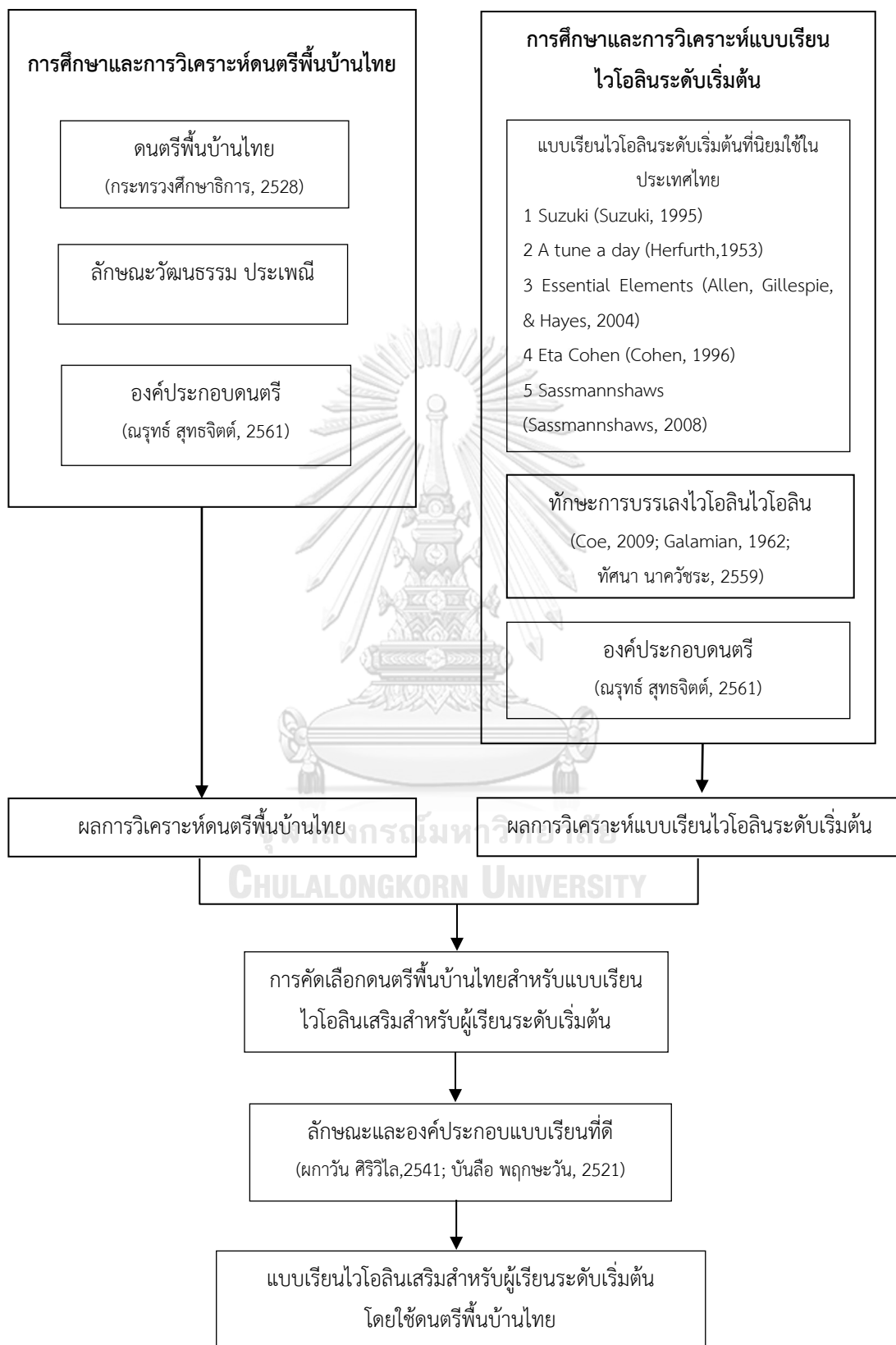
มีเพียงแบบเรียนซัสมันแฮร์ส เล่ม 1 ที่มีบัตรโน้ตดนตรีเพิ่มเติมในแบบเรียน โดยมีโน้ตทั้งระบบตัวอักษรและบนบรรทัด 5 เส้น ที่น่าสนใจคือ มีการเขียนอธิบายนิ้วที่ใช้กดลงบนสายทั้ง 4 สาย ของไวโอลิน ได้แก่ อี เอ ดี และ จี อย่างละเอียดว่าใช้นิ้ว 1 2 3 และ 4 กดลงบนสายต่าง ๆ จะได้เสียงโน้ตตัวใด ทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการอ่านโน้ตดนตรีและสามารถกดนิ้วลงบนสายไวโอลินได้อย่างถูกต้อง

ตารางที่ 3 ข้อมูลส่วนประกอบของแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่เพิ่มเติมจากแบบเรียนทั่วไป

ส่วนประกอบ	ชูชูกิ	เอเช็นต์เซียล อิลิเมนต์	ซัสมันแฮร์ส	อิต้า โคเฮน	อจนอเคย์
แบบฝึกหัดทฤษฎีดนตรี		✓			✓
ใบตารางซ่อม		✓			✓
แผ่นเสียงและไฟล์เสียง ออนไลน์	✓	✓			
บัตรโน้ตดนตรี			✓		

จากตารางที่ 3 พบว่าแบบเรียนไวโอลินจะมีส่วนประกอบที่เพิ่มเติมจากแบบเรียนทั่วไป ได้แก่ 1) แบบฝึกหัดทฤษฎีดนตรี นอกจากที่สร้างความรู้ด้านทักษะการเล่นมีการเพิ่มเติมความรู้ด้านทฤษฎีดนตรีเพิ่มเติม 2) ใบตารางซ่อม เป็นการสร้างวินัยแก่ผู้เรียนในการซ่อมดนตรี 3) แผ่นเสียงและไฟล์เสียงออนไลน์ เป็นการบันทึกเพลงที่เรียน เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฟังทบทวนการเรียนรู้จักเพลงมากยิ่งขึ้น 4) บัตรโน้ตดนตรี เพื่อเสริมทักษะการอ่านโน้ต โดยแบบเรียนเอเช็นต์เซียลอิลิเมนต์สำหรับเครื่องสาย ไวโอลินเล่ม 1 มีส่วนประกอบเพิ่มเติมสูงสุด 3 อย่าง เมื่อเทียบกับแบบเรียนอื่น คือ แบบฝึกหัดทฤษฎีดนตรี, ใบตารางซ่อม และ แผ่นเสียงและไฟล์เสียงออนไลน์ จะเห็นได้ว่าส่วนประกอบดนตรีที่เพิ่มเติมในแบบเรียนมีแตกต่างกัน ตามดุลยพินิจของผู้จัดทำแบบเรียนโดยมีจุดประสงค์เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้แบบเรียนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ตัวอย่าง เช่น แบบเรียนอจนอเคย์สำหรับไวโอลิน เล่ม 1 และ แบบเรียนอิต้า โคเฮน เล่ม 1 ในต้นฉบับดั้งเดิมไม่มีแผ่นเสียงให้ในแบบเรียนแต่ในฉบับปรับปรุงใหม่ได้มีการเพิ่มแผ่นเสียงลงไปแบบเรียนด้วย

กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีการดำเนินงานวิจัย

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทยโดยจะเป็นแนวทางในการสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทยและ 2) เพื่อสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงวิจัยและพัฒนา (Research and Development) มีการศึกษาข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ รวมถึงเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพและตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation) ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนวิธีการดำเนินการวิจัยเป็น 8 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การศึกษาเอกสาร ทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 1 ดนตรีพื้นบ้าน

- 1.1 ความหมายของดนตรีพื้นบ้าน
- 1.2 คุณลักษณะทางดนตรีของดนตรีพื้นบ้านไทย
- 1.3 การนำดนตรีพื้นบ้านไปใช้ในการสอนดนตรีสากล

ตอนที่ 2 ทักษะการบรรเลงไวโอลินระดับเริ่มต้น

- 2.1 การกำหนดทักษะการบรรเลงไวโอลิน
- 2.2 ทักษะดนตรีในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

ตอนที่ 3 การสร้างแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

- 3.1 ลักษณะของแบบเรียนที่ดี
- 3.2 ส่วนประกอบของแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นระดับขั้นต้น

ขั้นที่ 2 การศึกษานำร่อง (Pilot study) (R1.1)

การสร้างแบบสำรวจเพื่อทราบถึงแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทย

ขั้นที่ 3 การวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินที่นิยมใช้ในประเทศไทย (Content analysis) (R1.2)

- 3.1 การสร้างแบบวิเคราะห์เนื้อหาแบบเรียนไวโอลินที่นิยมใช้ในประเทศไทย
- 3.2 ตรวจสอบคุณภาพของแบบวิเคราะห์เนื้อหาแบบเรียนไวโอลินที่นิยมใช้ในประเทศไทย

ขั้นที่ 4 การคัดเลือกดนตรีพื้นบ้านเพื่อใช้ในแบบเรียน (R.1.3)

4.1 ศึกษาข้อมูลดนตรีพื้นบ้านไทย

4.2 การสร้างวิเคราะห์ดนตรีพื้นบ้านไทย

ขั้นที่ 5 การสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย

(D1)

5.1 ประพันธ์เพลงในแบบเรียน

5.2 การออกแบบแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น

ขั้นที่ 6 การตรวจสอบคุณภาพแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย (R2)

ขั้นที่ 7 แก้ไขปรับปรุงแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทยหลังจากการประเมิน (D2)

ขั้นที่ 8 สรุป อภิปรายผลและนำเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์

ขั้นที่ 1 การศึกษาเอกสาร ทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 1 ดนตรีพื้นบ้าน

1.1 ความหมายของดนตรีพื้นบ้าน

1.2 คุณลักษณะทางดนตรีของเพลงพื้นบ้านไทย

1.3 การนำดนตรีพื้นบ้านไปใช้ในการสอนดนตรีสากล

ตอนที่ 2 ทักษะการบรรเลงไวโอลินระดับเริ่มต้น

2.1 การกำหนดทักษะการบรรเลงไวโอลิน

2.2 ทักษะดนตรีในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

ตอนที่ 3 การสร้างแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

3.1 ลักษณะและองค์ประกอบของแบบเรียนที่ดี

3.2 ส่วนประกอบของแบบเรียนไวโอลิน

ขั้นที่ 2 การศึกษานำร่อง (Pilot study) (R1.1)

เนื่องจากแบบเรียนไวโอลินที่ใช้ในประเทศไทยมีอยู่จำนวนมาก ผู้วิจัยตั้งต้นโดยความสนใจที่จะศึกษาทักษะการบรรเลงไวโอลินและองค์ประกอบดนตรีที่นิยมใช้ในประเทศไทย จึงทำการเลือกแบบเรียนที่จะมาทำการวิเคราะห์ ผู้วิจัยทำการสำรวจแบบเรียนไวโอลินที่ครูไวโอลินในประเทศไทยนิยมใช้ ผ่านแบบสำรวจอิเล็กทรอนิกส์กูเกิ้ลฟอร์ม (Google form) แบ่งเป็น 2 ส่วน 1) ข้อมูลส่วนตัว และ 2) แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่ใช้ในการสอนและปัจจัยการเลือกใช้ โดยผู้ทำแบบสำรวจนี้ ผู้วิจัยทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling)

กลุ่มตัวอย่างมีคุณสมบัติดังนี้ 1) จบการศึกษาเอกเครื่องสายไวโอลินและไวโอล่าโดยตรง ระดับปริญญาบัณฑิตขึ้นไป 2) มีประสบการณ์ในการสอนไวโอลินระดับเริ่มต้น จากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มแรก แนะนำต่อ (Snowball sampling) ทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างมาทั้งสิ้นจำนวน 32 คน

โดยผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ศึกษานำร่อง นำไปเป็นข้อมูลเบื้องต้นเพื่อใช้ในการวิเคราะห์เนื้อหาดนตรีในแบบเรียนไวโอลินในขั้นตอนต่อไปด้วย

ขั้นที่ 3 การวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินที่นิยมใช้ในประเทศไทย (Content analysis) (R.1.2)

หลังจากทำการสำรวจจนได้แบบเรียนไวโอลินที่นิยมใช้ในประเทศไทย ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูล มีวิธีดำเนินการ ดังนี้

3.1 การสร้างแบบวิเคราะห์เนื้อหาแบบเรียนไวโอลินที่นิยมใช้ในประเทศไทย

ผู้วิจัยทำการสร้างแบบวิเคราะห์เนื้อหา จำนวน 2 แบบ ได้แก่ 1) แบบวิเคราะห์ทักษะการบรรเลงไวโอลินในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น ผู้วิจัยได้ศึกษาและสรุปทักษะการบรรเลงไวโอลินในระดับเริ่มต้น เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ได้ 2 ด้าน (Coe, 2009; Galamian, 1962; ทศนา นาควัชระ, 2559) ประกอบด้วย 1) เทคนิคมือขวา แบ่งได้ 6 หัวข้อย่อย ได้แก่ 1.1) การดีด 1.2) การกำหนดทิศทางของ คันชัก 1.3) การข้ามสาย 1.4) การเล่นเสียงต่อเนื่อง 1.5) การเล่นเสียงขาดจากกัน และ 1.6) การสร้างความเข้มเสียง 2) เทคนิคมือซ้าย แบ่งได้ 1 หัวข้อย่อย คือ 2.1) รูปแบบการวางนิ้ว และ 2) แบบวิเคราะห์องค์ประกอบดนตรีในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น ผู้วิจัยได้ศึกษาและสรุปองค์ประกอบดนตรีเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ได้ 7 หัวข้อ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2561) ได้แก่ 1) จังหวะ 2) ทำนอง 3) เสียงประสาน 4) รูปพรรณ 5) สีสั่น 6) ลักษณะเสียง และ 7) รูปแบบ

3.2 ตรวจสอบคุณภาพของแบบวิเคราะห์เนื้อหาแบบเรียนไวโอลินที่นิยมใช้ในประเทศไทย

ผู้วิจัยจะนำแบบวิเคราะห์ไปตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและความถูกต้องของแบบวิเคราะห์ก่อนนำไปวิเคราะห์ข้อมูล กับอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน โดยผู้เชี่ยวชาญต้องมี คุณสมบัติ ดังนี้

- 1) จบการศึกษาทางด้านไวโอลินจากคณะดนตรีโดยตรงเท่านั้น
 - 2) มีความชำนาญในทักษะการบรรเลงไวโอลินและองค์ประกอบดนตรีเป็นอย่างดี
 - 3) มีประสบการณ์การสอนดนตรีระดับเริ่มต้นไม่น้อยกว่า 20 ปี
- โดยผู้เชี่ยวชาญที่มีคุณสมบัติดังกล่าวมีจำนวน 3 ท่าน ดังนี้

1) รศ.ดร. โกวิทย์ ชันธิศิริ ประวัติ

จบปริญญาตรีบัณฑิต จาก Sussex college ประเทศอังกฤษ สาขา ดนตรีเปรียบเทียบ จากการวิจัยปีพ.ศ. 2530 ได้รับทุน Fulbright Scholar สอนมหาวิทยาลัย 10 แห่งในประเทศสหรัฐอเมริกา ในปีพ.ศ. 2524 ได้รับตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และหัวหน้าสาขาดนตรีศึกษา ในปี พ.ศ.2555 ได้รับพระราชทานรางวัลศาสตรเมธี ในสาขาศิลปกรรมศาสตร์ ด้านดนตรีสากล โดยมูลนิธิศาสตราจารย์ หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี นอกจากนั้นท่านมีประสบการณ์สอนไวโอลินอย่างยาวนานรวมถึงเขียนตำราดนตรีที่เป็นประโยชน์อีกเป็นจำนวนมาก

2) ผศ.ดร. ทศนา นาควัชระ

ประวัติ

จบปริญญาตรีบัณฑิต จาก สาขาการแสดงดนตรี คณะศิลปกรรมศาสตร์ เคยได้รับทุนจากสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนาไปทำการศึกษาที่ประเทศเยอรมนี โดยปัจจุบันเป็นอาจารย์สอนไวโอลินที่ คณะดุริยางคศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ในฐานะศิลปิน เคยดำรงตำแหน่งหัวหน้าวงดุริยางค์ซิมโฟนีกรุงเทพ (BSO) 10 ปี ปัจจุบันดำรงตำแหน่งหัวหน้าวงโปรมิวสิก้า (Pro musica) ซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลของ ม.ล. อัสนี ปราโมช

3) อาจารย์อ้อมพร โสวินทะ

ประวัติ

ศึกษาในระดับปริญญาตรีที่ภาควิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จบการศึกษาในปี 2540 ด้วยคะแนนเกียรตินิยม ในปี 2541 ได้รับทุนจาก Hong Kong Academy for Performing Arts ให้เรียนไวโอลินกับอาจารย์ Micheal Ma เป็นเวลา 1 ปี และภายหลังได้ศึกษาต่อใน

ระดับปริญญาโทด้านการแสดงและสอนไวโอลินที่ University of Oregon ซึ่งท่านได้เรียนไวโอลินกับ อาจารย์ Kathryn Lucktenberg และ Fritz Gearhart การสอนไวโอลินสำหรับเด็กเล็กในระบบซุซูกิ โดย Shelley Rich นอกจากนี้เคยได้รับตำแหน่งหัวหน้าวงดุริยางค์เยาวชนไทยรวมถึงเป็นนักไวโอลิน และนักไวโอล่าในวงดุริยางค์ซิมโฟนีกรุงเทพ (BSO) ปัจจุบันยังคงเล่นวงออเคสตราอาชีพในวงโปรมิว สติค้า (Pro musica) และดำรงตำแหน่งประธานสมาคมซุซูกิแห่งประเทศไทย

โดยทั้ง 4 ท่าน ทำการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) โดยใช้เกณฑ์ประเมิน ดังนี้

+1 แน่ใจว่าหัวข้อในแบบวิเคราะห์นั้นวัดได้ตรงตามเนื้อหาจริง

0 ไม่แน่ว่าหัวข้อในแบบวิเคราะห์นั้นวัดได้ตรงตามเนื้อหาจริง

-1 แน่ใจว่าหัวข้อในแบบวิเคราะห์นั้นวัดไม่ตรงตามเนื้อหาจริง

เมื่อแบบวิเคราะห์ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ ผู้วิจัยจึงนำแบบวิเคราะห์ดังกล่าวไป ใช้ในการวิเคราะห์เนื้อหาในแบบเรียนไวโอลินต่อไป

ขั้นที่ 4 การคัดเลือกดนตรีพื้นบ้านเพื่อใช้ในแบบเรียน (R.1.3)

4.1 ศึกษาข้อมูลดนตรีพื้นบ้านไทย ผู้วิจัยทำการศึกษาดนตรีพื้นบ้าน โดยจะเป็นข้อมูล สำคัญในการเรียบเรียงดนตรีในแบบเรียนไวโอลิน โดยทำการศึกษาจาก 2 วิธี 1) การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ด้านดนตรีพื้นบ้านไทย คือ อาจารย์อานันท์ นาคคง

ประวัติ

จบการศึกษาปริญญาตรีจากคณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สาขาดุริยางค ศิลป์ไทย เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง (เหรียญทอง) และได้รับทุนการศึกษาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ให้ ศึกษาต่อที่ School of Oriental and African Studies (SOAS) สำนักบูรพาคดีและแอฟริกันศึกษา มหาวิทยาลัยลอนดอน ด้านมานุษยวิทยาดนตรี เป็นเวลา 3 ปี ปัจจุบันเป็นอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัย ศิลปากร สอนวิชามานุษยวิทยาดนตรีเบื้องต้น ดนตรีโลก ดนตรีอาเซียน การศึกษาภาคสนามทาง มานุษยวิทยาดนตรี และดนตรีวิจารณ์ โดยล่าสุดได้รับรางวัลศิลปินศิลปาธร สาขาดนตรี ประจำปี 2562 โดยด้านดนตรีพื้นบ้านไทย ได้ศึกษาดนตรีไปพาทย์กับอาจารย์ สมหมาย สุวรรณวัฒน์ มีโอกาสได้เล่นดนตรี ไทยในงานพิธีกรรมต่าง ๆ และต่อมาได้ทำการบันทึกเสียงร่วมกับเอนก นาวิกมูล ตั้งกลุ่มศึกษาดนตรี พื้นบ้านในภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศไทย

และ 2) แหล่งเอกสาร จาก 3 ประเภท ได้แก่ 1) หนังสือดนตรีพื้นบ้านและศิลปการแสดง ของไทย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2528) 2) การบันทึกเสียงและ 3) วิดีทัศน์การแสดงดนตรีพื้นบ้านไทย

โดยผู้วิจัยจะทำการคัดเลือก 25 บทเพลงพื้นบ้านไทย ที่ได้รับการคัดสรรและแนะนำจาก ผู้เชี่ยวชาญดนตรีพื้นบ้านไทย และนำมาวิเคราะห์เนื้อหาดนตรีต่อไปสำหรับการเรียบเรียงบทเพลงใน แบบเรียนไวโอลิน

4.2 การสร้างแบบวิเคราะห์ดนตรีพื้นบ้านไทย โดยแบบวิเคราะห์นี้ได้แนวความคิดการสร้างแบบวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลิน มีการนำหัวข้อบางส่วนมาใช้ในการสร้างแบบวิเคราะห์ดนตรีพื้นบ้าน มีการแบ่งแบบวิเคราะห์เป็น 2 ส่วน 1) ข้อมูลทั่วไปของเพลงพื้นบ้าน แบ่งได้ 7 หัวข้อย่อย 1.1 ชื่อเพลง 1.2 แหล่งที่มา 1.3 จุดประสงค์ของเพลง 1.4 รูปแบบการแสดง 1.5 ข้อสังเกตเพิ่มเติม 1.6 บันทึกโน้ต 1.8 คำร้อง 2) ข้อมูลดนตรีเพลงพื้นบ้าน แบ่งได้ 4 หัวข้อย่อย 2.1 จังหวะ 2.2 ทำนอง 2.3 รูปแบบ 2.4 ข้อสังเกตเพิ่มเติม

โดยหลังจากได้ผลการวิเคราะห์ดนตรีจาก 25 บทเพลงพื้นบ้านไทย ผู้วิจัยจะทำการคัดเลือกเหลือ 12 บทเพลง และนำมาเรียบเรียงดนตรีใหม่เพื่อใช้ในแบบเรียนไวโอลิน โดยคัดเลือกจากดนตรีพื้นบ้านที่มีองค์ประกอบดนตรีที่เหมาะสมกับผู้เรียนระดับเริ่มต้นและประพันธ์เพลงโดยเรียงลำดับความง่ายตามผลวิเคราะห์เนื้อหาดนตรีในแบบเรียนไวโอลินที่นิยมใช้ในประเทศไทยทั้ง 5 แบบเรียน

ขั้นที่ 5 การสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้เพลงพื้นบ้านไทย (D1)

ผู้วิจัยได้ทำการสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย โดยมีขั้นตอนดังนี้

5.1 ประพันธ์เพลงในแบบเรียน นำผลวิเคราะห์ทางดนตรีจากแบบเรียนไวโอลินที่นิยมใช้ในประเทศไทย มาประพันธ์ดนตรีพื้นบ้านใหม่ ให้มีความเหมาะสมกับทักษะของผู้เรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น จำนวน 12 บทเพลง

5.2 การออกแบบแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น โดยมีขอบเขตในการจัดทำ ดังนี้

5.2.1 เนื้อหาในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทยเพื่อพัฒนาทักษะการเล่นไวโอลิน ควบคู่กับการให้ความรู้ด้านวัฒนธรรมผ่านการเล่นอธิบายประวัติและที่มาของดนตรีพื้นบ้านไทย

5.2.2 ภาษา ผู้วิจัยเลือกที่จะใช้ภาษาในแบบเรียน 2 ภาษา ได้แก่ ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นการเผยแพร่แก่ผู้สนใจที่อ่านภาษาอังกฤษด้วยอีกทางหนึ่ง อีกทั้งประโยคต้องเข้าใจง่ายและมีความถูกต้องตามหลักภาษานั้น ๆ

5.2.3 การนำไปใช้ ผู้วิจัยได้จัดการเรียงลำดับเนื้อหาการเรียนไวโอลินจากง่ายไปยาก เพื่อง่ายต่อการพัฒนาทักษะไวโอลินของผู้เรียน จึงจำเป็นต้องเรียนเนื้อหาอย่างเป็นลำดับขั้นตอน

5.2.4 ผู้เรียน ผู้วิจัยได้กำหนดผู้เรียนระดับเริ่มต้น คือผู้ที่ไม่มีพื้นฐานด้านไวโอลินมาก่อนหรือเรียนไวโอลินไม่เกิน 1 ปี

5.2.5 ภาพประกอบ ผู้วิจัยได้กำหนดให้ภาพประกอบที่ใช้มีสีสันที่สดใสและสอดคล้องกับเนื้อหาดนตรีและดนตรีพื้นบ้าน เพื่อเป็นการกระตุ้นความสนใจและอธิบายประวัติดนตรีแก่ผู้เรียน เนื่องจากแบบเรียนไวโอลินส่วนใหญ่มีลักษณะตัวพิมพ์ในลักษณะขาวดำและไม่มีการใช้ภาพประกอบสีสัน

5.2.6 ไฟล์เสียง ผู้วิจัยได้จัดทำการบันทึกเสียงดนตรีเพื่อเป็นสื่อในการช่วยจดจำและทบทวนเพลงในแบบเรียน โดยจะแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ 1) ไฟล์เสียงไวโอลินบรรเลงทำนองหลัก บรรเลงร่วมกับเปียโนเป็นทำนองรอง (Accompaniment) 2) ไฟล์เสียงเปียโนเป็นทำนองรองเพียงอย่างเดียว

5.2.7 คู่มือการใช้สื่อ เพื่อใช้อธิบายแนวคิด เนื้อหาดนตรีที่ใช้ในแบบเรียนและแนะนำวิธีการใช้ให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของแบบเรียน

ขั้นที่ 6 การตรวจสอบคุณภาพแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย (R2)

หลังจากที่ได้สร้างแบบเรียน ผู้วิจัยนำแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย ไปประเมินเพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบเรียน ผู้วิจัยทำการคัดเลือกแบบเจาะจง (Selective Sampling) ผู้วิจัยได้ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านแบบเรียนดนตรี 2) ด้านการประพันธ์เพลง และ 3) ด้านเนื้อหาไวโอลินสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น และครูไวโอลินที่มีประสบการณ์การสอนไวโอลินระดับเริ่มต้น จำนวน 12 ท่าน ทำการประเมินแบบเรียนไวโอลินเสริมระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทยเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข

โดยผู้เชี่ยวชาญจะทำแบบประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ที่แตกต่างกันตามความเชี่ยวชาญและมีการสัมภาษณ์ร่วมด้วย ส่วนครูไวโอลินที่มีประสบการณ์การสอนไวโอลินระดับเริ่มต้น จะทำแบบประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า เพียงอย่างเดียว ใน 3 ด้าน ได้แก่ 1) ลักษณะของเนื้อหา 2) ลักษณะการจัดรูปเล่ม และ 3) คุณค่าและประโยชน์ โดยในเชิงปริมาณ แบบประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า มีทั้งหมด 5 ระดับ ดังนี้ 1) คะแนน 5 หมายถึง ดีมาก 2) คะแนน 4 หมายถึง ดี 3) คะแนน 3 หมายถึง ปานกลาง 4) คะแนน 2 หมายถึง พอใช้ 5) คะแนน 1 หมายถึง ปรับปรุง หลังจากนั้นรวบรวมคะแนนทั้งหมดและคำนวณเป็นร้อยละ โดยมีเกณฑ์การแปลผลคะแนน ดังนี้

ร้อยละ 80 ขึ้นไป	หมายถึง มีคุณภาพระดับดีมาก
ร้อยละ 70 - 79.99	หมายถึง มีคุณภาพระดับดี
ร้อยละ 60 - 69.99	หมายถึง มีคุณภาพระดับปานกลาง
ร้อยละ 50 - 59.99	หมายถึง มีคุณภาพระดับพอใช้
ต่ำกว่าร้อยละ 50	หมายถึง มีคุณภาพระดับควรปรับปรุง

และในส่วนของคุณภาพ ผู้วิจัยได้เพิ่มช่องแสดงความคิดเห็นในเชิงบรรยาย โดยผู้ประเมินสามารถแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมในทุกหัวข้อการประเมิน

ในฐานะผู้เชี่ยวชาญ ผู้วิจัยได้กำหนดคุณสมบัติดังนี้

ผู้เชี่ยวชาญด้านแบบเรียนดนตรี

1) มีผลงานตีพิมพ์จากสำนักพิมพ์ที่ได้มาตรฐานเกี่ยวข้องกับแบบเรียนดนตรี มากกว่า 5 เล่ม

2) มีความประสบการณ์สอนวิชาดนตรีทั้งในระดับประถมศึกษา อุดมศึกษา มากกว่า 10 ปี

3) มีตำรา หนังสือ หรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับดนตรีศึกษาที่ยอมรับและได้รับการตีพิมพ์ในระดับชาติ และนานาชาติมากกว่า 10 ผลงาน

ผู้เชี่ยวชาญด้านการประพันธ์เพลง

1) มีความรู้ในด้านไวโอลินและมีความเชี่ยวชาญในการประพันธ์ดนตรีมากกว่า 10 ปี

2) มีผลงานด้านการประพันธ์เพลงมากกว่า 5 ผลงานขึ้นไป

ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาไวโอลินสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น

1) จบการศึกษาทางด้านไวโอลินจากคณะดนตรีโดยตรงเท่านั้น

2) มีการแสดงคอนเสิร์ตไวโอลินเป็นที่ประจักษ์ต่อสาธารณชน อย่างสม่ำเสมอ มีทักษะการบรรเลงระดับดีเลิศเป็นที่ยอมรับในแวดวงดนตรีในประเทศไทย

3) มีประสบการณ์การสอนดนตรีไม่น้อยกว่า 20 ปี

โดยผู้เชี่ยวชาญที่อยู่ในเกณฑ์ดังกล่าวมีทั้งหมด 3 ท่าน ดังนี้

1) รศ.ดร. ณรุทธิ์ สุทธจิตต์ ผู้เชี่ยวชาญด้านแบบเรียนดนตรี

ประวัติ

จบครุศาสตรบัณฑิต และครุศาสตรมหาบัณฑิต ด้านประถมศึกษา จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และจบปริญญาโทด้านดุริยางคศาสตร์ (Curriculum and Music Education) จาก Indiana University สหรัฐอเมริกา และได้ศึกษาวิธีการสอนแบบโคดาย ณ Zoltán Kodály Pedagogical Institute of Music เมือง Kecskemét ประเทศฮังการี เป็นอดีตอาจารย์ประจำภาควิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีศึกษา ท่านได้เขียนตำราเรียนและงานวิจัยเกี่ยวกับดนตรีศึกษาไว้มากมาย เช่น วิธีวิทยาการสอนดนตรี, สังคตินิยม: ความซาบซึ้งในดนตรีตะวันตก, พฤติกรรมการสอนดนตรี, กิจกรรมดนตรีสำหรับครู, จิตวิทยาการสอนดนตรี, ดนตรีศึกษา หลักการและสาระสำคัญและเพลงพื้นบ้านท่าโพ: เนื้อหาดนตรีและการสืบทอด เป็นต้น ซึ่งตำราและงานวิจัยที่ท่านเขียนได้ถูกนำไปใช้ในการสอนและเป็นแหล่งข้อมูลอ้างอิงที่สำคัญต่อวงการดนตรีศึกษาเป็นจำนวนมาก

2) รศ.ดร. นรอรธ จันทร์กล่ำ ผู้เชี่ยวชาญด้านการประพันธ์เพลง

ประวัติ

นักไวโอลิน และวาทยกร เป็นอาจารย์ประจำ ภาควิชาดุริยางค์ศิลป์ตะวันตก คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ จบการศึกษาระดับปริญญาโท ด้านการแสดงไวโอลิน ณ สถาบันดนตรีนิวอิงแลนด์ เมืองบอสตัน ประเทศสหรัฐอเมริกา และปริญญาตรีบัณฑิต จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีผลงานสร้างสรรค์ทางดนตรีที่หลากหลายอย่างมากมายและสม่ำเสมอ ทั้งการอำนวยเพลง การเรียบเรียงเสียงประสาน การประพันธ์เพลง การบรรเลงและการขับร้อง ประพันธ์เพลงประกอบแอนิเมชันชุด วรรณทอง มี 26 บทเพลง เรียบเรียงและอำนวยเพลงชุด สยามดุริยางค์เครื่องสาย

ปัจจุบันมีผลงานการสร้างสรรค์และการแสดงอย่างต่อเนื่อง ทั้งการเป็นผู้อำนวยเพลงประจำ วงซิมโฟนีออร์เคสตราแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (CU Symphony Orchestra) วงเครื่องสายแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (CU String Orchestra) วงไวโอลาเลิฟเวอร์ (Viola Lover) ผู้อำนวยเพลงรับเชิญ ประจำวงรอกแวลบางกอกซิมโฟนีออร์เคสตรา (RBSO) และการเป็นนักประพันธ์เพลงและนักเรียบเรียงเสียงประสาน และได้รับรางวัลศิลปินศิลป์สาขาวาดดนตรี ประจำปี พ.ศ. 2561 อีกด้วย

3) อาจารย์อ้อมพร ไหมวินทะ ผู้เชี่ยวชาญด้านไวโอลินสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น

ในส่วนของคุณครูไวโอลินที่มีประสบการณ์การสอนไวโอลินระดับเริ่มต้น จำนวน 12 ท่าน มีคุณสมบัติดังนี้

1. จบปริญญาบัณฑิตทางด้านไวโอลิน จากคณะดนตรีโดยตรงเท่านั้น
2. มีประสบการณ์การสอนไวโอลินเด็กเล็กไม่ต่ำกว่า 5 ปี ได้แก่
 - 1) นางสาวปณยาพร เพ็ญพานิช
 - 2) นางสาวแพรวา ไสยไท
 - 3) นางสาวเกวลี พุกป้อม
 - 4) นายฉัตรชัย สุขนิยม
 - 5) นายเสฐธวัช มัลลัน
 - 6) นางสาวกุลิสรา แสงจันทร์
 - 7) นายณภัทร นานาสมบัติ
 - 8) นายจิโรภาส ตั้งตน
 - 9) นายคณิน อุดมมะนะ
 - 10) นางสาว วริศรา ธนาคม
 - 11) นายพชรพล เตชะธนะชัย
 - 12) นายพลเยี่ยม ผลิตผลการพิมพ์

ขั้นที่ 7 แก้ไขปรับปรุงแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย หลังจากการประเมิน (D2)

ผู้วิจัยนำผลการประเมินในด้านปริมาณนำมาวิเคราะห์เป็นร้อยละเพื่อทราบถึงระดับคะแนน
 ที่ได้ในแต่ละด้าน ส่วนผลการประเมินในด้านคุณภาพจากคำแนะนำและการสัมภาษณ์ได้นำมา
 รวบรวมในเชิงบรรยาย โดยแนวทางในการแก้ไขแบบเรียน ถ้าผู้ประเมินส่วนใหญ่มีความเห็นใน
 ทิศทางเดียวกันเพื่อปรับปรุงแบบเรียน ผู้วิจัยจะดำเนินการปรับปรุงทันที แต่ถ้ามีความเห็นเป็นส่วน
 น้อย ผู้วิจัยจะทำการปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อหาแนวทางการแก้ไขอีกครั้ง ซึ่งอาจจะคงไว้ใน
 รูปแบบเดิมหรือปรับเปลี่ยนขึ้นอยู่กับความเห็นจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้วิจัย

ขั้นที่ 8 สรุป อภิปรายผลและนำเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาผ่านตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ โดยนำเสนอข้อมูลผ่านการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย ได้แก่ 1) เพื่อวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทยโดยจะเป็นแนวทางในการสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย 2) เพื่อสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทย

จากการศึกษานำร่อง ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นจากครูไวโอลินในประเทศไทยที่ใช้ในการสอนไวโอลิน จำนวน 32 ท่าน เพื่อคัดเลือกแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นสำหรับการวิเคราะห์ โดยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ผลการศึกษานำร่องเพื่อคัดเลือกแบบเรียนไวโอลินที่นิยมใช้ในประเทศไทย

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ทักษะการบรรเลงไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทย

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบดนตรีในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทย

ตอนที่ 2 การสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย

จากการศึกษาวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทย ผู้วิจัยจึงได้นำผลการวิเคราะห์เป็นแนวทางในการคัดเลือกดนตรีพื้นบ้านและเรียบเรียงบทเรียนไวโอลินใหม่สำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ดนตรีพื้นบ้านไทยเพื่อเป็นแนวทางคัดเลือกดนตรีพื้นบ้านในแบบเรียน

ส่วนที่ 2 ขั้นตอนการสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย

ส่วนที่ 3 ผลการตรวจสอบคุณภาพของแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย

ส่วนที่ 4 การปรับปรุงแก้ไขแบบเรียน

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทย

ส่วนที่ 1 ผลการศึกษานำร่องเพื่อคัดเลือกแบบเรียนไวโอลินที่นิยมใช้ในประเทศไทย

จากการศึกษานำร่อง ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นจากครูไวโอลินในประเทศไทยที่ใช้ในการสอนไวโอลิน จำนวน 32 คน โดยครูทุกคนจบการศึกษาเอกไวโอลินหรือวิโอลาโดยตรงและมีประสบการณ์การสอนไวโอลินระดับเริ่มต้น สามารถสรุปข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูลเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 4 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูล

ครูไวโอลินในประเทศไทยที่ใช้ในการสอนไวโอลิน จำนวน 32 คน			
ข้อมูลส่วนตัว		จำนวน/คน	จำนวนรวม
เพศ	ชาย	8	32 คน
	หญิง	24	
วุฒิการศึกษา	ตรี	16	32 คน
	โท	14	
	เอก	2	
ระยะเวลาการสอนไวโอลิน	1-2 ปี	2	32 คน
	2-3 ปี	6	
	4-5 ปี	3	
	มากกว่า 5 ปี	21	
ลักษณะการสอน	เดี่ยว	5	32 คน
	กลุ่ม	0	
	เดี่ยวและกลุ่ม	27	

จากการสำรวจพบว่า มีแบบเรียนไวโอลินที่ได้รับความนิยมใช้ในประเทศไทย จำนวน 5 เล่ม ซึ่งเป็นแบบเรียนที่ผู้จัดทำมาจากหลากหลายประเทศ เช่น ประเทศเยอรมนี, สหรัฐอเมริกา,

ญี่ปุ่น และอังกฤษ โดยครูหนึ่งท่านสามารถเลือกแบบเรียนที่ใช้ได้มากกว่า 1 เล่ม มีการเรียงลำดับจากความนิยมสูงสุดสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 5 ลำดับแบบเรียนไวโอลินที่ได้รับความนิยมในประเทศไทย

ครูไวโอลินในประเทศไทยที่ใช้ในการสอนไวโอลิน จำนวน 32 คน		
แบบเรียนที่นิยมใช้	จำนวน/คน	หมายเหตุ
ชูชูกีไวโอลินสคูล เล่ม 1	31	นิยมสูงสุด
เอเซ็นต์เซียลลิเมนต์สำหรับเครื่องสาย ไวโอลินเล่ม 1	20	
ซัสมันแฮร์ส เล่ม 1	7	
อิต้า โคเฮน	6	
อจูนอเดย์สำหรับไวโอลิน เล่ม 1	4	
อื่น ๆ	1	เชอราติก, สติกรีสตรัง, พิคเคิลโทม จ็อคเกอร์ และ บาร์บาราบาร์เบิ้ล

โดยปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกใช้แบบเรียนไวโอลินในการสอน พบว่ามีหลายประการด้วยกัน ผู้วิจัยได้สรุปปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกใช้แบบเรียนไวโอลิน ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 6 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกใช้แบบเรียนไวโอลิน

ครูไวโอลินในประเทศไทยที่ใช้ในการสอนไวโอลิน จำนวน 32 คน		
ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกใช้แบบเรียนไวโอลินในการสอน	จำนวน/คน	หมายเหตุ
มีเนื้อหาเหมาะสมกับวัยของผู้เรียนและมีการเรียงลำดับเนื้อหา จากง่ายไปยาก	27	ปัจจัยที่ส่งผล สูงสุด
ครอบคลุมเนื้อหาเทคนิคของมือซ้ายและขวา	21	
เพลงมีความน่าสนใจ	18	
มีคำอธิบายเนื้อหาดนตรี ทฤษฎีดนตรีในแบบเรียนและมี โน้ตเพลงมากกว่า 1 แนวสำหรับเล่นประสาน	13	
มีซีดีประกอบเพลงในแบบเรียน	12	

ตารางที่ 6 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกใช้แบบเรียนไวโอลิน (ต่อ)

ครูไวโอลินในประเทศไทยที่ใช้ในการสอนไวโอลิน จำนวน 32 คน		
ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกใช้แบบเรียนไวโอลินในการสอน	จำนวน/คน	หมายเหตุ
เชื่อมั่นในตัวผู้เขียนแบบเรียน	11	
มีการตกแต่งที่สวยงาม	3	
แบบเรียนที่นิยมใช้ในประเทศไทยและเสริมสร้างพื้นฐานของผู้เรียนให้แข็งแรง	1	ปัจจัยที่ส่งผลต่ำสุด

โดยการวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ทักษะการบรรเลงไวโอลินและองค์ประกอบดนตรี

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ทักษะการบรรเลงไวโอลินระดับเริ่มต้น

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากในแบบเรียนของทั้ง 5 เล่ม ได้แก่ 1) แบบเรียนซุซูกิไวโอลินสคูเล็ม 1 2) แบบเรียนเอเชนด์เชียล อิลีเมนต์สำหรับเครื่องสาย ไวโอลินเล่ม 1 3) แบบเรียนซัสมันแฮร์สเล่ม 1 4) แบบเรียนอีต้า โคเฮน เล่ม 1 5) แบบเรียนอุนอเดย์สำหรับไวโอลิน เล่ม 1 และนำมาสรุปเปรียบเทียบในแต่ละระดับ ผลการศึกษาและวิเคราะห์ตามข้อมูลสาระทักษะการบรรเลง ได้ดังนี้

2.1 เทคนิคมือขวา

2.1.1 การดีด

2.1.2 การกำหนดทิศทางของคันชัก

2.1.3 การข้ามสาย

2.1.4 การเล่นเสียงต่อเนื่อง

2.1.5 การเล่นเสียงขาดจากกัน

2.1.6 การสร้างความเข้มเสียง

2.2 เทคนิคมือซ้าย

2.2.1 รูปแบบการวางนิ้ว

2.1 เทคนิคมือขวา

2.1.1 การดีด (Pizzicato)

การดีด เป็นอีกหนึ่งลักษณะการสร้างเสียงในเครื่องสาย โดยไวโอลินเป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ คันชักในการสร้างเสียงเป็นหลัก ส่วนการดีดเป็นอีกหนึ่งทางเลือกในการสร้างเสียงให้มีลักษณะที่หลากหลาย

จากการศึกษาพบว่า การดีดเป็นอีกทางเลือกที่มีระบุในแบบเรียนว่าให้ทำการดีด (Pizzicato) ก่อน และตามด้วยการสี (Arco) เนื่องจากสร้างเสียงได้ง่ายกว่า โดยแบบเรียน แบบเรียน เอเช็นต์เซียลอลิเมนต์, แบบเรียนอจุนอเดย์ และ แบบเรียนอีต้า โคเฮน ได้เริ่มต้นจากการดีดสายก่อน ใช้คันชักใน การเล่น ส่วนแบบเรียนชูชุกิและแบบเรียนซัสมันแฮร์ส เริ่มต้นด้วยการใช้คันชักเนื่องจาก มีการใช้สัญลักษณ์ในการกำหนดทิศทางของคันชักตั้งแต่เพลงแรกของบทเรียน โดยมีเพียงแบบเรียน ชูชุกิที่มีการเล่นโดยใช้การดีดรวมกับการสีคันชักในบทเพลงเดียวกันในเพลงสุดท้ายของแบบเรียน นอกนั้นจะมีการดีดเฉพาะช่วงต้นของแบบเรียนเพียงอย่างเดียวโดยแยกการดีดและการสีคันชักออกจากกันในบทเพลงอย่างชัดเจน

สามารถสรุปข้อมูลการใช้ทักษะการดีดได้ดังนี้

ตารางที่ 7 การดีดที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

แบบเรียน ทักษะ	ชูชุกิ	เอเช็นต์เซียล อลิเมนต์	ซัสมันแฮร์ส	อีต้า โคเฮน	อจุนอเดย์
การดีด	ใช้การดีดร่วมกับ การสีคันชักใน เพลงสุดท้าย	ใช้ตอนเริ่มต้น เท่านั้น	ไม่มี	ใช้ตอนเริ่มต้น เท่านั้น	ใช้ตอนเริ่มต้น เท่านั้น

2.1.2 การกำหนดทิศทางของคันชัก (Bow direction)

โดยการกำหนดทิศทางของคันชักในเบื้องต้น มี 2 ประเภท ได้แก่ คันชักลงเป็นการลากคันชักลงมาทิศทางเดียวกับพื้น และคันชักขึ้นเป็นการลากคันชักขึ้นไปด้านบน โดยการกำหนดทิศทางของคันชักจะสร้างความพร้อมเพรียงและสร้างเสียงให้เหมาะสมกับบทเพลง จากการศึกษาพบว่าทุกแบบเรียนเริ่มต้นจากการลากคันชักลงสลับกับคันชักขึ้น โดยจะเริ่มจากคันชักลงก่อนเสมอ หลังจากนั้นมีการสลับโดยเริ่มจากคันชักขึ้นก่อน ถัดไปเริ่มมีการกำหนดทิศทางคันชักเพิ่มขึ้นโดยเริ่มจากการเล่น 2 โน้ตในหนึ่งคันชัก มีการใช้เครื่องหมายเสียงต่อเนื่อง (Slur) ในการกำหนดทิศทาง นอกจากเครื่องหมายเสียงต่อเนื่อง (Slur) ในทางดนตรีทั่วไปหมายถึงการเล่นเสียงให้ต่อเนื่องแล้ว ในเครื่องสายยังเป็นตัวกำหนดว่าใน 1 คันชักมีโน้ตกี่จำนวนที่ต้องเล่นคันชักในทิศทางเดียวกัน ซึ่งเป็นเทคนิคที่ยากขึ้นเนื่องจากจำเป็นต้องคำนวณเนื้อที่คันชักให้เพียงพอต่อจำนวนโน้ตในหนึ่งคันชักโดยทุกแบบเรียนมีการใช้เครื่องหมาย slur หลังจากที่ผ่านมาการเล่นแยกคันชักในเบื้องต้น

โดยในแบบเรียนของ ซูซูกิ, อจุนอเคย์และเอแซนต์เซียลลิเม้นต์ มีการใส่ Staccato รวมกับเครื่องหมาย Slur เพื่อให้เสียงขาดจากกันเล็กน้อยแต่ยังใช้คันชักในทิศทางเดิม ส่วนแบบเรียน อีต้า โคเฮนและ ซัสมันแฮาส์ไม่มีการใช้ Staccato รวมกับเครื่องหมาย Slur แต่มีการใส่เครื่องหมาย Tenuto พร้อมอธิบายว่าเป็นการเล่นโน้ตในคันชักเดียวกันแต่มีการหยุดตรงกลางระหว่างโน้ตและให้คันชักลากติดกับสาย ซึ่งให้เสียงที่คล้ายกันคือมีการหยุดเล็กน้อยระหว่างโน้ตแต่ยังลากคันชักต่อในทิศทางเดียวกัน โดยอีต้า โคเฮนมีกำหนดทิศทางคันชักโดยใช้เครื่องหมาย Slur ในช่วงกลางของแบบเรียน แต่สำหรับแบบเรียนซัสมันแฮาส์มีการแนะนำในช่วงท้ายของแบบเรียน

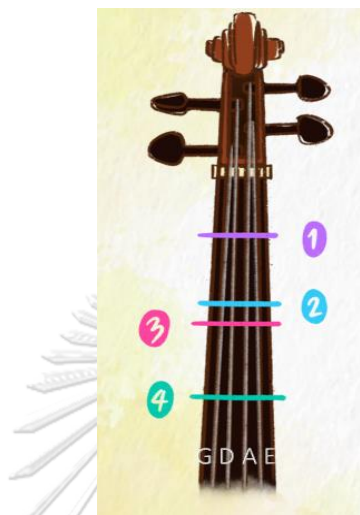
สามารถสรุปข้อมูลการกำหนดทิศทางของคันชักที่ใช้ได้ดังนี้

ตารางที่ 8 การกำหนดทิศทางของคันชักที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

แบบเรียน	ซูซูกิ	เอแซนต์เซียล อิลลิเม้นต์	ซัสมันแฮาส์	อีต้า โคเฮน	อจุนอเคย์
ทักษะ					
ทิศทาง	- ลง-ขึ้น	- ลง-ขึ้น	- ลง-ขึ้น	- ลง-ขึ้น	- ลง-ขึ้น
	- ลง-ลง	- slur สูงสุด 2 โน้ต	- slur 2 โน้ต	- ขึ้น-ลง	- slur 2 โน้ต
	- ขึ้น-ลง	- ขึ้น-ลง	- slur 2 โน้ต +	- slur 2 + Tenuto	- slur 2 โน้ต +
	- slur 2 โน้ต +		tenuto	- slur 2 โน้ต	staccato
	staccato			- slur 3 โน้ต	
	- slur 2 โน้ต				
	- slur 3 โน้ต				
	- slur 4 โน้ต				

2.1.3 การข้ามสาย (String crossing)

ไวโอลินมีสายทั้งหมด 4 สาย ซึ่งมีระดับเสียงที่ต่างกัน ประกอบด้วย สาย อี เอ ดี จี เรียงลำดับจากเสียงที่สูงสุดลงไปสู่สายที่เสียงต่ำสุด

ภาพที่ 6 ภาพตัวอย่างระดับสายของไวโอลิน

ซึ่งการข้ามสายที่ดีควรจะต้องมีการเตรียมองศาแขนตามระดับสายและไม่มีเสียงรบกวนระหว่างการข้ามสาย การใช้คันชักสับนสายไวโอลินเพียงสายเดียวเป็นเทคนิคพื้นฐาน และพัฒนาไปข้ามสายที่ติดกัน ข้ามสาย 1 สาย และข้ามสาย 2 สาย ในลำดับสุดท้าย ตัวอย่างเช่น เริ่มเล่นจากสาย อี เพียงอย่างเดียว, สายอีไปสายเอ (การข้ามสายที่ติดกัน), สายอีไปสายดี (การข้ามสาย 1 สาย) และสุดท้ายสายอีไปสายจี (การข้ามสาย 2 สาย)

จากการศึกษาพบว่าในแบบเรียนชูชูกิ มีเพลงในแบบเรียนทั้งหมด 17 เพลง โดยก่อนเล่นเพลงจะมีแบบฝึกหัดสลับสายเปล่า อี และตามด้วย สายเปล่า เอ โดยมีการเปลี่ยนรูปแบบจังหวะต่างเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับเพลงแรกของแบบเรียน คือเพลง Twinkle little star เริ่มสีจากสาย เอ และ อี ซึ่งเป็นสายที่ติดกันและมีเสียงที่สูง ผู้เรียนไม่ต้องกังวลกับการข้ามสายเพราะเพลงที่เลือกใช้ในเบื้องต้นจะเล่นเพียงสาย เอ และ อี เท่านั้น เริ่มมีการใช้สาย ดี ในเพลงลำดับที่ 7 เป็นต้นไป และเล่นครบทั้ง 4 สายในเพลงที่ 12 เป็นครั้งแรก ดังนั้นผู้เรียนสามารถจดจ่อทั้งเรื่องการกดนิ้วมือซ้ายและการเล่นคันชักได้ง่ายในบทเพลงแรก ๆ ของแบบเรียน จะสังเกตได้ว่าการข้ามสายจะเริ่มต้นจากสายที่มีความใกล้เคียงกันก่อน เมื่อเกิดความชำนาญแล้วจึงขยายการข้ามสายในสายที่ห่างกันมากขึ้น ซึ่งการข้ามสายที่มีระยะห่างกันมากจะเล่นได้ยากกว่าการข้ามสายในระยะแคบ โดยบทเพลงชูชูกิ มีการข้ามสาย 1 สาย สายเกิดขึ้นครั้งแรก ในเพลงที่ 14 ของแบบเรียนเป็นต้นไป

ส่วนแบบเรียนเอเชนต์เซีลอลิเมนต์ ทั้งแบบเรียนจะมีการข้ามสายที่ติดกันเท่านั้น โดยเริ่มจากการเล่นสาย ดี และ เอ ก่อน เมื่อเรียนจนชำนาญจึง มีการเล่น สาย จี และสาย อี เป็นลำดับสุดท้าย ซึ่งต่างจากชูชุกที่มีการใช้สาย เอ และ อี ในการเริ่มต้น

แบบเรียนอีต้า โคเฮน เริ่มจากเล่นสายเปล่า ดี และเพิ่มการข้ามสายไปสาย เอ ต่อจากนั้นมีการใช้สายเอ และ อี สุดท้ายเป็น สาย ดี และสาย จี โดยทั้งแบบเรียนมีเพียง มีการข้ามสายที่ติดกันเท่านั้นในแบบเรียน

ในแบบเรียนอจูนอเคย์เริ่มจากการข้ามสายที่ติดกันเช่นเดียวกับแบบเรียนอื่น ๆ เริ่มมีการแนะนำการเล่นสายเปล่าในระดับสายทุกเส้น โดยเริ่มจากการเล่นสายเอ ดี ซอล และมีตามลำดับ ผู้เรียนสามารถเรียนรู้การวางคันชักในระดับสายต่าง ๆ ที่มีระดับต่างกันซึ่งสัมพันธ์กับการยกข้อศอก และแบบเรียนอจูนอเคย์มีการข้ามสายต่อกันเพียง 1 สายติดกันเท่านั้น

ในแบบเรียนของซัสมันแฮร์ส เริ่มจากการให้ผู้เรียนลองเล่นไวโอลินครบทุกสาย ผู้เรียนสามารถเรียนรู้การวางคันชักในระดับสายต่าง ๆ ที่มีระดับต่างกันซึ่งสัมพันธ์กับการยกข้อศอก เช่นเดียวกับอจูนอเคย์และเพลงทั้งหมดข้ามสายที่ติดกันเช่นเดียวกับแบบเรียนอื่น

จะสังเกตได้ว่ามีเพลงแบบเรียนชูชุกเท่านั้นที่มีการข้ามสาย 1 สาย ซึ่งอยู่ในช่วงท้ายของแบบเรียน นอกนั้นไม่ปรากฏการข้ามสาย 1 สายเลยในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น แสดงให้เห็นว่าเพลงแบบเรียนอื่นนั้นมีขึ้นคู่เสียงที่ค่อนข้างใกล้เคียงและแนวทำนองไม่โดดจากกันมาก เนื่องจากการข้ามสายที่ติดกันในแบบเรียนเท่านั้น

สามารถสรุปข้อมูลการข้ามสายได้ดังนี้

ตารางที่ 9 การข้ามสายที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

แบบเรียน ทักษะ	ชูชุก	เอเชนต์เซีล อลิเมนต์	ซัสมันแฮร์ส	อีต้า โคเฮน	อจูนอเคย์
การข้ามสาย	- ข้ามสายที่ติดกัน - ข้ามสาย 1 สาย	- เล่นสายเดียว - ข้ามสายที่ติดกัน	- เล่นสายเดียว - ข้ามสายที่ติดกัน	- เล่นสายเดียว - ข้ามสายที่ติดกัน	- ข้ามสายที่ติดกัน

2.1.4 การเล่นเสียงต่อเนื่อง (Legato)

เครื่องหมายสเลอ (Slur) ทำหน้าที่ให้เสียงมีความต่อเนื่อง ทั้งนี้เป็นผู้เรียนไวโอลินจำเป็นต้องฝึกฝน ในการควบคุมน้ำหนักคันชักและการลากความเร็วให้สม่ำเสมอเพื่อให้เสียงมีความต่อเนื่องที่สุด ในแบบเรียนไวโอลินทั้ง 5 เล่มมีการระบุเครื่องหมาย Slur ในบทเพลงทั้งสิ้น โดยจะระบุประมาณกลางถึงช่วงท้ายของแบบเรียน นอกจากเป็นการบอกให้เล่นเสียงต่อเนื่องแล้วยังเป็นการกำหนดทิศทางของคันชักในเครื่องสายอีกด้วย

ในบางครั้งมีการใส่เครื่องหมายทางดนตรีอย่างอื่นเพิ่มเติมในเครื่องหมาย Slur เพื่อเพิ่มสีสันของเพลงอีกด้วย เช่น Staccato และ Tenuto

สามารถสรุปข้อมูลการเล่นเสียงต่อเนื่องได้ดังนี้

ตารางที่ 10 การเล่นเสียงต่อเนื่องที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

แบบเรียน ทักษะ	ชูชุกิ	เอเชนต์เชียล อิลิเมนต์	ซัสมันเฮาส์	อิต้า โคเฮน	อจูนอเคย์
การเล่นเสียง ต่อเนื่อง	- Slur 2 โน้ต + Staccato - Slur 2 โน้ต - Slur 3 โน้ต - Slur 4 โน้ต	- Slur 2 โน้ต - Slur 3 โน้ต - Slur 2 + Staccato	- Slur 2 โน้ต - Slur 3 โน้ต - Slur 4 โน้ต - Slur 2 โน้ต + Tenuto	- Slur 2 โน้ต + Tenuto - Slur 2 โน้ต - Slur 3 โน้ต	- Slur 2 โน้ต - Slur 3 โน้ต (แบบฝึกหัด) - Slur 4 โน้ต (แบบฝึกหัด) - Slur 2 โน้ต + staccato

2.1.5 การเล่นเสียงขาดจากกัน (Detached note)

เครื่องหมายสตัคคาโต (Staccato) เป็นการเล่นเสียงให้ขาดจากกัน เป็นเครื่องหมายที่ตรงกันข้ามกับสเลอ (Slur) โดยในไวโอลินจะลากคันชักและทำการหยุดสีเล็กน้อยก่อนที่จะเล่นโน้ตถัดไป เพื่อสร้างเสียงที่ขาดและกระชับขึ้น ในบางครั้งมีการใช้เครื่องหมายเทนุโต้ (Tenuto) ทางความหมายทางดนตรีเป็นการเน้นเสียงและเล่นให้เต็มค่านโน้ต มีการใช้เครื่องหมายรวมกันในบทเพลงและแบบฝึกหัด

ในแบบเรียนชูชุกิมีการใช้เครื่องหมาย Staccato ในการเริ่มต้นของการฝึกสีด้วยคันชัก โดยเริ่มจากการเล่นคันชักเล่น แบบแยกคันชักสลับไปมา และมีการใส่เครื่องหมาย Staccato ซึ่งเริ่มแรกจะใช้ในแบบฝึกหัดก่อนที่จะนำไปประยุกต์ใช้กับเพลง Twinkle title star เป็นการสร้างชุดแบบฝึกหัดจะควบคู่กับการใช้คันชักสั้น ๆ เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนที่จะนำไปสู่การเล่นเพลง โดย

ในเพลงที่ 13 มีการใช้เครื่องหมาย Staccato รวมกับเครื่องหมาย Slur ซึ่งมีลักษณะการใช้คันชักที่ต่างกัน โดยการที่เล่น Staccato เดียว ๆ จะมีเสียงที่สั้นและเสียงขาดจากกันมากกว่าการเล่น Staccato คู่กับ Slur ซึ่งต้องมีการหยุดคันชักระหว่างโน้ตให้ชัดเจนเพื่อเป็นการสร้างเสียง Staccato ที่ถูกต้องในการเล่นไวโอลิน และมีการใช้ Portato ในเพลงสุดท้ายของแบบเรียน เป็นการร่วมกันของเครื่องหมาย Staccato กับ Tenuto เข้าด้วยกัน ซึ่งเป็นการเล่นเน้นแบบยาวและหยุดคันชักเล็กน้อย

แบบเรียนเอเชนต์เซียลลิเม้นต์มีการใช้ Staccato ในช่วงท้ายของแบบเรียน โดยเริ่มจาก Staccato แบบแยกคันชัก ในเพลงที่ 167 แล้วในแล้วจึงใช้ เครื่องหมาย Staccato ควบคู่กับ เครื่องหมาย Slur ในเพลงที่ 174 ซึ่งทั้งสองวิธีการมีการอธิบายถึงวิธีการสร้างเสียงชัดเจน

และในแบบเรียนซัสมันแฮร์มีการใช้เครื่องหมาย Staccato ในลักษณะแยกคันชัก มีการใช้งานเพียง 1 บทเพลงจากทั้งเล่ม และช่วงท้ายของแบบเรียนมีการใช้เครื่องหมาย Tenuto คู่กับ Slur เช่นเดียวกับแบบเรียนอีต้า โคเฮน

สิ่งที่น่าใจของแบบเรียนอีต้า โคเฮน คือไม่ปรากฏเครื่องหมาย Staccato ในแบบเรียนเลย แต่มีการฝึกการเล่นคันชักให้เสียงขาดจากกัน โดยการใช้เครื่องหมายทางดนตรีอื่นทดแทน เช่น ใช้เครื่องหมาย Tenuto คู่กับ Slur ซึ่งมีการอธิบายว่าให้หยุดคันชักตรงกลางระหว่างโน้ต และ มีการใช้เครื่องหมายหยุดระหว่างโน้ต ซึ่ง 2 วิธีการนี้มีลักษณะที่คล้ายกับการเล่นแบบ Staccato

ในแบบเรียนอูโนเดย์นั้นไม่มีการใช้เครื่องหมาย Staccato กับโน้ตเพียงอย่างเดียว แต่มีการใช้เครื่องหมาย Staccato ควบคู่กับเครื่องหมาย Slur ในสัปดาห์ที่ 15 ของแบบเรียน มีการอธิบายวิธีการเล่นเครื่องหมาย Staccato ควบคู่กับเครื่องหมาย Slur ในแบบเรียนด้วย

สามารถสรุปข้อมูลการเล่นเสียงขาดได้ดังนี้

ตารางที่ 11 การเล่นเสียงขาดที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

แบบเรียน ทักษะ	ชูชูกิ	เอเชนต์เซียล อิลิเม้นต์	ซัสมันแฮร์	อีต้า โคเฮน	อูโนเดย์
การเล่นเสียงขาด	- Staccato	- Staccato	- Staccato	- Tenuto + Slur	- Tenuto
	- Staccato + accent	- Staccato + slur	- Tenuto + Slur		- Staccato + Slur
	- Portato				
	- Accent + tenuto				
	- Staccato + slur				

จะสังเกตจากตารางได้ว่าในแบบเรียนมักเริ่มจากการใช้เครื่องหมาย staccato ก่อนเพื่อเรียนรู้การเล่นเสียงขาดและตามด้วยการใช้เครื่องหมายร่วมกันซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องเรียนรู้การควบคุมการใช้คันชักให้ถูกต้องตามเครื่องหมาย โดยเครื่องหมายที่มักใช้ร่วมกันเพื่อให้เกิดเสียงขาดได้แก่ Staccato ร่วมกับ Slur และ Tenuto ร่วมกับ Slur

2.1.6 การสร้างความเข้มเสียง (Dynamic)

เป็นเรื่องของการสร้างเสียงดังและเบาในดนตรี เป็นการสร้างอารมณ์เพลงและเพิ่มสีสันให้บทเพลงมีความไพเราะมากยิ่งขึ้น ในไวโอลินสามารถสร้างเสียงได้ผ่านการดีดสายและการสั่นชัก โดยการสร้างความเข้มในไวโอลินสามารถทำได้จากการเพิ่มแรงและลดแรงในกรณีของการดีดสาย แต่ในการใช้คันชักในการสร้างความเข้มเสียงจะมีรายละเอียดที่เพิ่มขึ้น คือ ต้องคำนึงในเรื่องการใช้น้ำหนัก การใช้ความเร็วในการสั่นชักและการวางตำแหน่งของคันชักบนสายไวโอลิน ให้สอดคล้องกับความเข้มเสียงที่กำหนดไว้ในบทเพลง

จากการศึกษาในทุกแบบเรียนทั้ง 5 เล่ม ไม่ได้มีการระบุความเข้มเสียงในการดีดสายเลย อาจเพราะการดีดสายเป็นการเริ่มต้นของบทเรียน จึงพยายามทำให้เล่นง่ายที่สุด ไม่ระบุรายละเอียดทางดนตรีมาก เพื่อสร้างความคุ้นชินกับเสียงไวโอลินก่อนเป็นอันดับแรก

แต่ในการใช้คันชักก็ได้มีการกำหนดความเข้มเสียงที่หลากหลายในแต่ละแบบเรียน เริ่มต้นจากแบบเรียนซูซูกิ ในเพลงแรกของแบบเรียนได้มีการกำหนดเครื่องหมายความเข้มเสียงเลย คือ ดัง ในเพลง Twinkle little star โดยการเริ่มต้นของแบบเรียนจะใช้เสียงดัง ในเพลงที่ 4 เป็นต้นไปมีการสลับความเข้มเสียงดังสลับกับเบาภายในเพลง รวมถึงใช้เครื่องหมายค่อย ๆ ดังขึ้นและค่อย ๆ เบาลง มีเครื่องหมายความเข้มเสียงอยู่ 5 ชนิดในแบบเรียนนี้ ได้แก่ F, P, mf, Cresc. และ Decresc. ในแบบเรียนซูซูกิค่อนข้างให้ความสำคัญกับความเข้มของเสียงและอารมณ์เพลง อาจเพราะส่วนใหญ่เริ่มต้นใช้เพลงพื้นบ้านและเพลงคลาสสิก ไม่ใช่แบบฝึกหัดย่อยก่อนเล่นเพลงเช่นเดียวกับแบบเรียนอื่น จึงได้มีการระบุรายละเอียดเพลงอย่างละเอียด ไม่เพียงแต่ความเข้มเสียงเท่านั้น เช่น Accent, Tenuto, Accent ควบคู่ Tenuto และ Staccato ควบคู่ Tenuto เป็นต้น ทั้งนี้มีการใช้ศัพท์ทางดนตรีในการอธิบายการเล่นเพิ่มเติมอีกด้วย

แบบเรียนเอแซนด์เซียลิลีแมนต์ เริ่มใช้เครื่องหมายความเข้มเสียงครั้งแรกในแบบฝึก 181 จากทั้งหมด 195 ซึ่งเป็นช่วงท้ายของแบบเรียน โดยใช้เครื่องหมายความเข้มเสียงทั้งในการเดี่ยวไวโอลินและการเล่นเป็นกลุ่ม โดยระบุความเข้มเสียงสำหรับส่วนที่นักเรียนต้องเล่นเพียงระดับดังและเบา เท่านั้น

ในแบบเรียนซัสมันเฮ้าส์ และแบบเรียนอูโนเดย์ ไม่มีระบุความเข้มเสียงในแบบเรียนเลย แสดงให้เห็นว่าแบบเรียนทั้งสองอันนี้ไม่ได้เน้นเรื่องการสร้างความเข้มเสียงในเบื้องต้นของการเรียน

ในแบบเรียนอีต้า โคเฮน นั้นมีการเริ่มใช้เครื่องหมายความเข้มเสียงในช่วงกลางแบบเรียน เป็นขั้นที่ 19 จากทั้งหมด 30 ขั้น โดยเริ่มระบุเครื่องหมาย F p cresc. และ Decrecs อธิบายความหมาย แล้วใช้เครื่องหมายทั้งหมดลงในเพลงเลยตั้งแต่ครั้งแรก และมีการใส่รายละเอียดความเข้มเสียงเพิ่มขึ้นจนถึงขั้นที่ 30 ซึ่งในลำดับถัดไปแบบเรียนนี้ได้ระบุเครื่องหมายความเข้มเสียงที่มีความละเอียดขึ้น ได้แก่ pp mp mf เป็นแบบเรียนที่ระบุเครื่องหมายความเข้มเสียงได้ละเอียดที่สุดจากทุกแบบเรียนที่ได้ทำการศึกษา โดยระบุถึง 7 เครื่องหมาย

สามารถสรุปข้อมูลการสร้างความเข้มเสียงได้ดังนี้

ตารางที่ 12 การสร้างความเข้มเสียงที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

แบบเรียน ทักษะ	ชูชุกิ	เอเชนต์เซียล อิลิเมนต์	ซัสมันแฮร์ส	อีต้า โคเฮน	อุนนอเดย์
การสร้างความ เข้มเสียง	F	F	ไม่ระบุ	P	ไม่ระบุ
	Mf	p		Crecs	
	P			F	
	Crecs			Decrecs	
	Decrecs			Mp	
	Mp			Mf	
	Accent			pp	

2.2 เทคนิคมือซ้าย

2.2.1 รูปแบบการวางนิ้ว (Finger pattern)

ในไวโอลินมีการรูปแบบลำดับนิ้ว (Fingering) ผ่านตัวเลข ทั้งหมด 4 เลข ดังนี้ 1) นิ้วชี้เป็นนิ้ว 1 2) นิ้วกลางเป็นนิ้ว 2 3) นิ้วนางเป็นนิ้ว 3 และ 4) นิ้วก้อยเป็นนิ้ว 4 โดยไวโอลินใช้นิ้วของมือซ้ายในการกำหนดระดับเสียง

ในแบบเรียนชูชุกิเริ่มจากการวางนิ้ว ในบันไดเสียง เอ เมเจอร์ มีรูปแบบ 1 ห่าง 2 ซิด 3 ห่าง 4 ในบทเพลงแรกของแบบเรียนคือ Twinkle little star มีการใช้เพียงสาย เอ และ อี มีการวางนิ้วแบบเดียวกัน และใช้นิ้วครบทั้ง 4 นิ้วตั้งแต่ในเพลงแรก เพลงที่ 10 มีรูปแบบนิ้วเช่นเดียวกับ เอ เมเจอร์แต่มีการเปลี่ยนบันไดเสียงเป็น ดีเมเจอร์ ซึ่งมีระดับสายที่แตกต่างแต่กดนิ้วรูปแบบเดิม และใน เพลงที่ 12 เป็นต้นไป ใช้บันไดเสียง จี เมเจอร์ มีรูปแบบนิ้วที่ต่างจากเดิมในการกดสาย เอ และ อี คือ 1 ซิด 2 ห่าง 3 ห่าง 4 แต่ในสาย ดี และ จี มีรูปแบบเดิมคือ 1 ห่าง 2 ซิด 3 ห่าง 4

ส่วนของแบบเรียนเอเชนด์เซียลลิเมนต์ มีการเริ่มจากสายเปล่าเช่นกัน ไม่มีการกदनัว หลังจากนั้น เริ่มจากการกदनัว 3 ตามด้วยนัว 2 และ นัว 1 เป็นการฝึกนัวผ่านการติดสายแล้วจึงใช้คันชักสี เริ่มด้วยรูปแบบนัว 1 ห่าง 2 ชิด 3 โดยมีการแยกการฝึกกदनัวมือซ้าย แยกจากการสีคันชัก เมื่อผู้เรียนผ่านบทเรียนที่ฝึกการสีด้วยคันชักในระดับสายต่าง ๆ แล้ว จึงทำการกदनัวร่วมกับการใช้คันชักและเพิ่มการกदनัว 4 ภายหลัง ซึ่งมีการใช้บันไดเสียง จี เมเจอร์ ซี เมเจอร์ และ ดี เมเจอร์ ภายหลัง ในแบบฝึกหัดที่ 130 มีการฝึกรูปแบบการวางนัวแบบใหม่ คือ 1 ชิด 2 ห่าง 3 ห่าง 4 ซึ่งรูปแบบนัวนี้ใช้ในสาย เอ และ อี เช่นเดียวกับแบบเรียนซูซูกิ

ในแบบเรียนซัสมันแฮาส์ เริ่มต้นจากการใช้คันชักสีสายเปล่า ในทุกสาย ไม่มีการกदनัวจนกว่าผู้เรียนจะทราบถึงการใช้คันชักสีในระดับสายที่ต่างกัน โดยนัวแรกที่ทำคือการกदनัว 2 สูง เมื่อเทียบกับแบบเรียนอื่น ถือว่าเป็นแบบเรียนที่มีการกदनัวมือซ้ายครบทั้ง 4 นัวเป็นไปอย่างช้า ๆ เพื่อเน้นย้ำให้ผู้เรียนสามารถจำตำแหน่งการกदनัวอย่างแม่นยำก่อน โดยมีรูปแบบนัวเป็น 1 ห่าง 2 ชิด 3 ห่าง 4 ทั้งแบบเรียน

แบบเรียน อิต้า โคเฮน มีเริ่มจากติดสายเปล่า ไม่มีการกदनัวในเบื้องต้น และเริ่มมีการกदनัว 1 นัว 2 และ นัว 3 ในรูปแบบ 1 ห่าง 2 ชิด 3 พร้อมการติด แล้วจึงเริ่มการใช้คันชักร่วมกับการกदनัว มีการใช้บันไดเสียง ดี เมเจอร์ เอ เมเจอร์ และ จี เมเจอร์ ในแบบเรียนนี้ไม่มีการแนะนำการใช้นัว 4 และเป็นแบบเรียนเดียวที่เขียนโน้ต โดยไม่มีการกำหนดรูปแบบการใช้นัวลงในบทเพลง มีเพียงการอธิบายรูปแบบนัวเพียงเล็กน้อยเพื่อเป็นพื้นฐานการวางนัวที่ถูกต้อง การกำหนดรูปแบบนัวที่ 4 หรือสายเปล่า บางครั้งสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามครูผู้สอนซึ่งอาจจะมีการแนะนำการใช้นัว 4 ควบคู่กับแบบเรียนจะช่วยพัฒนาทักษะการกदनัวมือซ้ายของเด็กให้แข็งแรงยิ่งขึ้น เพราะต้องมีรูปแบบมือซ้ายที่ผ่อนคลายและยืดนัวในตำแหน่งที่กว้างขึ้นในการกदनัว 4

ในแบบเรียนอูโนเดย์มีการแยกแนวผู้เรียนและผู้สอน โดยเริ่มจากการที่ผู้เรียนติดและสีสายเปล่า ไม่ต้องมีการกदनัวในเบื้องต้น และผู้สอนเล่นโน้ตทำนองหรือคอร์ดประกอบพร้อมกับผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนไม่เบื่อในการเล่นสายเปล่าและเป็นการให้ผู้เรียนฝึกเรื่องการสร้างเสียงโดยไม่ต้องกังวลการกदनัวของมือซ้ายและมีประสบการณ์ในการฟังและเล่นร่วมกันผู้อื่น ซึ่งผู้เรียนจะเรียนรู้การเล่นสายเปล่าคู่กับการเรียนทฤษฎีดนตรีเบื้องต้น เริ่มมีการกदनัวในบทเรียนที่ 7 เป็นต้น โดยเริ่มจากการเล่นสายเปล่า สลับ กับการกदनัว 1 บทเรียนที่ 8 มีสายเปล่า กदनัว 1 และกदनัว 2 บทเรียนที่ 9 มีการเพิ่มการกदनัว 3 และเมื่อถึงบทเรียนที่ 16 มีการเพิ่มการกदनัว 4 แม้ในแบบเรียนจะมีบันไดเสียงที่หลากหลาย ได้แก่ ซี เมเจอร์ ดี เมเจอร์ เอ เมเจอร์ อี เมเจอร์ และ จี เมเจอร์ แต่มีรูปแบบนัวเดียวกันคือ 1 ห่าง 2 ชิด 3 ห่าง 4 ทุกเพลงในแบบเรียน

สรุปได้ว่าจาก 5 แบบเรียน มีรูปแบบนิ้วทั้งหมด 2 แบบ คือ นิ้ว 1 ห่าง 2 ชิด 3 ห่าง 4 และ 1 ชิด 2 ห่าง 3 ห่าง 4 ซึ่งมี 3 แม้จะมีบันไดเสียงที่ต่างกันแต่สามารถด้นนิ้วได้ครบทุกสายตามรูปแบบที่กำหนดและล้วนอยู่ในตำแหน่งนิ้วที่ 1 (1st Position)

ภาพที่ 7 ภาพตัวอย่างรูปแบบการวางนิ้วในแบบเรียน

สามารถสรุปข้อมูลรูปแบบการวางนิ้วได้ดังนี้

ตารางที่ 13 รูปแบบการวางนิ้วที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

แบบเรียน ทักษะ	ชูชูกิ	เอแซนด์เซียล อิลิเมนต์	ซัสมันแฮร์ส	อิด้า โคเฮน	อจูนอเดย์
รูปแบบ การวางนิ้ว	- 1 ห่าง 2 ชิด 3 ห่าง 4 - 1 ชิด 2 ห่าง 3 ห่าง 4	- 1 ห่าง 2 ชิด 3 ห่าง 4 - 1 ชิด 2 ห่าง 3 ห่าง 4	- 1 ห่าง 2 ชิด 3 ห่าง 4	- 1 ห่าง 2 ชิด 3 ห่าง 4	- 1 ห่าง 2 ชิด 3 ห่าง 4

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบดนตรีในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบดนตรีในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นโดยใช้กรอบการวิเคราะห์บทเพลงเรื่ององค์ประกอบดนตรีของณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2561) สามารถแบ่งองค์ประกอบดนตรีในการวิเคราะห์ได้ ดังนี้

3.1 จังหวะ

3.1.1 ค่าความยาวโน้ต (Duration)

3.1.2 ตัวหยุด (Rest)

3.1.3 เครื่องหมายประจำจังหวะ (Time signature)

3.1.4 ความเร็ว (Tempo)

3.2 ทำนอง

3.2.1 บันไดเสียง (Music scale)

3.2.2 ช่วงกว้างเสียง (Music range)

3.3 เสียงประสาน

3.4 รูปพรรณ

3.5 สีสัน

3.6 ลักษณะเสียง

3.6.1 ความเข้มเสียง (Dynamic)

3.6.2 ความรู้สึก (Emotion)

3.7 รูปแบบ

3.7.1 ลักษณะของรูปแบบ (Music form)

3.7.2 ความยาวเพลง

3.1 จังหวะ

จังหวะถือเป็นสิ่งที่สำคัญในดนตรี โดยในแต่ละแบบเรียนมีลักษณะจังหวะที่เหมือนและแตกต่างกันสามารถจำแนกประเภทได้ดังนี้

3.1.1 ค่าความยาวโน้ต (Note duration)

แบบเรียนชูชุกีใช้ค่าความยาวโน้ตมีจังหวะที่หลากหลาย ได้แก่ ตัวดำ ตัวขาว ตัวดำประจูด ตัวขาวประจูด ตัวเข้บ็ตหนึ่งชั้น ตัวเข้บ็ตสองชั้นและสามพยางค์ นับว่าบางจังหวะมีซับซ้อนโดยจังหวะแรกทีให้ผู้เรียนเล่นคือ เข้บ็ตสองชั้น 4 ตัว ตามด้วยเข้บ็ตหนึ่งชั้น 2 ตัว เป็นแบบเรียนเดียวที่มี เข้บ็ตสองชั้น และยังใช้ตั้งแต่เริ่มต้นของแบบฝึกหัด แต่เนื่องด้วยแบบเรียนชูชุกี เน้นทักษะการฟัง ควบคุมทักษะการเล่น ดังนั้นการเล่นจังหวะที่ซับซ้อนจึงไม่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียน เนื่องจากผู้สอนจะเป็น ผู้เล่นให้ฟังก่อน รวมถึงผู้เรียนจำเป็นต้องฟังบทเพลงอย่างสม่ำเสมอก่อนเข้าเรียน เพื่อเรียนรู้จังหวะเพลงก่อนเล่น

แบบเรียนเอเชินต์เซียลลิลิเมนต์ เริ่มโดยจังหวะตัวดำและตามด้วยตัวเข้บ็ตหนึ่งชั้น จังหวะไม่ซับซ้อน ค่าความยาวจังหวะในแบบเรียน ได้แก่ ตัวดำ ตัวเข้บ็ต ตัวขาว ตัวขาวจุด ตัวกลม ซึ่งเป็นจังหวะพื้นฐานในแบบเรียน

แบบเรียนซัสมันเฮ้าส์ เริ่มต้นโดยการใช้จังหวะตัวขาว,ตัวดำ, ตัวขาวจุด, ตัวกลม และตัวเข้บ็ตหนึ่งชั้น จังหวะไม่ซับซ้อน

แบบเรียนอีต้า โคเฮน มีการเรียงลำดับความจากจังหวะที่ง่ายไปยากขึ้น เริ่มต้นโดยการใช้จังหวะตัวดำและตามด้วยตัวขาว มีความซับซ้อนขึ้นตามลำดับ ความยาวจังหวะได้ใช้จังหวะ ตัวดำ ตัวขาว ตัวกลม ตัวขาวจุด ตัวดำจุด ตัวเข้บ็ตหนึ่งชั้น เช่นเดียวกับแบบเรียนอูโนเดย์ ความซับซ้อนของจังหวะในแบบเรียนนี้ใกล้เคียงกับแบบเรียนชูชุกี ต่างตรงที่มีการเรียงลำดับจังหวะธรรมดา ก่อนที่จะมีจังหวะซับซ้อนขึ้น

แบบเรียนอูโนเดย์ ได้เริ่มจากจังหวะตัวดำ ตัวขาว ตัวกลม ตัวขาวจุด ตัวดำจุด ตัวเข้บ็ตหนึ่งชั้น

บทเพลงในแบบเรียนระดับเริ่มต้นมักใช้ตัวดำและตัวขาว ไม่พบการใช้เชื่อมค่าโน้ต (Tie note) ในแบบเรียนเลย การประจูดของโน้ตตัวขาวและตัวดำเป็นส่วนมาก และมีเพียงแบบเรียนชูชุกีและแบบเรียนอีต้า โคเฮน บการใช้กลุ่มโน้ตสามพยางค์

สามารถสรุปข้อมูลค่าความยาวโน้ตได้ดังนี้

ตารางที่ 14 ค่าความยาวโน้ตที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

แบบเรียน องค์ประกอบ	ซูซูกิ	เอเชนต์เซีเยล อิลิเมนต์	ซัสมันเฮาส์	อีต้า โคเฮน	อจุนอเคย์
ค่าความยาวโน้ต	- เข็บตสองชั้น - เข็บตหนึ่งชั้น - สามพยางค์ - ตัวดำ - ตัวขาว - ตัวดำจุด - ตัวกลม - ตัวขาวจุด	- ตัวดำ - เข็บตหนึ่งชั้น - ตัวขาว - ตัวขาวจุด	- ตัวขาว - ตัวดำ - ตัวขาวจุด - ตัวกลม - เข็บตหนึ่งชั้น	- ตัวดำ - ตัวขาว - ตัวขาวจุด - ตัวกลม - เข็บตหนึ่งชั้น - ตัวดำจุด - สามพยางค์	- ตัวดำ - ตัวขาว - ตัวกลม - เข็บตหนึ่งชั้น - ตัวขาวจุด - ตัวดำจุด

3.1.2 ตัวหยุด (Rest)

จากการศึกษาและวิเคราะห์พบว่าตัวหยุดที่ใช้ในแบบเรียนทั้ง 5 มีสัญลักษณ์ตัวหยุดที่ใกล้เคียงกัน โดยที่พบบ่อยได้แก่ ตัวหยุดตัวดำและตัวหยุดตัวขาว โดยตัวหยุดเป็นการเตรียมตัวให้ผู้เรียนในการสืค้นชักอีกด้วย

สามารถสรุปข้อมูลตัวหยุดได้ดังนี้

ตารางที่ 15 ตัวหยุดที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

แบบเรียน องค์ประกอบ	ซูซูกิ	เอเชนต์เซีเยล อิลิเมนต์	ซัสมันเฮาส์	อีต้า โคเฮน	อจุนอเคย์
ตัวหยุด	- ตัวหยุดเข็บตหนึ่งชั้น - ตัวหยุดตัวดำ - ตัวหยุดตัวขาว	- ตัวหยุดตัวดำ - ตัวหยุดตัวขาว - ตัวหยุดตัวกลม	- ตัวหยุดตัวดำ - ตัวหยุดตัวขาว - ตัวหยุดตัวกลม	- ตัวหยุดตัวดำ - ตัวหยุดตัวขาว - ตัวหยุดเข็บตหนึ่งชั้น	- ตัวหยุดตัวกลม - ตัวหยุดตัวดำ - ตัวหยุดตัวขาว - ตัวหยุดเข็บตหนึ่งชั้น

3.1.3 เครื่องหมายประจำจังหวะ (Time signature)

ในแบบเรียนชูชูกิ แบบเรียนเอเซ็นต์เซียลอลิเมนต์และแบบเรียนอจุนอเคย์ ล้วนใช้อัตราจังหวะธรรมดาที่กำหนดในต้นบทเพลง ได้แก่ 4/4, 2/4 และ 3/4 มีเพียงแบบเรียนชูชูกิ ที่ใช้เครื่องหมายประจำจังหวะ 2/2 เพิ่มเติม

แบบเรียนซัสมันแฮร์สเป็นเพียงแบบเรียนเดียวที่ไม่มีการระบุเครื่องหมายอัตราจังหวะลงในบรรทัด 5 เส้นเลย แต่ทำการบันทึกโน้ตในรูปแบบอัตราจังหวะ 4/4 และ 3/4

และในแบบเรียนอีต้า โคเฮน เริ่มต้นด้วยอัตราจังหวะธรรมดา 4/4, 2/4 และ 3/4 และเป็นแบบเรียนเดียวที่มีอัตราจังหวะผสมในแบบเรียน คือ 6/8 โดยใช้ในบทเรียนสุดท้ายของแบบเรียน

จากการวิเคราะห์พบว่าทุกแบบเรียนเริ่มจากการใช้อัตราจังหวะธรรมดา โดยมากกำหนดในต้นบทเพลงและไม่มีการเปลี่ยนเครื่องหมายประจำจังหวะระหว่างเพลง มีเพียงแบบเรียนอีต้า โคเฮน ที่มีอัตราจังหวะผสมในแบบเรียน คือ 6/8

สามารถสรุปข้อมูลเครื่องหมายประจำจังหวะได้ดังนี้

ตารางที่ 16 เครื่องหมายประจำจังหวะที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

แบบเรียน องค์ประกอบ	ชูชูกิ	เอเซ็นต์เซียล อลิเมนต์	ซัสมันแฮร์ส	อีต้า โคเฮน	อจุนอเคย์
เครื่องหมายประจำ	- 4/4	- 4/4	- 4/4	- 4/4	- 2/4
จังหวะ	- 2/2	- 2/4	- 3/4	- 3/4	- 4/4
	- 2/4	- 3/4		- 2/4	- 3/4
	- 3/4			- 6/8	

2.1.4 ความเร็ว (Tempo)

ผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์ความเร็วของเพลงเป็น 2 ส่วน 1) สัญลักษณ์กำหนดความเร็วตอนต้นเพลง และ 2) สัญลักษณ์การเปลี่ยนแปลงความเร็วระหว่างเพลง

1) สัญลักษณ์กำหนดความเร็วตอนต้นเพลง

สามารถระบุเป็นศัพท์ระบุความเร็วและตัวเลขที่กำหนดความเร็วตามเครื่องหมายกำหนดจังหวะ โดยมี 3 แบบเรียนที่มีที่ระบุความเร็วตอนต้นเพลงโดยใช้ศัพท์ระบุความเร็ว ได้แก่ แบบเรียนชูชูกิ แบบเรียน เอเซ็นต์เซียลอลิเมนต์ จะใช้ศัพท์ภาษาอิตาลีในการระบุ และแบบเรียนอีต้า โคเฮน จะใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษในการระบุ ข้อน่าสังเกตคือไม่มีแบบเรียนใดใช้ตัวเลขที่เพื่อกำหนดความเร็วตามใน

แบบเรียน และมีเพียงบางบทเพลงเท่านั้นที่มีการกำหนดความเร็ว โดยความเร็วทั่วไปที่พบในแบบเรียนจะเป็นจังหวะค่อนข้างเร็ว (Moderato) เป็นส่วนใหญ่

2) สัญลักษณ์การเปลี่ยนแปลงความเร็วระหว่างเพลง

สัญลักษณ์การเปลี่ยนแปลงความเร็วระหว่างเพลงมีเพิ่มเติมได้ในระหว่างบทเพลงเพื่อสื่ออารมณ์บางอย่างรวมถึงสร้างสีสันเพิ่มความน่าสนใจในบทเพลงได้อีกด้วย

มีเพียง 2 แบบเรียน ได้แก่ แบบเรียนชูชุกีและแบบเรียนอีต้า โคเฮน ที่มีสัญลักษณ์การเปลี่ยนแปลงความเร็วระหว่างเพลง โดยสัญลักษณ์ที่พบบ่อยได้แก่ Ritardando และ Fermata ที่มักปรากฏในช่วงท้ายของบทเพลง ซึ่งการเปลี่ยนแปลงความเร็วจำเป็นต้องคำนวณเนื้อที่การใช้คั่นชักให้สมดุลด้วยเพื่อที่จะมีเนื้อที่เพียงพอต่อการใช้คั่นชัก

สามารถสรุปข้อมูลความเร็วได้ดังนี้

ตารางที่ 17 ความเร็วที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

แบบเรียน องค์ประกอบ	ชูชุกี	เอเชนต์เชียล อิลีเมนต์	ซัสมันแฮาส์	อีต้า โคเฮน	อจุนอเตย์
ความเร็ว	ต้นเพลง - Moderato - Allegretto - Andantino - Andante - Allegro ระหว่างเพลง - Rit. - Femata - A Tempo	ต้นเพลง - Moderato - Andante - Allegro	ไม่ระบุ	ต้นเพลง - Moderate speed - Slowly - Very slowly ระหว่างเพลง - Rall. - Femata	ไม่ระบุ

3.2 ทำนอง

แม้ในหลายแบบเรียนจะมีการนำบทเพลงเดียวกันมาใช้ แต่ได้มีการประพันธ์ดนตรีในลักษณะที่แตกต่างกันไป เช่น อัตรารั้วหะ บันไดเสียง ความเข้มเสียง ฯลฯ แม้จะมีทำนองที่คล้ายกัน แต่มีเทคนิคการเล่นที่แตกต่างและฝึกทักษะเฉพาะด้านต่างกัน ในการเริ่มต้นการเล่นไวโอลินมักเริ่มจากแนวทำนองหลักเพียงหนึ่งแนว โดยตัวโน้ตถูกเรียบเรียงอย่างสร้างสรรค์ออกมาเป็นบทเพลงต่าง ๆ จากการวิเคราะห์ทำนองของแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นสามารถจำแนกลักษณะได้ ดังนี้

3.2.1 บันไดเสียง (Music Scale)

บันไดเสียงที่ใช้ในแบบเรียนมีส่วนสัมพันธ์กับรูปแบบนิ้วของไวโอลินด้วย จึงต้องคำนึงการเลือกใช้บันไดเสียงในการประพันธ์เพลง

แบบเรียนชูชุกี ประกอบด้วยเพลงทั้งหมด 17 เพลง เพลงในแบบเรียนจะมีการกำหนดบันไดเสียงก่อนที่จะสร้างทำนอง แบบเรียนนี้ใช้บันไดเสียงทั้งหมด 3 บันไดเสียง ได้แก่ เอ เมเจอร์ ดี เมเจอร์ และ จี เมเจอร์ โดยแบบเรียนชูชุกีที่ 1-9 นั้นใช้บันไดเสียง เอ เมเจอร์ เพลงที่ 10-11 เป็นบันไดดี เมเจอร์ และสุดท้ายเพลง 12-17 เป็นบันไดเสียง จี เมเจอร์ โดยเริ่มต้นที่แนวทำนองโน้ตค่อนข้างเรียงต่อกัน ไม่มีขึ้นคู่เสียงที่กระโดด ซึ่งทำนองในเพลงเริ่มต้น มีใช้การเล่นสเกลเพื่อเรียนรู้โน้ตก่อนที่จะเล่นทำนองเป็นบันไดเสียงเดียวกับเพลง เพื่อเพื่อสอดคล้องกับรูปแบบการวางนิ้วมือซ้ายและเสียงโน้ตด้วย

แบบเรียนเอเชินต์เซียลอลิเมนต์มีการใช้บันไดเสียงทั้งหมด 3 บันไดเสียง ได้แก่ ซี เมเจอร์ ดี เมเจอร์ และ จี เมเจอร์ เป็นแบบเรียนเดียวจาก 5 แบบเรียนที่ไม่มีบันไดเสียง เอ เมเจอร์ ทำนองมาจากเพลงพื้นบ้านตะวันตกร่วมกับเพลงคลาสสิกที่เป็นที่นิยมและคุ้นหูผู้ฟัง

ในแบบเรียนซัสมันเฮ้าส์มีการใช้บันไดเสียงทั้งหมด 4 บันไดเสียง ได้แก่ ซี เมเจอร์ เอ เมเจอร์ ดี เมเจอร์ และ จี เมเจอร์ เริ่มต้นจากการเล่นโน้ตสายเปล่าในระดับเสียงต่าง ๆ แบบฝึกหัดและเพลง

ส่วนแบบเรียนอีต้า โคเฮนมีบันไดเสียงทั้งหมด 3 บันไดเสียง ได้แก่ เอ เมเจอร์ ดี เมเจอร์ และ จี เมเจอร์ เช่นเดียวกับแบบเรียนชูชุกีทำนองส่วนใหญ่เป็นเพลงพื้นบ้านตะวันตก

ในแบบเรียนจูนอเดย์มีการใช้บันไดเสียงทั้งหมด 5 บันไดเสียง ได้แก่ ซี เมเจอร์ ดี เมเจอร์ เอ เมเจอร์ อี เมเจอร์ และ จี เมเจอร์ ในการสร้างทำนองเพลงและแบบฝึกหัด แม้จะมีบันไดเสียงที่เพิ่มขึ้นกว่าแบบเรียนอื่น แต่ทำนองยังอยู่ในความกว้างเสียงแคบและใช้รูปแบบนิ้ว 1 ห่าง 2 ซิด 3 ห่าง 4 ทั้งหมด

จากการวิเคราะห์พบว่าทุกเพลงในแบบเรียนใช้บันไดเสียงเมเจอร์ทั้งหมด ไม่มีการใช้บันไดเสียงไมเนอร์และไม่มีเปลี่ยนบันไดเสียงระหว่างเพลงในแบบเรียน

สามารถสรุปข้อมูลบันไดได้ดังนี้

ตารางที่ 18 บันไดเสียงที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

แบบเรียน องค์ประกอบ	ซูซูกิ	เอเชนต์เซีเยล อิลิเมนต์	ซัสมันแฮร์ส	อีต้า โคเฮน	อจูนอเคย์
บันไดเสียง	- A Major	- C major	- C major	- D major	- C major
	- D Major	- D major	- A major	- A major	- D major
	- G Major	- G major	- D major	- G major	- A major
			- G major		- E major
					- G major

3.2.2 ช่วงกว้างเสียง (Music Range)

ในส่วนในช่วงกว้างเสียงมีผลต่อการข้ามสายและการวางตำแหน่งก้นนิ้วของมือซ้ายจึงต้องคำนึงช่วงกว้างเสียงในการประพันธ์เพื่อง่ายต่อการบรรเลงของผู้เรียน

ในเรื่องของความกว้างของทำนองในแบบเรียนนั้น ในเพลงที่ 1-6 เพลงมีช่วงเสียงตั้งแต่ A4 ถึง A5 แล้วค่อยเริ่มขยายช่วงเสียงกว้างขึ้น จนในเพลงสุดท้ายสามารถเล่นไวโอลินได้ครบทุกสายในเพลงเดียว แสดงให้เห็นว่าเมื่อเริ่มต้นเล่นเพลง ไม่ควรมีช่วงเสียงที่กว้างเกิน เพื่อจำกัดการข้ามสายและง่ายต่อการกดนิ้วมือซ้ายอีกด้วย เมื่อสามารถเล่นทำนองที่มีช่วงเสียงแคบได้จึงเริ่มขยายช่วงเสียงให้กว้างขึ้น สามารถเล่นไวโอลินหลายสายมากยิ่งขึ้นและเริ่มมีการกระโดดขึ้นคู่เสียงกว้างขึ้น

สามารถสรุปข้อมูลช่วงกว้างเสียงได้ดังนี้

ตารางที่ 19 ช่วงกว้างเสียงที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

แบบเรียน องค์ประกอบ	ซูซูกิ	เอเชนต์เซีเยล อิลิเมนต์	ซัสมันแฮร์ส	อีต้า โคเฮน	อจูนอเคย์
ช่วงกว้างเสียง	- 1-2 ออกเตป	- 1-2 ออกเตป	- 1 ออกเตป	- 1-2 ออกเตป	- 1-2 ออกเตป

3.3 เสียงประสาน (Harmony)

เนื่องด้วยไวโอลินมักนิยมในการเล่นทำนองหลักเสียงเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับเริ่มต้นผู้เรียนยังไม่สามารถเล่นเสียงประสานกับทำนองพร้อมกันได้ด้วยตนเอง จึงต้องอาศัยผู้สอนในการเล่นเสียงประสานให้ไม่ว่าจะด้วยไวโอลิน เครื่องดนตรีประกอบอื่นซึ่งโดยมากมักจะเป็นเปียโนเนื่องจากสามารถเล่นได้ทั้งทำนองและคอร์ดในเวลาเดียวกัน ซึ่งในบางแบบเรียนได้ทำการบันทึกโน้ตเสียงประสานภายในแบบเรียนด้วย

โดยมี 3 แบบเรียนได้แก่ แบบเรียนซูซูกิ แบบเรียนอีต้า โคเฮนและแบบเรียนซัสมันแฮาส์ ไม่ได้มีการบันทึกโน้ตเสียงประสานไว้ในแบบเรียนเลย มีเพียงทำนองหลักให้ผู้เรียนฝึกเล่น ในแบบเรียนซูซูกิมีแผ่นบันทึกเสียงเสียงที่ได้บันทึกเสียงเปียโนประกอบไว้ภายในแบบเรียน ผู้เรียนสามารถเล่นทำนองประกอบกับเสียงประสานได้ แต่ในอีก 2 แบบเรียนไม่มีการบันทึกเปียโนประกอบในแผ่นบันทึกเสียง

ส่วนแบบเรียนเอแซนด์เซียลิลิเมนต์และอจูนอเดย์จะมีบางเพลงที่ผู้เขียนได้เรียบเรียงเสียงประสานไว้ทั้งไวโอลินและเปียโนสามารถเล่นพร้อมกันกับทำนองหลักได้ เป็นการสร้างสีสันให้กับบทเพลงมากขึ้นโดยเวลาเล่นแนวทำนองหลักกับเสียงประสานต้องอาศัยทักษะการฟังแนวประสานและนับจังหวะให้ถูกต้องเพื่อให้เพลงดำเนินไปด้วยกัน เป็นการฝึกให้รู้จักการเล่นรวมวงอีกด้วย ไวโอลินมักเป็นเครื่องที่นิยมเล่นร่วมกับผู้อื่นเนื่องจากมักเล่นเสียงเพียงแนวเดียว การเล่นร่วมกับผู้อื่นจะทำให้เพลงมีทั้งแนวทำนองและคอร์ดเพลงดูสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

โดยแบบเรียนอจูนอเดย์มีการใช้เสียงประสานตั้งแต่บทแรกของการเรียน ผู้สอนจะเป็นผู้เล่นเปียโนทั้งทำนองหลักและเสียงประสาน โดยผู้เรียนจะทำการดีดสายเปล่าเป็นคอร์ด เมื่อผู้เรียนสามารถกดนิ้วมือซ้ายได้จึงเปลี่ยนไปเล่นทำนองและครูเล่นคอร์ดประกอบ ซึ่งช่วงท้ายของแบบเรียนได้มีการเขียนเสียงประสานไว้สำหรับไวโอลิน 3-4 แนวไว้เล่นด้วยกัน ซึ่งบางเพลงเป็นเพลงที่ผ่านการเล่นแนวทำนองหลักมาแล้วในบทเรียนก่อนหน้านี้

ส่วนแบบเรียนเอแซนด์เซียลิลิเมนต์จะเริ่มใช้แนวประสานในช่วงกลางของแบบเรียน เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติกรกดนิ้วและสัด้วยคันชักได้ จึงเริ่มแนะนำเสียงประสาน โดยมีแนวประสานเพียง 1 แนว ควบคู่กับแนวทำนอง โดยมักเล่นไวโอลิน 1 เป็นทำนองหลักกับไวโอลิน 2 เป็นแนวประสาน มีเพียงเพลงสุดท้ายของแบบเรียนที่ได้ใช้เปียโนเล่นประกอบทำนองหลัก

สามารถสรุปข้อมูลเสียงประสานได้ดังนี้

ตารางที่ 20 เสียงประสานที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

แบบเรียน องค์ประกอบ	ซูซูกิ	เอเชนต์เซียล อิลิเมนต์	ซัสมันแฮร์ส	อิต้า โคเฮน	อจูนอเดย์
เสียงประสาน	- มีเสียง ประสาน เปียโน (ใน ไฟล์เสียง)	- มีเสียงประสาน ไวโอลินและ เปียโนประกอบ (ในไฟล์เสียงและ แบบเรียน)	ไม่ระบุ	ไม่ระบุ	มีเสียงประสาน เปียโนประกอบ และไวโอลิน (ในแบบเรียน)

3.4 รูปพรรณ (Texture)

เป็นผลรวมของทำนองและเสียงประสาน ตามหลักมีอยู่ 3 ประเภทได้แก่ 1) โมโนโฟนี (Monophonic) เป็นแนวทำนองเดี่ยว 2) โฮโมโฟนี (Homophonic) เป็นแนวทำนองเดี่ยวพร้อมคอร์ดประกอบและ 3) โพลีโฟนี (Polyphonic) เป็นทำนองหลักมากกว่า 2 แนวที่ต่างกันเล่นพร้อมกัน โดยในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นทั้ง 5 เล่ม จะพบรูปพรรณ 2 ประเภทเท่านั้น ได้แก่ โมโนโฟนีและโฮโมโฟนี

โดยแบบเรียนซูซูกิ แบบเรียนอิต้า โคเฮนและแบบเรียนซัสมันแฮร์ส มีรูปพรรณแบบโมโนโฟนี เพียงอย่างเดียว ส่วนแบบเรียนอจูนอเดย์และเอเชนต์เซียลอิลิเมนต์มีรูปพรรณทั้ง 2 แบบ ได้แก่ รูปพรรณแบบ โมโนโฟนีและรูปพรรณแบบโฮโมโฟนี โดยในส่วนของคอร์ดที่เป็นเสียงประสานมีทั้งในเครื่องเปียโนและไวโอลินในแบบเรียน

สามารถสรุปข้อมูลรูปพรรณได้ดังนี้

ตารางที่ 21 รูปพรรณที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

แบบเรียน องค์ประกอบ	ซูซูกิ	เอเชนต์เซียล อิลิเมนต์	ซัสมันแฮร์ส	อิต้า โคเฮน	อจูนอเดย์
รูปพรรณ	- โมโนโฟนี	- โมโนโฟนี - โฮโมโฟนี	- โมโนโฟนี	- โมโนโฟนี	- โมโนโฟนี - โฮโมโฟนี

3.5 สีสัน

โดยสีสันในที่นี้หมายถึงแหล่งกำเนิดเสียงโดยทำได้จาก 2 แหล่ง คือ เสียงจากมนุษย์ (เสียงร้อง) และ เสียงจากเครื่องดนตรี เป็นที่แน่นอนว่าในทุกแบบเรียนไวโอลินระดับชั้นต้น มีสีสันจากการสร้างเสียงจากเครื่องดนตรี คือ ไวโอลิน และมีเปียโนใน 3 แบบเรียน คือแบบเรียนชูชุกิ แบบเรียนเอแซนด์เซียลอลิเมนต์และแบบเรียนอจุนอเคย์ มีความพิเศษในแบบเรียนเอแซนด์เซียลอลิเมนต์ที่มีการเพิ่มเครื่องดนตรีสังเคราะห์ (Synthesizer) เข้ามาใช้อีกด้วย โดยอยู่ในไฟล์เสียงประกอบ

สามารถสรุปข้อมูลสีสันได้ดังนี้

ตารางที่ 22 สีสันที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

แบบเรียน องค์ประกอบ	ชูชุกิ	เอแซนด์เซียล อลิเมนต์	ซัสมันแฮร์ส	อิต้า โคเฮน	อจุนอเคย์
สีสัน (เครื่องดนตรี)	- ไวโอลิน - เปียโน (แผ่น บันทึกเสียง)	- ไวโอลิน - เปียโน - เครื่องดนตรี สังเคราะห์	- ไวโอลิน	- ไวโอลิน	- ไวโอลิน - เปียโน

3.6 ลักษณะเสียง

ลักษณะเสียง ได้แบ่งออกเป็น 2 ส่วนเป็นการอธิบายถึงความเข้มเสียงและความรู้สึก โดยการที่มีเครื่องหมายอธิบายจะทำให้บทเพลงมีความไพเราะขึ้นและผู้บรรเลงสามารถบรรเลงตามกับผู้ประพันธ์ต้องการแสดงความรู้สึกในบทเพลงนั้น ๆ ได้ชัดเจนขึ้น ซึ่งหลายครั้งเครื่องหมายความรู้สึกมักจะสอดคล้องกับความเร็วของบทเพลงด้วย

3.6.1 ความเข้มเสียง (Dynamic)

โดยแบบเรียนชูชุกิมีเครื่องหมายความเข้มเสียง เริ่มต้นด้วย ดัง ค่อนข้างดัง เบา ค่อย ๆ ดังขึ้น และ ค่อย ๆ เบาลง โดยทุกเพลงในแบบเรียนจะมีกำหนดเครื่องหมายความเข้มเสียงเริ่มจาก 1 เครื่องหมาย และเพิ่มรายละเอียดในเพลงถัด ๆ ไป

แบบเรียนเอแซนด์เซียลอลิเมนต์ มีการระบุเครื่องหมายความเข้มเสียงในช่วงท้ายของแบบเรียนโดยใส่เพียงเครื่องหมายดังและเบา เท่านั้น

แบบเรียนอิต้า โคเฮน มีเครื่องหมายความเข้มเสียงมากที่สุด ใน 5 แบบเรียน โดยในบทเรียนที่ 19 มีการใช้เครื่องหมายความเข้มเสียงครั้งแรกในแบบเรียนทั้งหมด 4 เครื่องหมาย ได้แก่

เบา ค่อย ๆ ดั้งขึ้น ดังและค่อย ๆ เบาลง และในบทเรียนถัดไปมีการเพิ่มเครื่องหมายค่อนข้างเบา ค่อนข้างดังและเบามาก

ส่วนแบบเรียนซัสมันแฮาส์ และอจุนอเคยไม่มีระบุเครื่องหมายความเข้มเสียงในแบบเรียนเลย

จากการวิเคราะห์พบว่าเครื่องหมายดังและเบานั้นพบได้ในทั้ง 3 แบบเรียนที่มีเครื่องหมายความเข้มเสียงและมักเป็น 2 เครื่องหมายที่เริ่มใช้ในแบบเรียน

สามารถสรุปข้อมูลความเข้มเสียงได้ดังนี้

ตารางที่ 23 ความเข้มเสียงที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

แบบเรียน	ชูชูกิ	เอเชนต์เซียล อิลิเมนต์	ซัสมันแฮาส์	อีต้า โคเฮน	อจุนอเคย
องค์ประกอบ					
ความเข้มเสียง	- F - mf - P - Cresc. - Decrecs. - mp - Accent	- F - p	ไม่ระบุ	- P - Cresc - F - Decrecs - mp - mf - pp	ไม่ระบุ

3.6.2 ความรู้สึก (Emotion)

เครื่องหมายความรู้สึกในบทเพลงเป็นการสื่ออารมณ์ที่ผู้ประพันธ์ต้องการแสดงออก ในบทเพลงมีกำหนดเป็น 2 ส่วนหลัก คือตอนต้นเพลงและระหว่างเพลง ซึ่งในแบบเรียนมีการใช้ศัพท์แตกต่างกัน ดังนี้

ในแบบเรียนชูชูกินั้น มีระบุเครื่องหมายความรู้สึกในบางเพลง เพียง 3 ศัพท์ มีใน 2 ส่วนทั้งตอนต้นเพลงและระหว่างเพลง ได้แก่ เสียงหวาน (Doice), มีพลังและมีความสุข (Giocosos) และเล่นเหมือนเสียงร้อง (Cantabile) โดยใช้ศัพท์ภาษาอิตาลีในการอธิบายความหมายทางดนตรี

โดยแบบเรียนอีต้า โคเฮน มีระบุเครื่องหมายความรู้สึกทุกเพลงในตอนต้นเพลงและไม่มีระบุในระหว่างเพลงเลย โดยใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษในการอธิบายซึ่งง่ายต่อความเข้าใจของผู้เรียน

ส่วนแบบเรียนเอเชนต์เซียลอิลิเมนต์ แบบเรียนซัสมันแฮาส์และแบบเรียนอจุนอเคยไม่มีระบุเครื่องหมายความรู้สึกในแบบเรียนเลย

สามารถสรุปข้อมูลความรู้สึกได้ดังนี้

ตารางที่ 24 ความรู้สึกที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

แบบเรียน องค์ประกอบ	ชูชูกิ	เอเซ็นต์เซียล อิลิเมนต์	ซัสมันเฮาส์	อีต้า โคเฮน	อจุนอเคย์
ความรู้สึก	ศัพท์อิตาลี - Doice - Giocoso - Cantabile	ไม่ระบุ	ไม่ระบุ	ศัพท์อังกฤษ - Brightly - Vigorously - Flowing - Expression - Boisterously - Briskly - Daintily - Joyfully - Gracefully - Gentle - Sadly - Sweetly - Lightly	ไม่ระบุ

3.7 รูปแบบ

3.7.1 ลักษณะของรูปแบบ (Music form)

จากการศึกษาและวิเคราะห์พบว่าลักษณะของรูปแบบที่ใช้ในการประพันธ์เพลงในแบบเรียนไวโอลินระดับขั้นต้นมีลักษณะที่คล้ายกัน โดยทุกแบบเรียนจะมีรูปแบบ ดังนี้ 1) One part form เป็นรูปแบบที่ไม่มีการเปลี่ยนบันไดเสียง เป็นเพลงขนาดเล็กที่สุด เพลงพื้นบ้านส่วนใหญ่ มักใช้รูปแบบนี้ในการประพันธ์เพลงและ 2) Binary form ซึ่งสามารถแยกประเภทออกได้เป็น 2 ประเภทย่อย ได้แก่ Simple binary และ Rounded binary

โดยแบบเรียนชูชูกิ จะมีรูปแบบนอกเหนือจากแบบเรียนอื่น คือ รูปแบบ Theme and variation ได้แก่ เพลง Twinkle little star ซึ่งใช้โน้ตเดิมแต่มีการเปลี่ยนจังหวะเพลงเพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับเสียงโน้ต และรูปแบบ Strophic form ซึ่งมีเพียงแบบเรียนชูชูกิที่ใช้ โดยใช้ในเพลง

สุดท้ายของแบบเรียน รูปแบบ Strophic form การย้อนของท่อนที่แตกต่างกัน และนอกนั้นจะเป็นในรูปแบบของ One part form และ Binary form มีทั้ง Simple binary และ Rounded binary

ส่วนแบบเรียนเอเชินต์เซียลอลิเมนต์เริ่มใช้รูปแบบ One part form Binary form และ Theme and variation มีรูปแบบการประพันธ์เช่นเดียวกับแบบเรียนชูชุกิ

และโดยแบบเรียนอีต้า โคเฮน แบบเรียนซัสมันเฮาส์และแบบเรียนอจุนอเคย์ จะใช้รูปแบบที่เหมือนกันได้แก่ One part form และ Rounded binary แม้จะมีรูปแบบที่เหมือนกันแต่ทำนองและบทเพลงแตกต่างกัน

โดยลักษณะของรูปแบบมีผลต่อประโยคเพลงและความยาวเพลงด้วย เนื่องจาก One part form และ Binary เป็นรูปแบบขนาดเล็ก ส่งผลให้ทำนองเป็นที่จดจำได้ง่าย ส่งเสริมในการฝึกทักษะเฉพาะจุดจึงเป็นที่นิยมใช้ในแบบเรียนระดับเริ่มต้น

สามารถสรุปข้อมูลลักษณะของรูปแบบได้ดังนี้

ตารางที่ 25 ลักษณะของรูปแบบที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

แบบเรียน องค์ประกอบ	ชูชุกิ	เอเชินต์เซียล อลิเมนต์	ซัสมันเฮาส์	อีต้า โคเฮน	อจุนอเคย์
ลักษณะของรูปแบบ	- Theme and variations - One part form - Rounded binary - Simple Binary - Strophic form	- One part form - Rounded binary - Theme and variations - Simple Binary	- One part form - Rounded binary	- One part form - Rounded binary	- One part form - Rounded binary

3.7.2 ความยาวเพลง

ผู้วิจัยวิเคราะห์ความยาวเพลงโดยนับจากจำนวนห้องแต่ละบทเพลงโดยไม่นับการย้อนของ เครื่องหมายย้อน โดยเมื่อเปรียบเทียบแบบเรียนทั้ง 5 เล่ม วัดจากจำนวนห้องในเพลง มีความใกล้เคียงกันและมักเริ่มจากเพลงสั้นและค่อยยาวขึ้นเรื่อย ๆ ในช่วงท้ายของแบบเรียน

สามารถสรุปข้อมูลความยาวเพลงได้ดังนี้

ตารางที่ 26 ความยาวเพลงที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

แบบเรียน องค์ประกอบ	ชูชุกิ	เอเชินต์เซียล อิลิเมนต์	ซัสมันแฮาส์	อิต้า โคเฮน	อจุนอเคย์
ความยาวเพลง	12-32 ห้อง ในอัตราจังหวะ 4/4	12-28 ห้อง ในอัตราจังหวะ 4/4	8-16 ห้อง ในอัตราจังหวะ 4/4	8 ห้องในอัตรา จังหวะ 4/4 ถึง 34 ห้องใน อัตราจังหวะ 3/4	8-24 ห้อง ในอัตราจังหวะ 4/4

ตอนที่ 2 การสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย

หลังจากที่ผู้วิจัยได้ผลการวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทย จึงดำเนินสู่ขั้นตอนการคัดเลือกดนตรีพื้นบ้านและเรียบเรียงบทเรียนไวโอลินสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น โดยผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรีพื้นบ้าน คือ อาจารย์อนันต์ นาคคง เพื่อขอคำแนะนำดนตรีพื้นบ้านไทยที่เหมาะสมนำมาใช้ในแบบเรียนได้ศึกษาดนตรีพื้นบ้านไทย และศึกษาข้อมูลจากหนังสือดนตรีพื้นบ้านและศิลปะการแสดงพื้นบ้านไทย (2528) การบันทึกเสียงและวีดิทัศน์การแสดงเพลงพื้นบ้านไทย ซึ่งประกอบด้วยดนตรีพื้นบ้านไทยทั้ง 4 ภาค ได้แก่ ดนตรีพื้นบ้านภาคเหนือ ดนตรีพื้นบ้านภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ดนตรีพื้นบ้านภาคกลาง และดนตรีพื้นบ้านภาคใต้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ดนตรีพื้นบ้านไทยเพื่อเป็นแนวทางคัดเลือกดนตรีพื้นบ้านในแบบเรียน

จากข้อมูลและเกณฑ์ในการศึกษาดนตรีพื้นบ้านไทย ผู้วิจัยได้ศึกษาลักษณะของดนตรีพื้นบ้านไทยในแต่ละภูมิภาคและคัดเลือกบทเพลงสำหรับการวิเคราะห์ โดยผู้เชี่ยวชาญมีส่วนในการช่วยคัดเลือกดนตรีพื้นบ้านสำหรับการวิเคราะห์ จำนวน 25 เพลง ดังนี้

ตารางที่ 27 ดนตรีพื้นบ้านสำหรับการวิเคราะห์

เพลงสำหรับการวิเคราะห์		จำนวน (เพลง)
ภาคเหนือ	ล่องแม่ปิง, ซอพระลอ, น้อยใจยา, กุหลาบเวียงพิงค์, ฟ้อนปั้นฝ้าย, อื้อ จา จา	6
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	เต้ยโขง, นกไซบินข้ามทุ่ง, ปกาญญอก, ลายลำโปงลาง, กโน้งดิงตอง, แมงภู่ตอมดอก	6
ภาคกลาง	เกี่ยวข้าว, ตามองตา, ชักกระดาน, พานฟาง, ลาวแพน, หวาน, ร่มโพธิ์	7
ภาคใต้	หักคอไอเท่ง, ลาภูดูวอ, ตารีกีปัส, ปูจักปีซัง, ปักซีใต้บ้านเรา, เลนัง	6
รวม		25

โดยจะวิเคราะห์จากองค์ประกอบดนตรี ดังนี้

1) เครื่องหมายประจำจังหวะ

ผู้วิจัยศึกษาจากเครื่องหมายประจำจังหวะของดนตรีพื้นบ้านทั้ง 25 เพลงที่มีการบันทึกโน้ตทำนอง พบว่าเครื่องหมายประจำจังหวะ มีเพียง 3 แบบ ได้แก่ 2/2 2/4 และ 4/4 ซึ่งสามารถแบ่งเครื่องหมายประจำจังหวะของดนตรีพื้นบ้านได้ ดังนี้

ตารางที่ 28 จัดกลุ่มดนตรีพื้นบ้านตามเครื่องหมายประจำจังหวะ

เครื่องหมายประจำจังหวะ	ดนตรีพื้นบ้านภาคเหนือ	ดนตรีพื้นบ้านภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ดนตรีพื้นบ้านภาคกลาง	ดนตรีพื้นบ้านภาคใต้	จำนวนรวม (เพลง)
2/2		ปกาญญอก กโน้งดิงตอง	ร่มโพธิ์	ปูจักปีซัง	4 เพลง
2/4	ซอพระลอ	เต้ยโขง ลายนกไซบินข้ามทุ่ง ลายลำโปงลาง	เกี่ยวข้าว ชักกระดาน พานฟาง ลาวแพน หวาน	หักคอไอเท่ง	10 เพลง

ตารางที่ 28 จัดกลุ่มดนตรีพื้นบ้านตามเครื่องหมายประจำจังหวะ (ต่อ)

เครื่องหมาย ประจำจังหวะ	ดนตรีพื้นบ้าน ภาคเหนือ	ดนตรีพื้นบ้านภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ	ดนตรีพื้นบ้าน ภาคกลาง	ดนตรีพื้นบ้าน ภาคใต้	จำนวนรวม (เพลง)
4/4	ล่องแม่ปิง น้อยใจยา กุหลาบเวียงพิงค์ พ่อนปั้นผ้าย ฮือ จา จา	แมงมูกุดมดอก	ตามองตา	ลาภูควอ ตารีกีปัส ปักซี่ไต่บ้านเรา เลนัง	11 เพลง
	6 เพลง	6 เพลง	7 เพลง	6 เพลง	25 เพลง

จากการศึกษาพบว่า บทเพลงส่วนใหญ่มีอัตราจังหวะ 4/4 และ 2/4 โดยเพลงพื้นบ้านภาคเหนือมีอัตราจังหวะ 4/4 มากที่สุด และเพลงพื้นบ้านภาคกลางมีอัตราจังหวะ 2/4 มากที่สุด ส่วนมีเพลงพื้นบ้านในอัตราจังหวะ 2/2 จำนวน 4 เพลง ซึ่งการบันทึกนี้ขึ้นอยู่กับระเบียบเรียงและทำการบันทึกแบบตะวันตกให้เหมาะสมและสอดคล้องกับทำนองของเพลงด้วย

2) บันไดเสียง

ในการศึกษาบันไดเสียงที่ใช้ในดนตรีพื้นบ้าน ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ผ่านทฤษฎีดนตรีตะวันตก ซึ่งสามารถแบ่งบันไดเสียงจากการวิเคราะห์ดนตรีพื้นบ้านได้ 5 บันไดเสียง ดังนี้

1. เพนทาโทนิค คือ บันไดเสียง 5 เสียง โดยมีลักษณะโน้ตเรียงติดกันตามลำดับของบันไดเสียงเมเจอร์ แต่มีการกระโดดข้ามตัวที่ 4 และ 7 เช่น ซี เพนทาโทนิค คือ C D E G A เป็นต้น
2. โหมดเสียง คือ บันไดเสียงที่มีโครงสร้างแบบโหมด เรียงลำดับใหม่ของโน้ตในไดอาโทนิคสเกล จากการวิเคราะห์นี้พบเพียงโหมดมิโซลิดียน
3. เมเจอร์ คือ การเรียงเสียงโน้ตแบบบันไดเสียงเมเจอร์ เช่น ซี เมเจอร์ คือ C D E F G A B C เป็นต้น
4. ไมเนอร์ คือ การเรียงเสียงโน้ตแบบบันไดเสียงไมเนอร์ ซึ่งมี 3 ประเภทย่อย ได้แก่ เนเชอรัลไมเนอร์ (Natural minor) ฮาร์โมนิกไมเนอร์ (Harmonic minor) และเมโลดิกไมเนอร์ (Melodic minor)
5. กลุ่มเสียง 2-3 เสียง คือ มีโน้ตที่ใช้ในเพลงเพียง 2-3 โน้ต เท่านั้น
สามารถสรุปข้อมูลบันไดเสียงเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 29 จัดกลุ่มดนตรีพื้นบ้านตามบันไดเสียง

บันไดเสียง และโหมด	ดนตรีพื้นบ้าน ภาคเหนือ	ดนตรีพื้นบ้านภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ	ดนตรีพื้นบ้าน ภาคกลาง	ดนตรีพื้นบ้าน ภาคใต้	จำนวนรวม (เพลง)
เพนทาโทนิค	ล่องแม่ปิง น้อยใจยา กุหลาบเวียงพิงค์ พ่อนปั่นผ้าย อื้อ จา จา ซอพระลอ	เต้ยโขง ลายนกไชบินข้ามทุ่ง ลายลำโปงกลาง ปการัญเจก กโน้ปดิงตอง แมงภู่ตอมดอก	เกี่ยวข้าว ชักกระดาน ลาวแพน หวาน ตามองตา	ปักษีไต่บ้านเรา ตารีกีปัส	18 เพลง
มิโซลิเดียน			ร่มโพธิ์		1 เพลง
บันไดเสียง เมเจอร์				หักคอไอ้เท่ง เลนัง ปู้กูปี่ซัง	3 เพลง
บันไดเสียง ไมเนอร์				ลาภูควัว	1 เพลง
กลุ่มเสียง 2-3 เสียง			พานฟาง		1 เพลง
	6 เพลง	6 เพลง	7 เพลง	6 เพลง	25 เพลง

จากการศึกษาพบว่า บทเพลงเกือบทั้งหมดของภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้ล้วนใช้บันไดเพนทาโทนิค ส่งผลให้บันไดเสียงที่พบมากที่สุดดนตรีพื้นบ้านคือ บันไดเพนทาโทนิค ส่วนภาคใต้โดยเฉลี่ยมีความหลากหลายในบันไดเสียงและมีบันไดเสียงที่ใกล้เคียงกับดนตรีตะวันตกคือบันไดเสียงเมเจอร์และไมเนอร์ด้วย

3) รูปแบบ

แบ่งการวิเคราะห์ใน 2 ส่วน ได้แก่ ลักษณะของรูปแบบและความยาวในส่วนองลักษณะของรูปแบบสามารถแบ่งได้ 4 รูปแบบ ได้แก่ One part form, Binary form, Strophic form และ Ternary form ซึ่งสามารถแบ่งลักษณะของรูปแบบดนตรีพื้นบ้านได้ ดังนี้

ตารางที่ 30 จัดกลุ่มดนตรีพื้นบ้านตามลักษณะของรูปแบบ

ลักษณะของ รูปแบบ	ดนตรีพื้นบ้าน ภาคเหนือ	ดนตรีพื้นบ้านภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ	ดนตรีพื้นบ้าน ภาคกลาง	ดนตรีพื้นบ้าน ภาคใต้	จำนวนรวม (เพลง)
One part form	ล่องแม่ปิง ซอพระลอ น้อยใจยา ฟ้อนปิ่นผ้าย	เต๋ยโฆง ลายนกไชบินข้ามทุ่ง ปการัญเจก ลายลำโปงกลาง	เกี่ยวข้าว ตามองตา ชักกระดาน พานฟาง ลาวแพน หวาน ร่มโพธิ์	ปู้กูปี้ซัง เลนัง	17 เพลง
Binary form				ตารีกีปัส ปักขีไต้บ้านเรา	2 เพลง
Strophic Form	กุหลาบเวียงพิงค์ อื้อ จา จา	กโน้ปดิงตอง แมงภู่ออมดอก		หักคอไอ้เท่ง	5 เพลง
Ternary Form				ลาภูดูวอ	1 เพลง
	6 เพลง	6 เพลง	7 เพลง	6 เพลง	25 เพลง

จากผลการศึกษาพบว่าส่วนใหญ่เป็นรูปแบบ One part form เป็นลักษณะของรูปแบบที่พบได้มากในดนตรีพื้นบ้าน ด้วยบทเพลงมีขนาดเล็ก มีท่อนเพลงน้อยซึ่งการที่เพลงมีขนาดเล็กส่งผลต่อการจดจำทำนองรวมถึงเนื้อร้องได้ง่าย

ตารางที่ 31 จัดกลุ่มดนตรีพื้นบ้านตามจำนวนห้อง

ความยาว	ดนตรีพื้นบ้าน ภาคเหนือ	ดนตรีพื้นบ้านภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ	ดนตรีพื้นบ้าน ภาคกลาง	ดนตรีพื้นบ้าน ภาคใต้	จำนวนรวม (เพลง)
8-16 ห้อง	กุหลาบเวียงพิงค์ (8)	เต๋ยโฆง (12) กโน้ปดิงตอง (16) แมงภู่ออมดอก (16)	ตามองตา (10) หวาน (10) เกี่ยวข้าว (12) พานฟาง (14) ชักกระดาน (16)	เลนัง (8) ลาภูดูวอ (10) ตารีกีปัส (12) ปักขีไต้บ้านเรา (14) ปู้กูปี้ซัง (16)	14 เพลง

ตารางที่ 31 จัดกลุ่มดนตรีพื้นบ้านตามจำนวนห้อง (ต่อ)

ความยาว	ดนตรีพื้นบ้าน ภาคเหนือ	ดนตรีพื้นบ้านภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ	ดนตรีพื้นบ้าน ภาคกลาง	ดนตรีพื้นบ้าน ภาคใต้	จำนวนรวม (เพลง)
17-24 ห้อง	ซอพระลอ (16) พ็อนปั่นฝ้าย (20) ล่องแม่ปิง (24) น้อยใจยา (24) อื้อ จา จา (24)	ปการัญเจก (17) ลายนกไขบินข้ามทุ่ง (24) ลายลำโปงกลาง (24)	ร่มโพธิ์ (21) ลาวแพน (24)	หักคอไอเท่ง (18)	11 เพลง
	6 เพลง	6 เพลง	7 เพลง	6 เพลง	25 เพลง

จากการศึกษาพบว่าลักษณะของรูปแบบและความยาวห้องมีความสอดคล้องกัน ที่ว่า One part form มีขนาดเล็ก เป็นเพลงสั้น ๆ โดยความยาววัดจำนวนห้องจะพบว่า จำนวน 8-16 ห้อง พบได้มากที่สุด

โดยผู้วิจัยพบว่าองค์ประกอบดนตรีพื้นบ้านไทยสามารถนำมาใช้ในการเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นได้ทั้ง 25 บทเพลง ผู้ประพันธ์ต้องเรียบเรียงดนตรีใหม่โดยคำนึงถึงทักษะการบรรเลงไวโอลิน และองค์ประกอบดนตรีที่เลือกใช้มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียนหรือไม่ โดยผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรีพื้นบ้านไทยมีส่วนสำคัญในการคัดเลือกบทเพลงที่มีความโดดเด่นในภูมิภาคนั้นและเป็นบทเพลงที่น่าจะเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป จำนวน 12 บทเพลง ประกอบด้วยดนตรีพื้นบ้านไทยในภูมิภาคนั้น ๆ จำนวน 3 บทเพลง จากทั้ง 4 ภาค ดังนี้

ตารางที่ 32 ผลการคัดเลือกดนตรีพื้นบ้านไทยที่ใช้แบบเรียน

ดนตรีพื้นบ้านไทยที่ใช้แบบเรียน		จำนวน (เพลง)
ภาคเหนือ	ล่องแม่ปิง, น้อยใจยา, กุหลาบเวียงพิงค์	3
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	เต้ยโขง, นกไขบินข้ามทุ่ง, ลายลำโปงกลาง	3
ภาคกลาง	เกี่ยวข้าว, ตามองตา, หวาน	3
ภาคใต้	หักคอไอเท่ง, ตารีกีปัส, ปูจู้กปีซัง	3
รวม		12

ส่วนที่ 2 ขั้นตอนการสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรี
พื้นบ้านไทย

ขั้นตอนที่ 1 การประพันธ์บทเพลงในแบบเรียนไวโอลินเสริมระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรี พื้นบ้านไทย

หลังจากที่คัดเลือกดนตรีพื้นบ้านไทยจำนวน 12 บทเพลง ผู้วิจัยได้เรียบเรียงแนวทำนอง
ดนตรีพื้นบ้านไทยใหม่เพื่อให้เหมาะสมกับระดับเริ่มต้น โดยคำนึงถึงผลวิเคราะห์ทักษะการบรรเลงไวโอลิน
และองค์ประกอบ ดนตรี

โดยแนวทางการประพันธ์เพลง ผู้วิจัยจะทำการใช้ทำนองพื้นบ้านเดิมมาทำการประพันธ์
ใหม่โดยมีการปรับเรื่ององค์ประกอบดนตรี ได้แก่ บันไดเสียง รูปแบบจังหวะ และเครื่องหมายประจำ
จังหวะ ซึ่งในบางบทเพลงจะมีการปรับเปลี่ยนทำนองเพื่อให้ง่ายต่อระดับของผู้เรียน

หลังจากการวิเคราะห์ทักษะการบรรเลงไวโอลินและองค์ประกอบดนตรี พบว่ามีการ
เรียงลำดับเนื้อหาต่างกันบ้างในแต่ละแบบเรียน แต่ยังมีเนื้อหาส่วนใหญ่ที่สอดคล้องในทิศทางเดียวกัน
ผู้วิจัยจึงเรียงลำดับเนื้อหาในแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น โดยยึดตามความถี่ของ
ทักษะการบรรเลงและองค์ประกอบดนตรีที่พบมากที่สุด 5 ซึ่งจะมีการเรียงลำดับเนื้อหา ดังนี้

ตารางที่ 33 รายชื่อตัวอย่างเพลงและการเรียงลำดับเนื้อหาดนตรีในแบบเรียนไวโอลินเสริม

ทำนองดนตรี พื้นบ้านเดิม	เพลงไวโอลินในแบบเรียน ที่เรียบเรียงใหม่ (บันไดเสียง เครื่องหมาย ประจำจังหวะ ความยาว)	ทักษะการบรรเลงไวโอลิน	องค์ประกอบดนตรี
1 เพลงเกี่ยวข้าว	เพลงลงแขกเกี่ยวข้าว (A major, 4/4, 12)	การดีด ดีดเพียงอย่างเดียวทั้งเพลง	ค่าความยาวโน้ต ตัวดำ, ตัวขาว, ตัวเข้ตหนึ่งชั้น,
2 เพลงหักคอไอ้ เท่ง	เพลงเจ้าเท่ง (D major, 2/4, 18)	ดีดสลับการเล่นโดยใช้คันชัก การกำหนดทิศทางของคันชัก	ตัวดำประจุด, ตัวขาวประจุด, ตัวเข้ตสองชั้น
3 เพลงหวาน	เพลงแสนหวาน (D major, 2/4, 10)	สลับคันชักลงขึ้น, ลง-ลง, สลับคันชักขึ้น ลง, สองโน้ตต่อหนึ่งคันชัก, ขึ้น-ขึ้น, สี่โน้ต	ตัวหยุด ตัวหยุดตัวดำ, ตัวหยุดตัวขาว, ตัวหยุดเข้ตหนึ่งชั้น
4 เพลงลายนกไช บินข้ามทุ่ง	เพลงนกน้อยบินกลางทุ่ง (A major, 4/4, 24)	ต่อหนึ่งคันชัก, สามโน้ตต่อหนึ่งคันชัก การข้ามสาย	เครื่องหมายประจำจังหวะ 4/4, 2/4, 3/4
5 เพลงลายลำ โป่งกลาง	เพลงลายอีสาน (A major, 4/4, 26)	เล่นเพียงสายเดียว, ข้ามสายที่ติดกัน การเล่นเสียงต่อเนื่อง	ความเร็ว ไม่ระบุ, Andante, Allegro, Allegretto, Moderato
6 เพลงตามองตา	เพลงจ้องมองตา (D major, 4/4, 10)	Slur การเล่นเสียงขาดจากกัน	บันไดเสียง A major, D major, B minor, G major,
7 เพลงกุหลาบ เวียงพิงค์	เพลงกุหลาบเวียงพิงค์ (B minor, 4/4, 8)	Staccato, Slur+ staccato, Slur+tenuto	

ตารางที่ 33 รายชื่อตัวอย่างเพลงและการเรียงลำดับเนื้อหาดนตรีในแบบเรียนไวโอลินเสริม (ต่อ)

ทำนองดนตรี พื้นบ้านเดิม	เพลงไวโอลินในแบบเรียนที่ เรียบเรียงใหม่ (บันไดเสียง เครื่องหมาย ประจำจังหวะ ความยาว)	ทักษะการบรรเลงไวโอลิน	องค์ประกอบดนตรี
8 เพลงตารีกีปัส	เพลงระบำพัด (A major, 4/4, 24)	การสร้างความเข้มเสียง F, p, mp, mf, Cresc. Decresc.	E minor ช่วงกว้างเสียง
9 เพลงบูจูกปีซัง	เพลงรองเง็งแดนใต้ (G major, 4/4, 16)	รูปแบบการวางนิ้ว 1 ท่าง 2 ซิด 3 ท่าง 4	1 Octave - 2 Octave รูปพรรณ
10 เพลงเต้ยโขง	เพลงเต้ยโขง (E minor, 4/4, 8)		Homophony, Monophony ความเข้มเสียง
11 เพลงล่อง แม่ปิง	เพลงระบำสายน้ำ (G major, 3/4, 24)		F, p, mp, mf, Cresc. Decresc. ลักษณะของรูปแบบ
12 เพลงน้อยใจยา	เพลงน้อยใจยา (D major, 3/4, 26)		One part form (ใส่เครื่องหมายย้อน), Ternary form ความยาวเพลง 8-26 ห้อง

โดยบทเพลงไวโอลินที่เรียบเรียงใหม่เป็นเพลงที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นมีการพัฒนาตามสาระทักษะการบรรเลงไวโอลินระดับเริ่มต้นและองค์ประกอบดนตรีในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นเรียงลำดับตามความยากง่าย การนำเสนอบทเพลงนั้นผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ในด้านสาระทักษะการบรรเลงและองค์ประกอบดนตรี อีกทั้งแนวคิดในการประพันธ์เพลงในแต่ละเพลง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตัวอย่างบทเพลงไวโอลินในแบบเรียนไวโอลินเสริม

บทเพลงที่ 1 เพลงลงแขกเกี่ยวข้าว

The musical score is for a piece in 4/4 time, key of D major (two sharps). It consists of three systems of music for three parts: A, B, and C. The first system (measures 1-5) includes fingerings (0, 1, 2, 4) and a 'pizz' (pizzicato) marking. The second system (measures 6-8) and third system (measures 9-12) continue the melody. The score is for three parts: A (Violin), B (Violin), and C (Violin).

ทำนองเพลงพื้นบ้านเดิม เพลงเกี่ยวข้าว ภาคกลาง

สาระการเรียนรู้ในบทเพลง

1. เทคนิคมือขวา

1.1 การดีด	มี
1.2 การกำหนดทิศทางของคันชัก	แยกคันชัก ลง-ขึ้น
1.3 การข้ามสาย	-
1.4 การเล่นเสียงต่อเนื่อง	-
1.5 การเล่นเสียงขาดจากกัน	-
1.6 การสร้างความเข้มเสียง	-

บทเพลงที่ 2 เพลงเจ้าเท่ง

Pupil

Teacher

Pupil

Teacher

Pupil

Teacher

ทำนองเพลงพื้นบ้านเดิม เพลง หักคอไอ้เท่ง ภาคใต้

สาระการเรียนรู้ในบทเพลง

1. เทคนิคมือขวา

1.1 การตีต

-

1.2 การกำหนดทิศทางของคันชัก แยกคันชัก ลง-ขึ้น

1.3 การข้ามสาย

-

1.4 การเล่นเสียงต่อเนื่อง

-

1.5 การเล่นเสียงขาดจากกัน

-

1.6 การสร้างความเข้มเสียง

-

2. เทคนิคมือซ้าย

รูปแบบการวางนิ้ว

1 ห่าง 2 ชิด 3 ห่าง 4

2.1 จังหวะ

2.1.1 ค่าความยาวโน้ต (Duration)

ตัวเข้ตหนึ่งขึ้น, ตัวดำและตัวขาว

2.1.2 ตัวหยุด

ตัวหยุดเข้ตหนึ่งขึ้น

2.1.3 เครื่องหมายประจำจังหวะ

2/4

2.1.4 ความเร็ว

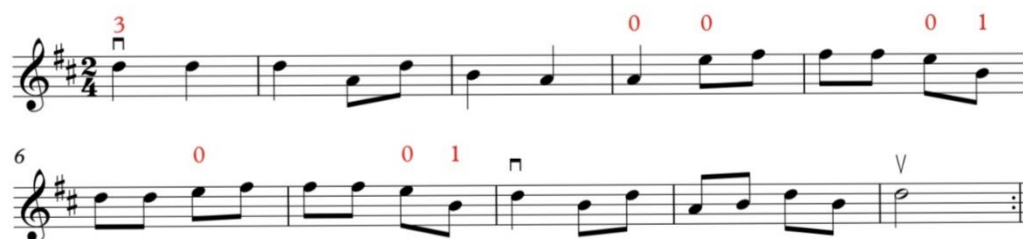
-

2.2 ทำนอง	
2.2.1 บันไดเสียง	ดี เมเจอร์
2.2.2 ช่วงกว้างเสียง	1 ออกเตป
2.3 เสียงประสาน	มี
2.4 รูปพรรณ	โฮโมโฟนี
2.5 สีสัน	ไวโอลิน
2.6 ลักษณะเสียง	
2.6.1 ความเข้มเสียง	-
2.6.2 ความรู้สึก	-
2.7 รูปแบบ	
2.7.1 ลักษณะของรูปแบบ	One part form
2.7.2 ความยาวเพลง	18 ห้อง

แนวคิดในการเรียบเรียงบทเพลงของผู้วิจัยตัวอย่างบทเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

เพลงหักคอไอ้เท่งเป็นเพลงสนุกสนานมีจังหวะที่ค่อนข้างเร็ว ผู้วิจัยจึงทำการปรับจังหวะเป็น ตัวเขบ็ตหนึ่งขั้นและตัวดำ เพลงมีการแบ่ง 2 แนว โดยทำนองหลักของเพลงจะเป็นของผู้สอน และ ผู้เรียนเล่นเสียงประสาน เพื่อเน้นที่การฝึกกดนิ้วให้ในสายเดียวให้ชำนาญ ผู้วิจัยจึงประพันธ์เสียง ประสานให้สามารถเล่นในสายเดียวและมีจังหวะที่ง่าย ผู้เรียนจะได้ฝึกการควบคุมคันชัก การกดนิ้ว และการเล่นร่วมกับผู้อื่นและเมื่อผู้เรียนมีความชำนาญมากขึ้นสามารถเปลี่ยนมาเล่นแนวทำนองหลัก ได้อีกด้วย

บทเพลงที่ 3 เพลงแสนหวาน

ทำนองเพลงพื้นบ้านเดิม เพลงหวาน ภาคกลาง

สาระการเรียนรู้ในบทเพลง

1. เทคนิคมือขวา

1.1 การดีด -

1.2 การกำหนดทิศทางของคันชัก แยกคันชัก ลง-ขึ้น

1.3 การข้ามสาย มีข้ามสายที่ติดกัน

1.4 การเล่นเสียงต่อเนื่อง -

1.5 การเล่นเสียงขาดจากกัน -

1.6 การสร้างความเข้มเสียง -

2. เทคนิคมือซ้าย

รูปแบบการวางนิ้ว 1 ห้าง 2 ชิด 3 ห้าง 4

2.1 จังหวะ

2.1.1 ค่าความยาวโน้ต (Duration) ตัวเข้บิตหนึ่งขึ้น, ตัวดำและตัวขาว

2.1.2 ตัวหยุด -

2.1.3 เครื่องหมายประจำจังหวะ 2/4

2.1.4 ความเร็ว -

2.2 ทำนอง

2.2.1 บันไดเสียง ดี เมเจอร์

2.2.2 ช่วงกว้างเสียง 1 ออกเตป

2.3 เสียงประสาน -

2.4 รูปพรรณ โมนิโพนี

2.5 สีสัน ไวโอลิน

2.6 ลักษณะเสียง

2.6.1 ความเข้มเสียง -

2.6.2 ความรู้สึก -

2.7 รูปแบบ

2.7.1 ลักษณะของรูปแบบ One part form

2.7.2 ความยาวเพลง 10 ห้อง

แนวคิดในการเรียบเรียงบทเพลงของผู้วิจัยตัวอย่างบทเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

หลังจากที่ผู้เรียนได้ฝึกการกดนิ้วและสีคันชักในสายเดี่ยวแล้ว ทักษะถัดไปที่ผู้วิจัยต้องการพัฒนาต่อคือเรื่องการข้ามสาย เพลงหวานจึงเป็นบทเพลงแรกในแบบเรียนที่มีการข้ามสายไปสายอื่นที่ใกล้เคียงกัน จากสายเอไปสายอีเท่านั้น ส่วนจังหวะและโน้ตผู้วิจัยได้มีการปรับจังหวะให้ง่ายต่อการคุมทิศทางของคันชัก เพื่อให้ผู้เรียนจะได้จดจ่อในเรื่องข้ามสายเป็นหลักและฝึกองศาของแขนขวาเพื่อให้สีไม่โดนสายอื่น

บทเพลงที่ 4 เพลงนกน้อยบินกลางทุ่ง

ทำนองเพลงพื้นบ้านเดิม ลายนกไต่บินข้ามทุ่ง ภาควัดวันออกเฉียงเหนือ
สาระการเรียนรู้ในบทเพลง

1. เทคนิคมือขวา

- 1.1 การดีด -
- 1.2 การกำหนดทิศทางของคันชัก แยกคันชัก ลง-ขึ้น
- 1.3 การข้ามสาย มีข้ามสายที่ติดกัน
- 1.4 การเล่นเสียงต่อเนื่อง -
- 1.5 การเล่นเสียงขาดจากกัน -
- 1.6 การสร้างความเข้มเสียง -

2. เทคนิคมือซ้าย

รูปแบบการวางนิ้ว 1 ห่าง 2 ซิด 3 ห่าง 4

2.1 จังหวะ

- 2.1.1 ค่าความยาวโน้ต (Duration) ตัวดำ, ตัวขาวและตัวเข้บ้ตหนึ่งชั้น
- 2.1.2 ตัวหยุด -
- 2.1.3 เครื่องหมายประจำจังหวะ 4/4
- 2.1.4 ความเร็ว โมเดอราโต้ (Moderato)

2.2 ทำนอง

- 2.2.1 บันไดเสียง เอฟชาร์ป ไมเนอร์
- 2.2.2 ช่วงกว้างเสียง 2 ออกเตป

2.3 เสียงประสาน	-
2.4 รูปพรรณ	โมนโนโฟนี
2.5 สีสัน	ไวโอลิน
2.6 ลักษณะเสียง	
2.6.1 ความเข้มเสียง	-
2.6.2 ความรู้สึก	-
2.7 รูปแบบ	
2.7.1 ลักษณะของรูปแบบ	One part form
2.7.2 ความยาวเพลง	24 ห้อง

แนวคิดในการเรียบเรียงบทเพลงของผู้วิจัยตัวอย่างบทเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

เดิมเพลงลายนกไขบินข้ามทุ่งมีช่วงเสียงแคบและขึ้นคู่ที่เรียงติดกันเป็นส่วนใหญ่ ส่งผลให้มีรูปแบบการวางนิ้วที่ง่ายต่อการเล่น มีการปรับจังหวะให้เป็นตัวดำและตัวขาวทั้งหมด การเรียบเรียงนี้ทำให้ผู้เรียนง่ายต่อการบรรเลงและเป็นการฝึกอ่านโน้ตบนบรรทัดห้าเส้นควบคู่กันอีกด้วย

บทเพลงที่ 5 เพลงลายอีสาน

ทำนองเพลงพื้นบ้านเดิม เพลงลายลำโปงลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

สาระการเรียนรู้ในบทเพลง

1. เทคนิคมือขวา

1.1 การดีด -

1.2 การกำหนดทิศทางของคันชัก แยกคันชัก ลง-ขึ้น

1.3 การข้ามสาย มีข้ามสายที่ติดกัน

1.4 การเล่นเสียงต่อเนื่อง -

1.5 การเล่นเสียงขาดจากกัน -

1.6 การสร้างความเข้มเสียง มี

2. เทคนิคมือซ้าย

รูปแบบการวางนิ้ว 1 ห้าง 2 ซิต 3 ห้าง 4

2.1 จังหวะ

2.1.1 ค่าความยาวโน้ต (Duration) ตัวดำและตัวขาว

2.1.2 ตัวหยุด ตัวหยุดตัวขาว

2.1.3 เครื่องหมายประจำจังหวะ 4/4

2.1.4 ความเร็ว อเต็นเต้ (Andante)

2.2 ทำนอง

2.2.1 บันไดเสียง เอฟชาร์ป ไมเนอร์

2.2.2 ช่วงกว้างเสียง 2 ออกเตป

2.3 เสียงประสาน -

2.4 รูปพรรณ โมนोโฟนี

2.5 สีสัน ไวโอลิน

2.6 ลักษณะเสียง

2.6.1 ความเข้มเสียง ดังและเบา

2.6.2 ความรู้สึก -

2.7 รูปแบบ

2.7.1 ลักษณะของรูปแบบ One part form

2.7.2 ความยาวเพลง 26 ห้อง

แนวคิดในการเรียบเรียงบทเพลงของผู้วิจัยตัวอย่างบทเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

หลังจากฝึกทักษะอ่านโน้ต ควบคุมทิศทางคันชัก โน้ต จังหวะและการข้ามสายจากเพลงนกน้อยบินกลางทุ่งแล้ว เพลงลายอีสานมีความใกล้เคียงในเรื่องช่วงเสียงที่แคบและมีจังหวะที่ไม่ซับซ้อนเช่นเดียวกัน ผู้วิจัยจึงต้องการให้ผู้เรียนที่ฝึกเรื่องการควบคุมน้ำหนักของคันชักเพื่อสร้างความเข้มเสียงที่แตกต่างกันในบทเพลง บทเพลงนี้เป็นเพลงแรกที่มีเครื่องหมายกำหนดความเข้มเสียงในเพลง โดยผู้วิจัยเลือกความเข้มเสียงดังและเบาสลับกันในท่อนเพลง เปรียบเสมือนการร้องเสียงสะท้อนในธรรมชาติที่แตกต่างกัน

บทเพลงที่ 6 เพลงจ้องมองตา

ทำนองเพลงพื้นบ้านเดิม เพลงตามองตา

สาระการเรียนรู้ในบทเพลง

1. เทคนิคมือขวา

1.1 การตีต

1.2 การกำหนดทิศทางของคันชัก แยกคันชัก ลง-ขึ้นและ ลง-ลง

1.3 การข้ามสาย มีข้ามสายที่ติดกัน

1.4 การเล่นเสียงต่อเนื่อง -

1.5 การเล่นเสียงขาดจากกัน -

1.6 การสร้างความเข้มเสียง มี

2. เทคนิคมือซ้าย

รูปแบบการวางนิ้ว 1 ห้าง 2 ชิด 3 ห้าง 4

2.1 จังหวะ

2.1.1 ค่าความยาวโน้ต (Duration) ตัวเข้ตหนึ่งขึ้น, ตัวดำ,

ตัวดำประจุดและตัวขาว

2.1.2 ตัวหยุด ตัวหยุดตัวดำ

2.1.3 เครื่องหมายประจำจังหวะ 4/4

2.1.4 ความเร็ว -

2.2 ทำนอง

2.2.1 บันไดเสียง ดี เมเจอร์

2.2.2 ช่วงกว้างเสียง 2 ออกเตป

2.3 เสียงประสาน -

2.4 รูปพรรณ โมนิโพนี

2.5 สีสัน ไวโอลิน

2.6 ลักษณะเสียง

2.6.1 ความเข้มเสียง	ดังและเบา
2.6.2 ความรู้สึก	-
2.7 รูปแบบ	
2.7.1 ลักษณะของรูปแบบ	One part form
2.7.2 ความยาวเพลง	10 ห้อง

แนวคิดในการเรียบเรียงบทเพลงของผู้วิจัยตัวอย่างบทเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

ผู้วิจัยต้องการให้ผู้เรียนเรียนรู้จังหวะใหม่ คือ ตัวดำจุด และ ทิศทางคันชักใหม่ (ลง-ลง) โดยมีการเลียนแบบเสียงต่ำของผู้ชายและเสียงสูงของผู้หญิงที่ร้องเพลงร่ำวงสลับกันแล้วเพิ่มความเข้มเสียงให้เพลงน่าสนใจยิ่งขึ้น

บทเพลงที่ 7 เพลงกุหลาบเวียงพิงค์

ทำนองเพลงพื้นบ้านเดิม เพลงกุหลาบเวียงพิงค์ ภาคเหนือ

สาระการเรียนรู้ในบทเพลง

1. เทคนิคมือขวา

- 1.1 การดีด -
- 1.2 การกำหนดทิศทางของคันชัก แยกคันชัก ขึ้น-ลงและสองโน้ต
- 1.3 ต่อหนึ่งคันชัก การข้ามสาย
- 1.4 มีข้ามสายที่ติดกัน การเล่นเสียงต่อเนื่อง
- 1.5 มีการเล่นเสียงขาดจากกัน -
- 1.6 การสร้างความเข้มเสียง มี

2. เทคนิคมือซ้าย

รูปแบบการวางนิ้ว 1 ห้าง 2 ซิด 3 ห้าง 4

2.1 จังหวะ

- 2.1.1 ค่าความยาวโน้ต (Duration) ตัวเข้บัตหนึ่งชั้น, ตัวดำ, ตัวดำประจุดและตัวขาว
- 2.1.2 ตัวหยุด ตัวหยุดเข้บัตหนึ่งชั้น
- 2.1.3 เครื่องหมายประจำจังหวะ 4/4
- 2.1.4 ความเร็ว -

2.2 ทำนอง

- 2.2.1 บันไดเสียง บี ไมเนอร์
- 2.2.2 ช่วงกว้างเสียง 2 ออกเตป
- 2.3 เสียงประสาน ไม่มี
- 2.4 รูปพรรณ โมนโพนี
- 2.5 สีสัน ไวโอลิน
- 2.6 ลักษณะเสียง

2.6.1 ความเข้มเสียง	mp และ mf
2.6.2 ความรู้สึก	-
2.7 รูปแบบ	
2.7.1 ลักษณะของรูปแบบ	One part form
2.7.2 ความยาวเพลง	8 ห้อง

แนวคิดในการเรียบเรียงบทเพลงของผู้วิจัยตัวอย่างบทเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

เนื่องจากเพลงกุหลาบเวียงพิงค์ดั้งเดิมมีทำนองหลักที่ต่อเนื่องและนุ่มนวล ผู้วิจัยจึงได้ใส่เครื่องหมาย slur ใน 2 ตัวโน้ต ซึ่งเครื่องหมาย slur ทุกอันในบทเพลงนี้จะอยู่ในสายเดียวกัน ซึ่งจะง่ายต่อการเล่นมากกว่าการข้ามสาย นอกจากนี้จะฝึกการเล่นเสียงต่อเนื่องยังสามารถฝึกการควบคุมทิศทางของคันชักแบบใหม่ด้วย มีการเพิ่มเติมเครื่องหมายความเข้มเสียงใหม่ ได้แก่ mp และ mf เพื่อให้ผู้เรียนฝึกการควบคุมน้ำหนักของคันชัก

บทเพลงที่ 8 เพลง ระบายพัด

Allegro

3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3

7 *f* *p* *f* *p* *f* *p* *f* *p* *f* *p* *f* *p* *f* *p* *f* *p* *f* *p* *f* *p*

13 0 2 4 *Fine* *mf* 4 *D.C.al Fine*

19 *mp* 4 4

ทำนองเพลงพื้นบ้านเดิม เพลง ตาลีกีปัส

สาระการเรียนรู้ในบทเพลง

1. เทคนิคมือขวา

1.1 การตีต

- 1.2 การกำหนดทิศทางของคันชัก แยกคันชัก ลง-ขึ้น
สองโน้ตต่อหนึ่งคันชัก
ลง-ลง

1.3 การข้ามสาย มีข้ามสายที่ติดกัน

1.4 การเล่นเสียงต่อเนื่อง มี

1.5 การเล่นเสียงขาดจากกัน มี

1.6 การสร้างความเข้มเสียง มี

2. เทคนิคมือซ้าย

รูปแบบการวางนิ้ว 1 ห้าง 2 ชิด 3 ห้าง 4

2.1 จังหวะ

- 2.1.1 ค่าความยาวโน้ต (Duration) ตัวขาว, ตัวดำ, ตัวดำประจุ,
ตัวเข้บัตหนึ่งชั้นและตัวขาวประจุ

- 2.1.2 ตัวหยุด ตัวหยุดตัวขาวและตัวหยุดตัวดำ

- 2.1.3 เครื่องหมายประจำจังหวะ 4/4

- 2.1.4 ความเร็ว อเลเก็ตโต้ (Allegretto)

2.2 ทำนอง	
2.2.1 บันไดเสียง	เอ เมเจอร์
2.2.2 ช่วงกว้างเสียง	2 ออกเตป
2.3 เสียงประสาน	-
2.4 รูปพรรณ	โมโนโฟนี
2.5 สีสั่น	ไวโอลิน
2.6 ลักษณะเสียง	
2.6.1 ความเข้มเสียง	mp, mf, p, f และ cresc.
2.6.2 ความรู้สึก	-
2.7 รูปแบบ	
2.7.1 ลักษณะของรูปแบบ	Ternary form
2.7.2 ความยาวเพลง	24 ห้อง

แนวคิดในการเรียบเรียงบทเพลงของผู้วิจัยตัวอย่างบทเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

เพลงตาลีปัสเป็นเพลงที่ใช้ประกอบรำของภาคใต้ จึงใช้เครื่องหมาย staccato เพื่อเพิ่มความสนุกสนานในท่อนที่มีเสียงดัง สร้างความแตกต่างของท่อนเพลงชัดเจน ในเรื่องของความเข้มเสียงและความต่อเนื่องและเสียงที่ขาด ผู้วิจัยต้องการให้เพลงนี้ผู้ได้ฝึกควบคุมน้ำหนักในการควบคุมเสียงจึงได้ใส่เครื่องหมายความเข้มเสียงเพิ่มเติมจากเพลงก่อนหน้านี้ นั่นคือ Crescendo

บทเพลงที่ 9 เพลงรองเง็งแดนใต้

ทำนองเพลงพื้นบ้านเดิม เพลงปู้จักปี่ซัง ภาคใต้
สาระการเรียนรู้ในบทเพลง

1. เทคนิคมือขวา

1.1 การตีต

1.2 การกำหนดทิศทางของคันชัก แยกคันชัก ขึ้น-ลง
สองโน้ตต่อหนึ่งคันชัก
ขึ้น-ขึ้น

1.3 การข้ามสาย มีข้ามสายที่ติดกัน

1.4 การเล่นเสียงต่อเนื่อง มี

1.5 การเล่นเสียงขาดจากกัน มี

1.6 การสร้างความเข้มเสียง มี

2. เทคนิคมือซ้าย

รูปแบบการวางนิ้ว 1 ห่าง 2 ชิด 3 ห่าง 4

2.1 จังหวะ

2.1.1 ค่าความยาวโน้ต (Duration) ตัวเขปี่ตหนึ่งขึ้น, ตัวดำ, ตัวขาวและตัวดำ
ประจุต

2.1.2 ตัวหยุด ตัวหยุดเขปี่ตหนึ่งขึ้น

2.1.3 เครื่องหมายประจำจังหวะ 4/4

2.1.4 ความเร็ว Allegretto

2.2 ทำนอง

2.2.1 บันไดเสียง จี เมเจอร์

2.2.2 ช่วงกว้างเสียง	2 ออกเตป
2.3 เสียงประสาน	-
2.4 รูปพรรณ	โมนโนโฟนี
2.5 สีสัน	ไวโอลิน
2.6 ลักษณะเสียง	
2.6.1 ความเข้มเสียง	mf, mp, cresc., f และ p
2.6.2 ความรู้สึก	-
2.7 รูปแบบ	
2.7.1 ลักษณะของรูปแบบ	One part form
2.7.2 ความยาวเพลง	16 ห้อง

แนวคิดในการเรียบเรียงบทเพลงของผู้วิจัย

ผู้วิจัยได้ผสมเครื่องหมาย staccato และเครื่องหมาย Slur เพื่อเน้นความสนุกสนานและให้เพลงดูน่าสนใจยิ่งขึ้น มีการใช้เครื่องหมาย Decrescendo รวมถึงการเล่นสาย จี เป็นครั้งแรกในแบบเรียน ซึ่งบทเพลงนี้สามารถฝึกการข้ามสายผ่าน Arpeggio และการควบคุมทิศทางการคันชักในรูปแบบใหม่ที่มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น

บทเพลงที่ 10 เพลงเต้ยโขง

ทำนองเพลงพื้นบ้านเดิม เพลงเต้ยโขง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

สาระการเรียนรู้ในบทเพลง

1. เทคนิคมือขวา

1.1 การตีต

1.2 การกำหนดทิศทางของคันชัก

- แยกคันชักลงขึ้น

ขึ้น-ขึ้น

ลง-ลง

สโน้ตต่อหนึ่งคันชัก

1.3 การข้ามสาย

มีข้ามสายที่ติดกัน

1.4 การเล่นเสียงต่อเนื่อง

มี

1.5 การเล่นเสียงขาดจากกัน

มี

1.6 การสร้างความเข้มเสียง

มี

2. เทคนิคมือซ้าย

รูปแบบการวางนิ้ว

1 ห่าง 2 ชิด 3 ห่าง 4

2.1 จังหวะ

2.1.1 ค่าความยาวโน้ต (Duration)

ตัวดำ, ตัวเข็บบีตหนึ่งชั้นและ

ตัวเข็บบีตสองชั้น

2.1.2 ตัวหยุด

ตัวหยุดตัวดำและตัวหยุดตัว

เข็บบีตหนึ่งชั้น

2.1.3 เครื่องหมายประจำจังหวะ

4/4

2.1.4 ความเร็ว

โมเดอราโต้ (Moderato)

2.2 ทำนอง

2.2.1 บันไดเสียง อี ไมเนอร์

2.2.2 ช่วงกว้างเสียง 2 ออกเตป

2.3 เสียงประสาน -

2.4 รูปพรรณ โมนोโฟนี

2.5 สีสัน ไวโอลิน

2.6 ลักษณะเสียง

2.6.1 ความเข้มเสียง f, p, mp และ cresc.

2.6.2 ความรู้สึก -

2.7 รูปแบบ

2.7.1 ลักษณะของรูปแบบ One part form

2.7.2 ความยาวเพลง 8 ห้อง

แนวคิดในการเรียบเรียงบทเพลงของผู้วิจัยตัวอย่างบทเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

เนื่องจากเพลงเต้ยโขง เป็นเพลงที่สนุกสนานและเพลงเต้ยนั้นเป็นลักษณะหนึ่งของหมอลำ ผู้ประพันธ์จึงใช้เครื่องหมาย เทนนูโต (Tenuto) ร่วมกับเครื่องหมาย slur ให้ความรู้สึกคล้ายเสียง กลองที่ตีเน้นเสียงและกระชับได้ตอบกับจังหวะหลัก โดยบทเพลงนี้มีการเล่นคันชักเดียวกันสูงสุดถึง 4 โน้ตด้วยกัน

บทเพลงที่ 11 เพลงระบำสายน้ำ

ทำนองเพลงพื้นบ้านเดิม เพลงล่องแม่ปิง ภาคเหนือ

สาระการเรียนรู้ในบทเพลง

1. เทคนิคมือขวา

1.1 การตีต

1.2 การกำหนดทิศทางของคันชัก

แยกคันชัก ลง-ขึ้น, สองโน้ตต่อ

หนึ่งคันชักและสามโน้ตต่อหนึ่งคันชัก

1.3 การข้ามสาย

มีข้ามสายที่ติดกัน

1.4 การเล่นเสียงต่อเนื่อง

มี

1.5 การเล่นเสียงขาดจากกัน

มี

1.6 การสร้างความเข้มเสียง

มี

2. เทคนิคมือซ้าย

รูปแบบการวางนิ้ว

1 ห้าง 2 ชิด 3 ห้าง 4

2.1 จังหวะ

2.1.1 ค่าความยาวโน้ต (Duration)

ตัวดำ, ตัวดำประจุ, ตัวเข้ตหนึ่งชั้น

ตัวขาวและตัวขาวประจุ

2.1.2 ตัวหยุด

ตัวหยุดตัวดำและตัวหยุดตัวขาว

2.1.3 เครื่องหมายประจำจังหวะ

3/4

2.1.4 ความเร็ว	Allegretto, rit. และ Fermata
2.2 ทำนอง	
2.2.1 บันไดเสียง	จี เมเจอร์
2.2.2 ช่วงกว้างเสียง	2 ออกเตป
2.3 เสียงประสาน	-
2.4 รูปพรรณ	โมโนโฟนี
2.5 สีสัน	ไวโอลิน
2.6 ลักษณะเสียง	
2.6.1 ความเข้มเสียง	mp, mf, p, decresc. และ cresc.
2.6.2 ความรู้สึก	-
2.7 รูปแบบ	
2.7.1 ลักษณะของรูปแบบ	One part form
2.7.2 ความยาวเพลง	24 ห้อง

แนวคิดในการเรียบเรียงบทเพลงของผู้วิจัยตัวอย่างบทเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

ผู้วิจัยได้นำทำนองเดิมของล่องแมปิงซึ่งใช้เครื่องหมายประจำจังหวะ 4/4 มาเรียบเรียงใหม่เป็น 3/4 ซึ่งให้ความรู้สึกเหมือนเพลงวอลซ์ในดนตรีตะวันตก และเพิ่มความสดใสมากขึ้น โดยยังคงใช้เครื่องหมายความเข้มเสียงและได้ฝึกการใช้คันชักในการสร้างเสียงต่าง ๆ ทั้งการเล่นเสียงต่อเนื่อง การเล่นเสียงขาด และควบคุมทิศทางการใช้คันชัก ซึ่งบทเพลงนี้มีการเพิ่มเครื่องหมายความเร็วระหว่างเพลงในช่วงท้าย ได้แก่ ริทานันโดและเฟอมาตา

บทเพลงที่ 12 เพลงน้อยใจยา

Andante

mp

8

pizz.

p

15

arco.

mf

21

rit.

ทำนองเพลงพื้นบ้านเดิม เพลงน้อยใจยา

สาระการเรียนรู้ในบทเพลง

1. เทคนิคมือขวา

1.1	การติด	มี
1.2	การกำหนดทิศทางของคันชัก	แยกคันชักลง-ขึ้น, สามโน้ตต่อหนึ่งคันชัก, ลง-ลง, สองโน้ตต่อหนึ่งคันชัก
ขึ้น-ขึ้นและสี่โน้ตต่อหนึ่งคันชัก
1.3	การข้ามสาย	มีข้ามสายที่ติดกัน
1.4	การเล่นเสียงต่อเนื่อง	มี
1.5	การเล่นเสียงขาดจากกัน	มี
1.6	การสร้างความเข้มเสียง	มี

2. เทคนิคมือซ้าย

รูปแบบการวางนิ้ว 1 ท่า 2 ซิต 3 ท่า 4

2.1 จังหวะ

2.1.1 ค่าความยาวโน้ต (Duration)	ตัวขาว, ตัวดำ, ตัวดำประจุด, ตัวเข้ปัดหนึ่ง
ชั้น, ตัวขาวประจุดและตัวเข้ปัดสองชั้น
2.1.2 ตัวหยุด	ตัวหยุดตัวดำ
2.1.3 เครื่องหมายประจำจังหวะ	3/4
2.1.4 ความเร็ว	Andante, rit. และ fermata

2.2 ทำนอง	
2.2.1 บันไดเสียง	ดี เมเจอร์
2.2.2 ช่วงกว้างเสียง	2 ออกเตป
2.3 เสียงประสาน	-
2.4 รูปพรรณ	โมโนโฟนี
2.5 สีสั่น	ไวโอลิน
2.6 ลักษณะเสียง	
2.6.1 ความเข้มเสียง	mp, cresc, p, mf และ decresc
2.6.2 ความรู้สึก	-
2.7 รูปแบบ	
2.7.1 ลักษณะของรูปแบบ	One part form
2.7.2 ความยาวเพลง	26 ห้อง

แนวคิดในการเรียบเรียงบทเพลงของผู้วิจัยตัวอย่างบทเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

ผู้วิจัยได้ทำการปรับเครื่องหมายประจักษ์หระ 4/4 มาเรียบเรียงใหม่เป็น 3/4 เพื่อให้ผู้เรียนมีความชำนาญในการเล่นเพลงที่ใช้เครื่องหมายประจักษ์หระ 3/4 มากขึ้น โดยเน้นจังหวะสบาย ๆ ไม่เร็วเกินไป มีการเพิ่มเติมเครื่องหมาย Slur ในเขบ็ตสองชั้นเพื่อฝึกการข้ามสาย โดยเพลงนี้มีการเล่นโดยคันชักสลับกับการดีด โดยทำนองหลักจะเล่นโดยคันชักและมีการดีดเป็นแนวรองตอบรับกับทำนองหลักจึงทำให้บทเพลงนี้มีสีสั่นมากยิ่งขึ้น

ขั้นตอนที่ 2 การจัดเตรียมโครงร่างและออกแบบ แบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น
ส่วนประกอบของแบบเรียนผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น มีรูปแบบเรียงตามลำดับขั้นตอนการนำเสนอ
ดังนี้

1. หน้าปกแบบเรียน ประกอบด้วยชื่อแบบเรียนทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
ภาพประกอบที่สื่อถึงเนื้อหาในหนังสือ และสัญลักษณ์ไฟล์เสียงประกอบ

ภาพที่ 8 ภาพตัวอย่างหน้าปกแบบเรียน

2. คำนำ เพื่อชี้แจงจุดประสงค์และที่มาของแบบเรียน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 9 ภาพตัวอย่างคำนำ

3. สารบัญ เพื่อระบุชื่อบทเพลงและเลขหน้าในแบบเรียน

สารบัญ Contents	
เพลง ลงแขกเกี่ยวข้าว (Long Khaek Qia Khao)	9
เพลง เจ้าหญิง (Jao Theng)	11
เพลง แสมรวน (Saen Wan)	14
เพลง นกน้อยบินกลางทุ่ง (Nok Noi Bin Ghlang Toong)	16
เพลง ลานอีสาน (Lai Isan)	18
เพลง จ้อยมอสา (Jong Mhong Tai)	20
เพลง บุตตานเมืองสิงห์ (Bu Luth Wang Ping)	22
เพลง ระเบิดไฟ (Pa Bun Pad)	24
เพลง ร่องจันทน์ใต้ (Flong Ngengdan Tai)	28
เพลง เต็มใจ (Toot Khong)	30
เพลง ระบำสายน้ำ (Pa Bun Sai Nam)	32
เพลง น้อยใจยา (Nai Jai Ya)	34

ภาพที่ 10 ภาพตัวอย่างสารบัญ

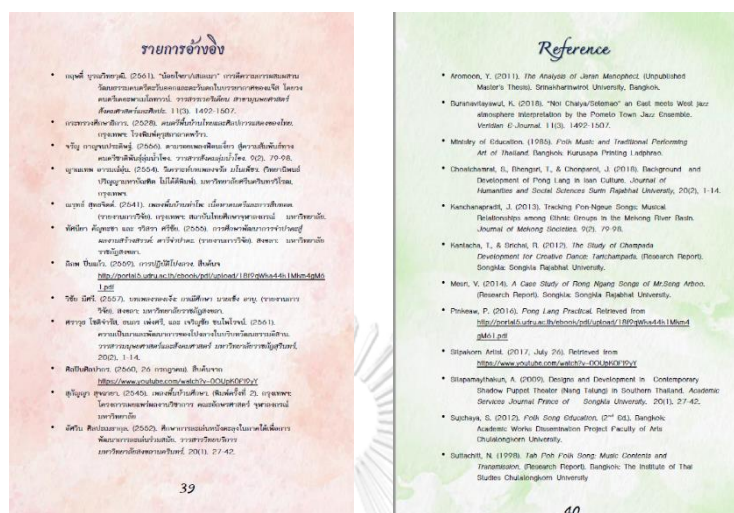
4. เนื้อหาแบบเรียน ประกอบด้วย 1) ภาพประกอบที่มีความสอดคล้องกับบทเพลง 2) ที่มาและประวัติของเพลง 3) แบบฝึกหัดและบันไดเสียง 4) บทเพลงดนตรีพื้นบ้านไทย

The image displays three pages from a Thai textbook, illustrating the content of a lesson on traditional Thai music.

- Page 8 (Left):** Shows a musical exercise titled "บันไดเสียง เอ เมเจอร์ (A Major Scale)". It includes a violin icon and a musical staff with notes and fingerings (0, 1, 2, 3, 4) for the A major scale.
- Page 9 (Middle):** Features a colorful illustration of three children harvesting rice. Below the illustration, there is a paragraph in Thai and English explaining the origin of the song "Long Khaek Qia Khao". The English text states: "Long Khaek Qia Khao" melody is from a Thai folk song of the Central region called "Qia Khao". Farmers sing it while they are harvesting rice to relieve their fatigue during the day. (Ministry of Education, 1985).
- Page 10 (Right):** Shows the musical score for the song "เพลง ลงแขกเกี่ยวข้าว (Long Khaek Qia Khao)". It includes a QR code, the title, and the lyrics in Thai and English. The score is written for three parts (A, B, C) and includes a QR code for digital content.

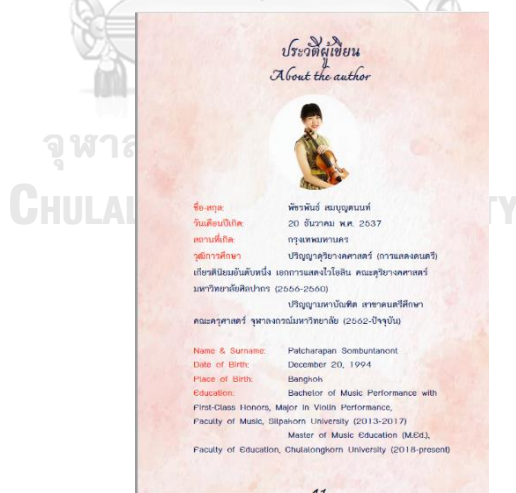
ภาพที่ 11 ภาพตัวอย่างเนื้อหาแบบเรียน

5. รายการอ้างอิง เพื่อให้ผู้ที่สนใจสามารถศึกษาข้อมูลเพื่อเติมได้และเป็นการสร้างความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่นำมาใช้ในแบบเรียน

ภาพที่ 12 ภาพตัวอย่างรายการอ้างอิง

6. ประวัติผู้เขียน

ภาพที่ 13 ภาพตัวอย่างประวัติผู้เขียน

7. ไฟล์เสียง เป็นรูปแบบคิวอาร์ (QR code) ซึ่งในทุกบทเพลงจะมีการใส่ไฟล์เสียงรูปแบบคิวอาร์ ควบคู่กับโน้ตเพลง เพื่อง่ายต่อการค้นหา โดยแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ 1) ไฟล์เสียงไวโอลิน

บรรเลงทำนองหลักบรรเลงร่วมกับเปียโนเป็นทำนองรอง (Accompaniment) 2) ไฟล์เสียงเปียโนเป็นทำนองรองเพียงอย่างเดียว

8. คู่มือการใช้แบบเรียน เพื่อใช้อธิบายแนวคิด เนื้อหาดนตรีที่ใช้ในแบบเรียนและแนะนำวิธีการใช้ให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของแบบเรียน โดยจะมีคลิปสาธิตการใช้แบบเรียนภายในคู่มืออีกด้วย

9. เมื่อพัฒนาแบบเรียนโดยสมบูรณ์ จึงนำแบบเรียนให้ผู้เชี่ยวชาญและครูไวโอลินที่มีประสบการณ์ การสอนไวโอลินระดับเริ่มต้น ตรวจสอบคุณภาพของแบบเรียนเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขต่อไป

ส่วนที่ 3 ผลการตรวจสอบคุณภาพของแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย

ผู้วิจัยได้ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านแบบเรียนดนตรี 2) ด้านการประพันธ์เพลง และ 3) ด้านเนื้อหาไวโอลินสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น และครูไวโอลินที่มีประสบการณ์การสอนไวโอลินระดับเริ่มต้น จำนวน 12 ท่าน ทำการประเมินแบบเรียนไวโอลินเสริมระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทยเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข โดยผู้เชี่ยวชาญจะทำแบบประเมินที่แตกต่างกันตามความเชี่ยวชาญและมีการสัมภาษณ์ร่วมด้วย ส่วนครูไวโอลินที่มีประสบการณ์การสอนไวโอลินระดับเริ่มต้น จะทำแบบประเมินเพียงอย่างเดียว ใน 3 ด้าน ได้แก่ 1) ลักษณะของเนื้อหา 2) ลักษณะการจัดรูปเล่ม และ 3) คุณค่าและประโยชน์ โดยมีการประเมินทั้งเชิงคุณภาพและปริมาณ

ผู้วิจัยใช้แบบประเมินแบบมาตราประมาณค่า (Rating scale) โดยมีเกณฑ์การแปลผลคะแนน 5 ระดับ ดังนี้

ร้อยละ 80 ขึ้นไป	หมายถึงมีคุณภาพระดับดีมาก
ร้อยละ 70 - 79.99	หมายถึงมีคุณภาพระดับดี
ร้อยละ 60 - 69.99	หมายถึงมีคุณภาพระดับปานกลาง
ร้อยละ 50 - 59.99	หมายถึงมีคุณภาพระดับพอใช้
ต่ำกว่าร้อยละ 50	หมายถึงมีคุณภาพระดับควรปรับปรุง

1. ผู้เชี่ยวชาญด้านแบบเรียนดนตรี จำนวน 1 ท่าน ทำการประเมินโดย รศ.ดร. ณรุทธ สุธงจิตต์ และมีการสัมภาษณ์เพิ่มเติม โดยการประเมินจะเน้นเกี่ยวกับองค์ประกอบในแบบเรียนเป็นหลัก สามารถสรุปผลประเมิน ได้ดังนี้

ตารางที่ 34 ผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนโดยผู้เชี่ยวชาญด้านแบบเรียนดนตรี

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					คะแนน (5)	ร้อยละ	ระดับผลการ ประเมิน
	5	4	3	2	1			
1.1 ตัวโน้ต ภาพประกอบ ตัวหนังสือ และ หน้ากระดาษ มีขนาดที่สมดุลและ เหมาะสม		/				4	80	ดีมาก
1.2 มีส่วนประกอบที่ครบถ้วนที่แบบเรียน ดนตรีควรมีและจัดองค์ประกอบได้ สวยงาม			/			3	60	ปานกลาง
1.3 รูปภาพมีความสอดคล้องกับเนื้อหา เพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน		/				4	80	ดีมาก
1.4 มีสื่อการสอนที่ทันสมัย เหมาะกับ เทคโนโลยีปัจจุบัน		/				4	80	ดีมาก
1.5 การจัดหน้าสวยงามอ่านได้สะดวก			/			3	60	ปานกลาง
1.6 ใช้ภาษาที่ถูกต้องสื่อความหมาย ชัดเจน		/				4	80	ดีมาก

จากแบบประเมินผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาแบบเรียนดนตรี พบว่าผลประเมินอยู่ในเกณฑ์ดี และได้ให้ข้อเสนอแนะและข้อสังเกต ดังนี้

1. ตรวจสอบคำภาษาต่างประเทศและปรับภาษาให้ดูวิชาการ และการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามหลักภาษา

“เท่าที่อ่านดู บางตอนภาษาที่อธิบายยังไม่ค่อยดีแต่อ่านก็เข้าใจ เหมือนเป็นภาษาที่เขียนแล้วแต่ยังไม่สละสลวย แต่แค่บางตอนนะ ส่วนภาษาที่ใช้ปรับให้ได้ดีมากกว่านี้ และตรวจสอบคำภาษาอังกฤษอีกทีให้ถูกต้องสอดคล้องกับภาษาไทยด้วย” (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2564)

2. ในทุกบทเพลงต้องมีชื่อผู้แต่งและผู้เรียบเรียงกำกับ

“เพลงต้องมีอ้างอิงแหล่งที่มา รวมถึงชื่อคนที่เรียบเรียง ซึ่งในแบบเรียนยังไม่มีตรงนี้ ทำให้ไม่รู้ว่ามีมาจากไหน ซึ่งต้องมีรายละเอียดที่ชัดเจน ใครเปิดเล่มนี้ขึ้นมาทุกคนสามารถรู้ได้เลยว่าเพลงที่ใช้มาจากไหน ใครเป็นคนเรียบเรียง อย่างนี้ถึงจะครบในด้านวิชาการ” (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2564)

3. ควรปรับรูปแบบอักษรและขนาดให้อ่านง่ายจริงขึ้น โดยรวมจัดองค์ประกอบได้ดี

“ดูจากหน้าโน้ตก็โอเคแต่ขนาดต้องลองปรี้นเล่มจริงออกมาแล้วดูขนาดอีกที แต่เท่าที่ดูก็อ่านง่าย ส่วนตัวหนังสืออ่านยาก เช่น หน้าปกตัวหนังสือตัวเล็กแต่หางยาว แต่ถามว่าใช้ได้ไหม มันก็ใช้ได้ อ่านเห็นชัดเจน ซึ่งตรงนี้ต้องดูขนาดประกอบด้วย” (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2564)

2. ผู้เชี่ยวชาญด้านการประพันธ์เพลง จำนวน 1 ท่าน ทำการประเมินโดย รศ.ดร. นรอรอด จันทร์กล่ำ และมีการสัมภาษณ์เพิ่มเติม โดยการประเมินจะเน้นเกี่ยวกับแนวคิดในการสร้างสรรค์เพลงและหลักการประพันธ์เพลงที่ใช้ในแบบเรียน สามารถสรุปผลประเมิน ได้ดังนี้

ตารางที่ 35 ผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนโดยผู้เชี่ยวชาญด้านการประพันธ์เพลง

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					คะแนน (5)	ร้อยละ	ระดับผลการ ประเมิน
	5	4	3	2	1			
1.1 เพลงที่เรียบเรียงใหม่มีความ สร้างสรรค์และไพเราะ	/					4	80	ดีมาก
1.2 มีการสร้างแนวประสานที่สอดคล้อง คล้องกับแนวทำนองหลัก	/					4	80	ดีมาก
1.3 มีการประพันธ์เพลงให้เหมาะกับ เครื่องไวโอลินแต่ยังคงรักษาโครงสร้าง และองค์ประกอบเดิมของเพลง	/					4	80	ดีมาก
1.4 เพลงที่ได้ประพันธ์ใหม่มีความ น่าสนใจและส่งเสริมต่อการพัฒนาทักษะ ไวโอลิน	/					4	80	ดีมาก
1.5 มีการใช้ทำนอง จังหวะ ลักษณะเสียง และรูปแบบ ที่ถูกต้องและเหมาะสมใน การประพันธ์	/					4	80	ดีมาก

จากแบบประเมินผู้เชี่ยวชาญด้านการประพันธ์เพลง พบว่าผลประเมินอยู่ในเกณฑ์ดีมากในทุกหัวข้อ ในส่วนการประพันธ์ดนตรี ผู้เชี่ยวชาญไม่ได้ให้คำแนะนำเพิ่มเติมเพื่อปรับปรุงแก้ไข

3. ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาไวโอลินสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น จำนวน 1 ท่าน ทำการประเมินโดย อาจารย์อ้อมพร โฆวินทะ และมีการสัมภาษณ์เพิ่มเติม โดยการประเมินจะเน้นเกี่ยวกับความเหมาะสมของทักษะการบรรเลงและองค์ประกอบดนตรีที่ใช้ในแบบเรียนให้เหมาะสมกับผู้เรียนระดับเริ่มต้น สามารถสรุปผลประเมิน ได้ดังนี้

ตารางที่ 36 ผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนโดยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาไวโอลินสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					คะแนน (5)	ร้อยละ	ระดับผลการประเมิน
	5	4	3	2	1			
1 เทคนิคไวโอลิน								
1.1 การดีดและการใช้คันชักเรียงลำดับการใช้ที่เหมาะสม	/					5	100	ดีมาก
1.2 เครื่องหมายกำหนดทิศทางคันชักถูกต้องและเหมาะสมกับระดับผู้เรียนระดับเริ่มต้น	/					5	100	ดีมาก
1.3 รูปแบบการวางนิ้วเหมาะสมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น	/					4	80	ดีมาก
1.4 ครอบคลุมเทคนิคทั้งมือขวามือซ้ายที่ควรเรียนในระดับเริ่มต้น	/					5	100	ดีมาก
2 องค์ประกอบดนตรี								
2.1 เพลงที่นำมาใช้ มีความน่าสนใจ	/					5	100	ดีมาก
2.2 จังหวะและทำนอง เรียงลำดับเหมาะสม และสอดคล้องกับเทคนิคไวโอลิน	/					4	80	ดีมาก
2.3 มีการสร้างแนวประสานที่สอดคล้องคล้อยกับแนวทำนองหลัก	/					4	80	ดีมาก
2.4 เครื่องหมายความเข้มเสียง (Dynamic) สอดคล้องกับบทเพลงและเหมาะสมกับผู้เรียนระดับเริ่มต้น	/					5	100	ดีมาก
2.5 ลักษณะของรูปแบบ (Music form) และความยาวเพลงเหมาะสมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น	/					5	100	ดีมาก

จากแบบประเมินผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาไวโอลินสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น พบว่าผลประเมินอยู่ในเกณฑ์ดีมากในทุกหัวข้อการประเมิน และได้ให้ข้อเสนอแนะและข้อสังเกต ดังนี้

1. ภาพประกอบสวยงาม

“ชอบที่ใช้ภาพสี ภาพน่ารักดีและภาพก็สอดคล้องกับเพลงดี คิดว่าเด็ก ๆ ก็น่าจะชอบเพราะปกติแบบเรียนไวโอลินไม่ค่อยมีภาพ จะเป็นโน้ตเพลงอย่างเดียว ” (อ้อมพร โฉวินทะ, 2564)

2. ไฟล์เสียง

“เสียงที่เล่นมีความชัดเจนดี ฟังแล้วเพลงแรกกับเพลงที่สอง เสียงไวโอลินมันเป็นประสานใช้ใหม่ อย่างเพลงแรกเป็นสายเปล่าหมดเลยตรงเสียงประสาน ซึ่งรอบแรกเป็นตีไดนามิกกำลังดีแต่พอเปลี่ยนเป็นสี่เสียงประสานหนักไปหน่อย อยากให้ปรับบาลานซ์ให้สมดุล เบาพ่อนี่ที่เป็นประสานลงจะดีเลย นอกนั้นไม่มีปัญหาค่ะ” (อ้อมพร โฉวินทะ, 2564)

3. รูปแบบการวางนิ้วไม่หลากหลาย

“พี่ว่าถ้าเพิ่มรูปแบบการวางนิ้วแบบ 2 ต่ำ ไปด้วยจะดี ซึ่งไม่จำเป็นต้องใส่ในบทเพลง อาจเพิ่มในแบบฝึกหัดหรือสเกล จะได้เป็นการเตรียมความพร้อมให้เด็กได้รู้จักรูปแบบนิ้วอย่างอื่นด้วยเพราะในอนาคตเพื่อทำเล่มสอง เด็กจะได้พร้อม” (อ้อมพร โฉวินทะ, 2564)

4. บทเพลงพื้นบ้านมีความน่าสนใจ

“บางเพลงที่ไม่เคยรู้จักหรือเคยได้ยินมาก่อนเลย ซึ่งดีนะ เพราะเด็กจะได้รู้จักเพลงมากขึ้นและเพลงไม่ยาวไปด้วย เราเลือกเพลงมาที่ที่น่าสนใจดี อยากเอาไปใช้สอนเสริมให้เด็กฝึกอ่านโน้ตแทรกกับเพลงที่เขาเรียนหลักอยู่ มีการจัดเรียงเนื้อหาดีเพลงไม่ยากหรือง่ายเกินไป” (อ้อมพร โฉวินทะ, 2564)

4. ครูไวโอลินที่มีประสบการณ์การสอนไวโอลินระดับเริ่มต้น จำนวน 12 ท่าน โดยการประเมิน เพียงอย่างเดียว จะเน้นเนื้อหาองค์รวมในแบบเรียนแบ่งการประเมินออกเป็น 3 ส่วน คือ 1) ลักษณะของเนื้อหา 2) ลักษณะการจัดรูปเล่ม 3) คุณค่าและประโยชน์ สามารถสรุปผลประเมิน ได้ดังนี้

ตารางที่ 37 ผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนโดยครูไวโอลินที่มีประสบการณ์การสอนไวโอลินระดับเริ่มต้น

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					คะแนน (5)	ร้อยละ	ระดับผลการประเมิน
	5	4	3	2	1			
1 ลักษณะของเนื้อหา								
1.1 เพลงเหมาะสมกับผู้เรียนระดับเริ่มต้น	10	2				58	96.67	ดีมาก
1.2 มีการเรียงลำดับความยากง่าย	11	1				59	98.33	ดีมาก
1.3 เพลงที่นำมาใช้ มีความน่าสนใจ	7	4	1			54	90	ดีมาก
1.4 ครอบคลุมเนื้อหาเทคนิคมือซ้ายและขวาที่ผู้เรียนควรรู้ในระดับเริ่มต้น	6	6				54	90	ดีมาก
1.5 อธิบายเนื้อหาชัดเจน เข้าใจง่าย	10	2				58	96.67	ดีมาก
2 ลักษณะการจัดรูปเล่ม								
2.1 ตัวโน้ต ภาพประกอบ ตัวหนังสือ และหน้ากระดาษ มีขนาดที่สมดุลและเหมาะสม	8	4				56	93.33	ดีมาก
2.2 จัดวางองค์ประกอบได้สวยงาม	12					60	100	ดีมาก
2.3 รูปภาพมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	11	1				59	98.33	ดีมาก
2.4 มีภาพประกอบอธิบายเนื้อหา อย่างชัดเจน	8	4				56	93.33	ดีมาก
2.5 มีการตกแต่งสีสันทันที่สวยงาม	10	2				58	96.67	ดีมาก
3 คุณค่าและประโยชน์								
3.1 ผู้เรียนได้รู้จักดนตรีพื้นบ้านไทยมากขึ้น	12					60	100	ดีมาก
3.2 ส่งเสริมให้รู้จักวัฒนธรรมไทยผ่านการเรียนไวโอลิน	11	1				59	98.33	ดีมาก
3.3 เป็นการช่วยอนุรักษ์ดนตรีพื้นบ้าน	11	1				59	98.33	ดีมาก
3.4 เป็นการเรียนไวโอลินรูปแบบใหม่	10	2				58	96.67	ดีมาก

จากแบบประเมินโดยครูไวโอลินที่มีประสบการณ์การสอนไวโอลินระดับเริ่มต้นพบว่า ผลการประเมินอยู่ในเกณฑ์ดีมากทุกหัวข้อการประเมิน อีกทั้งยังได้รับความสนใจที่จะนำแบบเรียนไปใช้ในการสอนอีกด้วย โดยครูส่วนใหญ่เห็นว่าแบบเรียนนี้มีความน่าสนใจ ทำให้ผู้เรียนรู้จักดนตรีพื้นบ้านไทยและจดจำบทเพลงได้มากขึ้น

และมีครูไวโอลินที่มีประสบการณ์การสอนไวโอลินระดับเริ่มต้นได้ให้ข้อสังเกตรวมถึงคำแนะนำเกี่ยวกับแบบเรียน ดังนี้

1. ลักษณะของเนื้อหา

1.1 ควรอธิบายสัญลักษณ์และเครื่องหมายต่าง ๆ ในเพลงเพิ่มเติม เช่น ทิศทางของคันทัก จังหวะ ฯลฯ

2. ลักษณะการจัดรูปแบบ

2.1 ภาษาอังกฤษเป็นสีส้ม ทำให้ต้องเพ่งกว่าปกติเล็กน้อย

2.2 แบบเรียนมีสีสันสวยงาม มีการจัดลำดับเนื้อหาดี

3. คุณค่าและประโยชน์

3.1 เนื้อหามีความเข้าใจง่ายและได้สอดแทรกความรู้เกี่ยวกับดนตรีไทย

3.2 เด็กรุ่นใหม่ได้เรียนและรู้จักเพลงพื้นบ้านไทยมากยิ่งขึ้น

3.3 เนื่องจากในขณะนี้ยังไม่มีแบบเรียนหรือสื่อการสอนไวโอลินที่นำเสนอเพลงพื้นบ้านไทยเลย แบบเรียนเล่มนี้จะเป็นประโยชน์มาก ๆ ในการให้นักเรียนได้รู้จักรากเหง้าของวัฒนธรรมไทยได้มากขึ้นผ่านบทเพลง

4. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

4.1 อาจจะใช้เพลงที่คุ้นหูกว่านี้ อาจจะทำให้ผู้เรียนอยากเรียนมากขึ้น

4.2 เพลงที่ 1 และ 2 มีการทำลายประสานที่สวยงาม แต่เนื่องจากมีความดังที่ใกล้เคียงกัน อาจจะทำให้เวลานักเรียนเล่นตาม แล้วสามารถสับสนได้ อาจจะลองทำเป็นไฟล์แยกหรือปรับแนวทำนองหลักให้ดังขึ้นเพื่อให้เสียงชัดเจน

ส่วนที่ 4 การปรับปรุงแก้ไขแบบเรียนและสรุปผล

ผู้วิจัยได้ทำการพัฒนาและปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและครูไวโอลินที่มีประสบการณ์การสอนไวโอลินระดับเริ่มต้น ดังนี้

ตารางที่ 38 การปรับปรุงแก้ไขแบบเรียนหลังจากการประเมินคุณภาพแบบเรียน

แบบเรียนก่อนการประเมิน	คำแนะนำ	อ.ที่ปรึกษา ผู้เชี่ยวชาญ ครูไวโอลิน	แบบเรียนที่ผ่านการแก้ไข หลังการประเมิน
	<p>หน้าปก เพิ่มชื่อผู้ แต่งและ ปรับให้ไฟล์ เสียงมีความ ชัดเจน ยิ่งขึ้น</p>	✓	
	<p>เพิ่มรหัสคิว อาร์ไฟล์ เสียงในทุก บทเพลง เพื่อง่ายต่อ การค้นหา</p>	✓	
	<p>เพิ่มที่มาและ ผู้เรียบเรียงใน ทุกบทเพลง</p>	✓	

ตารางที่ 38 การปรับปรุงแก้ไขแบบเรียนหลังจากการประเมินคุณภาพแบบเรียน (ต่อ)

แบบเรียนก่อนการประเมิน	คำแนะนำ	อ.ทีปรีक्षा	ผู้เชี่ยวชาญ	ครูไวโอลิน	แบบเรียนที่ผ่านการแก้ไข หลังการประเมิน
<p>บันไดเสียง จี เมเจอร์ (G Major Scale)</p> <p>27</p>	<p>เพิ่ม แบบฝึกหัด และบันได เสียงที่มี รูปแบบนิ้ว สองตัว เพื่อ เตรียมความ พร้อมของ ผู้เรียนสำหรับ ระดับถัดไป</p>		✓		<p>บันไดเสียง จี เมเจอร์ (G Major Scale)</p> <p>28</p>
	<p>เพิ่มคำอธิบาย สัญลักษณ์ ดนตรีและ ศัพท์ดนตรีที่ เกี่ยวข้องใน แบบเรียน เพื่อให้ผู้เรียน สามารถเข้าใจ เนื้อหาได้ดี ยิ่งขึ้น</p>		✓	✓	<p>Dynamic ระดับเสียง f (Forle) Loudly ดัง p (Piano) Quietly เบา mp (Mezzo piano) Moderately soft เบาปานกลาง mf (Mezzo forte) Moderately loud ดังปานกลาง cresc. (Crescendo) Gradually louder ดังขึ้นทีละน้อย decresc. (Decrescendo) Gradually softer เบาลงทีละน้อย</p> <p>Tempo-mark เครื่องหมายกำหนดความเร็ว Andante Walking pace เดิน, ช้าปานกลาง Allegro Fast เร็ว Allegretto Quite fast ค่อนข้างเร็ว Moderato Moderate pace เร็วปานกลาง Rit. (Ritardando) Gradually slower ช้าลงทีละน้อย Fermata Clongate a note or rest เหน่นโน้ตหรือหยุดยาวขึ้น</p> <p>38</p>

ตารางที่ 38 การปรับปรุงแก้ไขแบบเรียนหลังจากการประเมินคุณภาพแบบเรียน (ต่อ)

แบบเรียนก่อนการประเมิน	คำแนะนำ	อ.ปรีกษา	ผู้เชี่ยวชาญ	ครูไวโอลิน	แบบเรียนที่ผ่านการแก้ไข หลังการประเมิน
					
	ปรับไฟล์เสียงเพลงที่มีแนวประสานไวโอลินให้สอดคล้องกับแนวทำนองหลัก		✓	✓	
	ตรวจสอบคำภาษาไทยและภาษาอังกฤษให้ถูกต้องและสอดคล้องตามหลักภาษา		✓	✓	

ตารางที่ 38 การปรับปรุงแก้ไขแบบเรียนหลังจากการประเมินคุณภาพแบบเรียน (ต่อ)

แบบเรียนก่อนการประเมิน	คำแนะนำ	อ.ทีปกริชชา	ผู้เชี่ยวชาญ	ครูไวโอลิน	แบบเรียนที่ผ่านการแก้ไข หลังการประเมิน
<p>เพลงลูกหลานเชียงคัง มีทำนองเดิมมาจากเพลงพื้นบ้านภาคเหนือ ชื่อเพลงลูกหลานเชียงคัง เป็นบทเพลงไทยสากลที่ได้รับแรงบันดาลใจจากเพลงพื้นบ้านล้านนา ประพันธ์และขับร้องโดย วงจันทร์ ไพโรจน์ (เจริญ กาญจนประสิทธิ์, 2556)</p> <p>"Gu Larb Wiang Ping" melody is from the Northern part song called Gu Larb Wiang Ping. This classical Thai song is inspired from traditional Lanna song, composed and sung by Wongjan Pairoj (Kanchanapradit, 2013)</p>	<p>ปรับขนาด และสี ตัวอักษรให้มี ความเข้มข้น เพื่อช่วยต่อ การอ่าน</p>		✓	✓	<p>เพลงลูกหลานเชียงคัง มีทำนองเดิมมาจากเพลงพื้นบ้านภาคเหนือ ชื่อเพลงลูกหลานเชียงคัง เป็นบทเพลงไทยสากลที่ได้รับแรงบันดาลใจจากเพลงพื้นบ้านล้านนา ประพันธ์และขับร้องโดย วงจันทร์ ไพโรจน์ (เจริญ กาญจนประสิทธิ์, 2556)</p> <p>"Gu Larb Wiang Ping" melody is from the Northern folk song called Gu Larb Wiang Ping. This classical Thai song is inspired from a Lanna folk song, composed and sung by Wongjan Pairoj (Kanchanapradit, 2013)</p>
	<p>ใส่คู่มือการใช้ สื่อในรูปแบบ คิวอาร์ใน แบบเรียน</p>				

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนต้นที่ 1 จะเห็นว่าแต่ละแบบเรียนแม้จะใช้สำหรับผู้เรียนเริ่มต้น แต่มีการจัดเรียงเนื้อหาที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้จัดทำแบบเรียนว่ามีมุ่งเน้นทักษะการบรรเลงใด และจึงใช้องค์ประกอบดนตรีที่สอดคล้องกัน โดยผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนต้นที่ 1 เป็นแนวทางในการสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย นำมาสู่การอภิปรายผลและนำเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ต่อไป

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย มีคำถามหลักในการวิจัย คือ แบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทยควรมีลักษณะอย่างไร จากการผลการวิจัยพบว่า แบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ควรมีลักษณะดังนี้ 1) ควรมีบทเพลงดนตรีพื้นบ้านไทยที่ผ่านการวิเคราะห์แล้วว่าเหมาะสมกับการที่จะเป็น แบบฝึกหัดไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น และจำเป็นต้องมีการเรียบเรียงบทเพลงใหม่ให้เหมาะกับสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น ซึ่งผู้วิจัยได้เรียบเรียงเพลงใหม่ขึ้นเพื่อใช้ในแบบเรียนขึ้นนี้จำนวนทั้งสิ้น 12 บทเพลง 2) แบบเรียนควรมีภาพประกอบและประวัติเพลงเพื่อกระตุ้นความสนใจในการเรียนแก่ผู้เรียนและสามารถอธิบายเสริมเนื้อหาให้มีความชัดเจน 3) ควรมีไฟล์เสียง ใน 2 ลักษณะ ได้แก่ ไฟล์เสียงไวโอลินบรรเลงทำนองหลักบรรเลงร่วมกับเปียโนเป็นทำนองรอง (Accompaniment) และ ไฟล์เสียงเปียโนเป็นทำนองรองเพียงอย่างเดียว เพื่อใช้ฝึกซ้อมจังหวะและโน้ตให้ถูกต้องอีกทั้งสามารถนำไปใช้ในการแสดงดนตรี 4) คู่มือการใช้แบบเรียน เพื่อเข้าใจจุดประสงค์ของแบบเรียนและนำไปใช้สอนได้อย่างถูกต้อง ทั้งนี้เพื่อความชัดเจนในการตอบคำถามวิจัยดังกล่าววิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยขอแนะนำการสรุปผลการวิจัยตามหัวข้อต่าง ๆ โดยมีรายละเอียดดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทยโดยจะเป็นแนวทางในการสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย
- 2) เพื่อสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงวิจัยและพัฒนา (Research and Development) โดยแบ่งเป็น 8 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การศึกษาเอกสาร ทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยศึกษาเอกสาร ทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับดนตรีพื้นบ้าน ทักษะการบรรเลงไวโอลินระดับเริ่มต้นและการสร้างแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น

ขั้นที่ 2 การศึกษานำร่อง (R1.1) ทำการสำรวจพบครูไวโอลินในประเทศไทยจำนวน 32 คน เพื่อหาแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทย

ขั้นที่ 3 การวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินที่นิยมใช้ในประเทศไทย (R1.2) โดยทำการสร้างแบบวิเคราะห์และตรวจสอบแบบวิเคราะห์โดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่าแบบวิเคราะห์ทักษะการบรรเลงไวโอลิน และแบบวิเคราะห์องค์ประกอบดนตรี สามารถวัดเนื้อได้ตรงเนื้อหาจริงและมีผลผ่านในทุกหัวข้อ

หลังจากนั้นนำแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทย 5 แบบเรียน วิเคราะห์ข้อมูลดนตรีแจ่มแจ้งเนื้อหาตามแบบวิเคราะห์

ขั้นที่ 4 การคัดเลือกดนตรีพื้นบ้านเพื่อใช้ในแบบเรียน (R1.3) โดยทำการคัดเลือก 25 ดนตรีพื้นบ้านไทยผ่านการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรีพื้นบ้านไทยและการวิเคราะห์เอกสาร หลังจากนั้นทำการวิเคราะห์ข้อมูลและคัดเลือกบทดนตรีพื้นบ้านไทยจำนวน 12 เพลง สำหรับใช้ในแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย

ขั้นที่ 5 การสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย (D1)

เมื่อรวบรวมผลการวิเคราะห์แบบเรียนและดนตรีพื้นบ้าน ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาเรียบเรียงดนตรีใหม่ 12 เพลง กลับกรองข้อมูลเพื่อสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย

ขั้นที่ 6 การตรวจสอบคุณภาพแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย (R2)

หลังจากที่ได้สร้างแบบเรียน ผู้วิจัยได้นำแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย ไปประเมินเพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบเรียน ทำการคัดเลือกแบบเจาะจง (Selective Sampling) ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านและครูไวโอลินที่มีประสบการณ์การสอนไวโอลินระดับเริ่มต้น จำนวน 12 ท่าน

ขั้นที่ 7 แก้ไขปรับปรุงแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทยหลังจากการประเมิน (D2)

หลังจากนำแบบเรียนไปประเมิน จึงนำข้อมูลที่ได้มาปรับแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ให้ข้อมูลและผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นที่ 8 การวิเคราะห์ข้อมูล สรุป อภิปรายผลและนำเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย สามารถสรุปผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทยโดยจะเป็นแนวทางในการสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย

ส่วนที่ 1 ผลการศึกษานำร่องเพื่อคัดเลือกแบบเรียนไวโอลินที่นิยมใช้ในประเทศไทย

จากการสำรวจครูไวโอลินในประเทศไทยจำนวน 32 ท่าน พบว่ามี 5 แบบเรียน ได้แก่ แบบเรียนชูชุกีไวโอลินสคูล เล่ม 1, แบบเรียนเอเชียนด์เซียลอลิเมนต์สำหรับเครื่องสาย ไวโอลินเล่ม 1, แบบเรียนซัสมันเฮาส์ เล่ม 1, แบบเรียนอีต้า โคะเฮน เล่ม 1 และ แบบเรียนจูนอเดย์สำหรับไวโอลิน เล่ม 1 ที่ได้รับความนิยมสูงสุดในการสอนไวโอลินระดับเริ่มต้นในประเทศไทย

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ทักษะการบรรเลงไวโอลินในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทย

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากบทเพลงในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทย และสรุปทักษะการบรรเลงไวโอลินในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นได้ ดังนี้

ตารางที่ 39 ผลการวิเคราะห์ทักษะการบรรเลงไวโอลินในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ใน ประเทศไทย

แบบเรียนไวโอลิน				Suzuki	Essential element	Sassmann shaus	Eta cohen	A tune a day
ทักษะการบรรเลงไวโอลิน								
เทคนิคมือขวา	การดีด	การดีดเพียงอย่างเดียว		/	/		/	/
		การดีดร่วมกับคันชัก		/			/	
	การใช้คันชัก	การกำหนด ทิศทางของ คันชัก	ลง-ขึ้น	/	/	/	/	/
			ลง-ลง					
			ขึ้น-ลง				/	
			ขึ้น-ขึ้น					
			slur 2 โน้ต				/	
			slur 3 โน้ต				/	
			slur 4 โน้ต					
		การข้ามสาย	ไม่ข้ามสาย		/	/	/	
			ข้ามสายที่ติดกัน	/				
			ข้ามสาย 1 สาย	/				
		การเล่นเสียง ต่อเนื่อง	slur 2 โน้ต		/	/	/	/
			slur 3 โน้ต	/	/		/	
			slur 4 โน้ต					
		การเล่นเสียงขาด	Staccato		/	/		
			Staccato+ Accent					
			Portato	/				
			Accent + tenuto					
			Staccato+Slur	/				/
			Tenuto+Slur			/	/	
		การสร้าง ความเข้มเสียง	pp				/	
			p	/	/		/	
			mp	/			/	
			mf	/			/	
			f	/	/		/	
			Cresc.	/			/	
			Decresc.	/			/	
			Accent	/				
เทคนิคมือซ้าย	รูปแบบการวางนิ้ว	1 ห้าง 2 ชิด 3 ห้าง 4	/					
		1 ชิด 2 ห้าง 3 ห้าง 4	/	/				

จากตารางที่ 39 จะเห็นว่าบทเพลงในแต่ละ 5 แบบเรียน สามารถจำแนกทักษะการบรรเลงไวโอลินระดับเริ่มต้น ได้ 2 เทคนิค คือ 1) เทคนิคมือขวา เกือบทุกแบบเรียนเริ่มต้นจากการตีในการสร้างเสียงก่อนที่จะใช้คันชักในการสร้างเสียง ซึ่งมีเพียงแบบเรียนซัสมันเฮาส์ที่ไม่กล่าวถึงการตีในแบบเรียนเลย ส่วนเทคนิคการใช้คันชัก ที่ปรากฏในทุกแบบเรียนมี 4 หัวข้อ 1) การกำหนดทิศทางของคันชัก 2) การข้ามสาย 3) การเล่นเสียงต่อเนื่อง และ 4) การเล่นเสียงขาดจากกัน มีเพียงเทคนิคการใช้คันชักการสร้างความเข้มเสียง ที่ไม่ปรากฏในทุกแบบเรียน ซึ่งแบบเรียนที่ไม่ปรากฏเทคนิคนี้ได้แก่ แบบเรียนซัสมันเฮาส์และแบบเรียนอุนอเดย์ แม้ทุกแบบเรียนมีเนื้อหาเทคนิคคันชักที่สอดคล้องกันเป็นส่วนใหญ่

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบดนตรีในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทย

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากบทเพลงในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น ซึ่งเป็นแบบเรียนชุดเดียวกับแบบเรียนที่ทำการวิเคราะห์ทักษะการบรรเลงไวโอลิน และสรุปรอบทักษะการบรรเลงไวโอลินในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นได้ดังนี้

ตารางที่ 40 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบดนตรีในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทย

แบบเรียนไวโอลิน			Suzuki	Essential	Sassmann shaus	Eta cohen	A tune a day	
องค์ประกอบดนตรี								
จังหวะ	ค่าความยาว โน้ต	ตัวกลม	/		/	/	/	
		ตัวขาวจุด		/	/			
		ตัวขาว		/	/			
		ตัวดำจุด						
		ตัวดำ		/	/			
		ตัวเข้บ่ตหนึ่งชั้น		/	/			
		ตัวเข้บ่ตสองชั้น						
		สามพยางค์						/
	ตัวหยุด	ตัวหยุดตัวกลม		/	/		/	
		ตัวหยุดขาว	/			/		
		ตัวหยุดดำ						
		ตัวหยุดเข้บ่ตหนึ่งชั้น						
	เครื่องหมาย ประจำจังหวะ	4/4	/					
		2/4						
		3/4						
		2/2	/					
		6/8				/		

ตารางที่ 40 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบดนตรีในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ใน
ประเทศไทย (ต่อ)

แบบเรียนไวโอลิน			Suzuki	Essential	Sassmann shaus	Eta cohen	A tune a day
องค์ประกอบดนตรี							
จังหวะ	ความเร็ว	ต้นเพลง	Moderato Allegretto Andantino Andante Allegro	Moderato Andante Allegro		Moderate speed Slowly Very slowly	
		ระหว่างเพลง	Rit. Fermata A Tempo			- Rall. - Fermata	
ทำนอง	บันไดเสียง	D major	/	/	/	/	/
		G major					
		A major		/			
		C major		/			
		E major	/				
	ช่วงกว้างเสียง		1-2 ออกเตป	1-2 ออกเตป	1 ออกเตป	1-2 ออกเตป	1-2 ออกเตป
เสียง	การบันทึกโน้ตในแบบเรียน			/	/		
ประสาน	แผ่นเสียง		/	/			
รูปพรรณ	โมโนโฟนี		/	/	/	/	/
	โฮโมโฟนี			/			
ลีลัน	ไวโอลิน		/	/	/	/	/
	เปียโน		/	/			/
	ดนตรีสังเคราะห์			/			
ลักษณะ เสียง	ความเข้มเสียง	pp					
		p	/	/			
		mp					
		mf					
		f		/		/	
		Cresc.					
		Decresc.					
		Accent					

ตารางที่ 40 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบดนตรีในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ใน
ประเทศไทย (ต่อ)

แบบเรียนไวโอลิน			Suzuki	Essential	Sassmann shaus	Eta cohen	A tune a day
องค์ประกอบดนตรี							
ลักษณะ เสียง	ความรู้สึก		Doice Giocoso Cantabile			Brightly Vigorously Flowing Expression Boisterously Briskly Daintily Joyfully Gracefully Gentle Sadly	
รูปแบบ	ลักษณะของ รูปแบบ	One part	/	/	/	/	/
		Binary					
		Ternary					
		Theme & variations					
รูปแบบ	ความยาวเพลง		12-32 ห้อง ในอัตรา จังหวะ 4/4	12-28 ห้อง ในอัตรา จังหวะ 4/4	8-16 ห้องใน อัตราจังหวะ 4/4	8 ห้องในอัตรา จังหวะ 4/4 ถึง 34 ห้องในอัตรา จังหวะ 3/4	8-24 ห้อง ในอัตรา จังหวะ 4/4

โดยทั้ง 5 แบบเรียนมีองค์ประกอบดนตรีที่สอดคล้องกันมากที่สุด 4 หัวข้อ คือ 1) บันไดเสียง 2) ช่วงกว้างเสียง 3) รูปพรรณ และ 5) สีสัน ซึ่งองค์ประกอบดนตรีของแต่ละแบบเรียนจะมีความสอดคล้องกับทักษะการบรรเลงไวโอลินในแบบเรียนนั้น ๆ ด้วย เช่น 1) รูปแบบการวางนิ้วกับบันไดเสียงที่ใช้ในแบบเรียน แม้ว่าในแต่ละแบบเรียนจะมีบันไดเสียงที่ต่างกัน แต่เมื่อวิเคราะห์รูปแบบนิ้วแล้วยังสามารถใช้รูปแบบนิ้ว 1 ท่า 2 ชิด 3 ท่า 4 ได้ในช่วงแรกของแบบเรียนทั้งหมด 2) การใช้ศัพท์ดนตรีเพื่ออธิบายความรู้สึกมีความสอดคล้องกับเทคนิคมือขวาหัวข้อการเล่นเสียต่อเนื่องการเล่นเสียงขาดและการกำหนดทิศทางคันชักอีกด้วย เนื่องจากเทคนิคเหล่านี้เป็นตัวกำหนดเสียงทั้งสิ้นส่งผลถึงอารมณ์เพลง เช่น การเล่นให้เสียงหวานหรือดุดัน เป็นต้น

ตอนที่ 2 การสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ดนตรีพื้นบ้านไทยเพื่อเป็นแนวทางคัดเลือกดนตรีพื้นบ้านในแบบเรียน

ผลการศึกษาดนตรีพื้นบ้านในองค์ประกอบดนตรี พบว่าดนตรีพื้นบ้านไทยส่วนใหญ่มีองค์ประกอบดนตรี ดังนี้

1) **เครื่องหมายประจำจังหวะ** เครื่องหมายประจำจังหวะของดนตรีพื้นบ้านไทย มีเพียง 3 แบบ ได้แก่ 2/2, 2/4 และ 4/4 ซึ่งล้วนเป็นอัตราจังหวะธรรมดา

2) **บันไดเสียง** บันไดเสียงจากการวิเคราะห์ดนตรีพื้นบ้านได้มี 5 บันไดเสียง ดังนี้ 1 เพนทาโทนิค 2 โหมดเสียง 3 เมเจอร์ 4 ไมเนอร์ และ 5 กลุ่มเสียง 2-3 เสียง โดยบันไดเสียงที่พบมากที่สุดเ็นดนตรีพื้นบ้านคือ บันได เพนทาโทนิค

3) **รูปแบบ** โดยแบ่งการวิเคราะห์รูปแบบใน 2 ลักษณะ 1) ลักษณะของรูปแบบดนตรีพื้นบ้านไทยพบ 4 รูปแบบ ได้แก่ One part form, Binary form, Strophic form และ Ternary form จากผลการศึกษาพบว่าส่วนใหญ่เป็นรูปแบบ One part form เป็นลักษณะของรูปแบบที่พบได้มาก และ 2) ความยาวเพลง ดนตรีพื้นบ้านส่วนใหญ่ จะเป็นลักษณะเพลงสั้น ๆ โดยความยาว 8-16 ห้อง พบได้มากที่สุด

โดยเพลงพื้นบ้านส่วนใหญ่จะเน้นความสนุกสนาน ใช้ทำนองเดิมแต่เปลี่ยนคำร้อง มีการซ้ำวนของทำนองหลักสลับการร้องท่อนใหม่ ได้ต่อกันไปมาระหว่างหมู่คณะหรือกลุ่มชายหญิง

ผู้วิจัยทำการคัดเลือกดนตรีพื้นบ้านจำนวน 12 บทเพลง จากทั้ง 4 ภาคของประเทศไทยจากคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรีพื้นบ้านไทย

ส่วนที่ 2 ขั้นตอนการสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย

ขั้นตอนที่ 1 การประพันธ์บทเพลงในแบบเรียนไวโอลินเสริมระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย

ผู้วิจัยได้เรียบเรียงบทเพลงจำนวน 12 เพลง มีการลำดับความยากง่ายของทักษะการบรรเลงไวโอลินและองค์ประกอบดนตรีที่ควรมีในแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น โดยบทเพลงที่เลือกส่วนใหญ่เป็นดนตรีพื้นบ้านที่ค่อนข้างคุ้นหู มีขนาดสั้น เพื่อจดจำได้ง่าย รวมถึงมีบทดนตรีพื้นบ้านที่ไม่คุ้นหู เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้จักเพลงในรูปแบบที่หลากหลายมากขึ้น

โดยมีเนื้อหาทักษะการบรรเลงไวโอลินและองค์ประกอบดนตรีที่ควรมีในแบบเรียน ดังนี้

ตารางที่ 41 สารการเรียนรู้ทักษะการบรรเลงและองค์ประกอบดนตรีในแบบเรียน

ทำนองดนตรี พื้นบ้านเดิม	เพลงไวโอลินในแบบเรียน ที่เรียบเรียงใหม่ (บันไดเสียง เครื่องหมาย ประจำจังหวะ ความยาว)	ทักษะการบรรเลงไวโอลิน	องค์ประกอบดนตรี
1 เพลงเกี่ยวข้าว	เพลงลงแขกเกี่ยวข้าว (A major, 4/4, 12)	การตีต ตีตเพียงอย่างเดียวทั้งเพลง	ค่าความยาวโน้ต ตัวดำ, ตัวขาว, ตัวเข้บิตหนึ่งชั้น,
2 เพลงหักคอไอ้เท่ง	เพลงเจ้าเท่ง (D major, 2/4, 18)	ตีตสลับการเล่นโดยใช้คันชัก	ตัวดำประจุ, ตัวขาวประจุ, ตัวเข้บิตสองชั้น
3 เพลงหวาน	เพลงแสนหวาน (D major, 2/4, 10)	การกำหนดทิศทางของคันชัก สลับคันชักลงขึ้น, ลง-ลง, สลับคันชัก ขึ้นลง, สองโน้ตต่อหนึ่งคันชัก, ขึ้น-	ตัวหยุด ตัวหยุดตัวดำ, ตัวหยุดตัวขาว, ตัวหยุดเข้บิตหนึ่งชั้น
4 เพลงลายนกไข บินข้ามทุ่ง	เพลงนกน้อยบินกลางทุ่ง (A major, 4/4, 24)	ขึ้น, สี่โน้ตต่อหนึ่งคันชัก, สามโน้ตต่อ หนึ่งคันชัก	เครื่องหมายประจำจังหวะ 4/4, 2/4, 3/4
5 เพลงลายลำ โป่งกลาง	เพลงลายอีสาน (A major, 4/4, 26)	การข้ามสาย เล่นเพียงสายเดียว, ข้ามสายที่ติดกัน	ความเร็ว ไม่ระบุ, Andante, Allegro, Allegretto,
6 เพลงตามองตา	เพลงจ้องมองตา (D major, 4/4, 10)	การเล่นเสียงต่อเนื่อง Slur	Moderato
7 เพลงกุหลาบ เวียงพิงค์	เพลงกุหลาบเวียงพิงค์ (B minor, 4/4, 8)	การเล่นเสียงขาดจากกัน Staccato, Slur+ staccato,	บันไดเสียง A major, D major, B minor, G major,
8 เพลงตารีกำพิต	เพลงระบำพิด (A major, 4/4, 24)	Slur+tenuto	E minor
9 เพลงปู้กปีซัง	เพลงรองเง็งแดนใต้ (G major, 4/4, 16)	การสร้างความเข้มเสียง F, p, mp, mf, Cresc. Decresc.	ช่วงกว้างเสียง 1 Octave - 2 Octave
10 เพลงเต้ยโขง	เพลงเต้ยโขง (E minor, 4/4, 8)	รูปแบบการวางนิ้ว 1 ท่าง 2 ชิด 3 ท่าง 4	รูปพรรณ Homophony, Monophony
11 เพลงล่องแม่ปิง	เพลงระบำสายน้ำ (G major, 3/4, 24)		ความเข้มเสียง F, p, mp, mf, Cresc. Decresc.
12 เพลงน้อยใจยา	เพลงน้อยใจยา (D major, 3/4, 26)		ลักษณะของรูปแบบ One part form (ใส่เครื่องหมายย้อน), Ternary form
			ความยาวเพลง 8-26 ท้อง

ขั้นตอนที่ 2 ออกแบบส่วนประกอบของแบบเรียน

โดยส่วนประกอบของแบบเรียนผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น มีรูปแบบเรียงตามลำดับขั้นตอนการนำเสนอ ดังนี้ 1) หน้าปกแบบเรียน ประกอบด้วยชื่อแบบเรียนทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ภาพประกอบที่สื่อถึงเนื้อหาในหนังสือ และสัญลักษณ์ไฟล์เสียงประกอบ 2) คำนำ เพื่อชี้แจงจุดประสงค์และที่มาของแบบเรียน 3) สารบัญ เพื่อระบุชื่อบทเพลงและเลขหน้าในแบบเรียน 4)

เนื้อหาแบบเรียน ประกอบด้วย ภาพประกอบที่มีความสอดคล้องกับบทเพลง, ที่มาและประวัติของ เพลง, แบบฝึกหัดและบันไดเสียง, บทเพลงดนตรีพื้นบ้านไทย คำศัพท์ดนตรีและสัญลักษณ์ดนตรี 5) รายการอ้างอิง เพื่อให้ผู้ที่สนใจสามารถศึกษาข้อมูลเพื่อเติมได้และเป็นการสร้างความน่าเชื่อถือของ ข้อมูลที่นำมาใช้ในแบบเรียน 6) ประวัติผู้เขียน และ 7) ไฟล์เสียง เป็นรูปแบบคิวอาร์ (QR code) 8) คู่มือการใช้แบบเรียน เป็นรูปแบบคิวอาร์

ส่วนที่ 3 ผลการตรวจสอบคุณภาพของแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับ เริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย

การประเมินคุณภาพแบบเรียนไวโอลินเสริมระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย ได้ผ่าน การตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านแบบเรียนดนตรี ผู้เชี่ยวชาญด้านการ ประพันธ์ดนตรีและผู้เชี่ยวชาญด้านไวโอลินสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น โดยแบ่งประเด็นในการประเมิน ตามความชำนาญและสัมภาษณ์เพิ่มเติม และมีการตรวจสอบคุณภาพจากครูไวโอลินที่มีประสบการณ์การ สอนไวโอลินระดับเริ่มต้น จำนวน 12 ท่าน โดยแบ่งการประเมินใน 3 ประเด็น 1) ลักษณะของเนื้อหา 2) การจัดเรียงรูปเล่ม และ 3) คุณค่าและประโยชน์ โดยทุกแบบประเมินคำนวณคะแนนในรูปแบบร้อยละ ได้ ข้อมูล ดังนี้

ผลการประเมินพบว่า

- 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านแบบเรียนดนตรี ประเมินคุณภาพแบบเรียนมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ใน เกณฑ์ ดี (ร้อยละ 73.33)
- 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการประพันธ์ดนตรี ประเมินคุณภาพแบบเรียนมีค่าเฉลี่ย รวมอยู่ในเกณฑ์ ดีมาก (ร้อยละ 80)
- 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านไวโอลินสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น ประเมินคุณภาพ แบบเรียนมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในเกณฑ์ดีมาก (ร้อยละ 93.33)
- 4) ครูไวโอลินที่มีประสบการณ์การสอนไวโอลินระดับเริ่มต้น ประเมินคุณภาพ แบบเรียนมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในเกณฑ์ดีมาก (ร้อยละ 96.19)

โดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านและครูไวโอลินที่มีประสบการณ์การสอนไวโอลินระดับ เริ่มต้น จำนวน 12 ท่าน ให้ผลประเมินผ่านในทุกหัวข้อ พร้อมให้คำแนะนำเพื่อปรับปรุงคุณภาพ แบบเรียนให้ดีขึ้น

ส่วนที่ 4 การปรับปรุงแก้ไขแบบเรียน

เมื่อรวบรวมผลการประเมินและคำแนะนำเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำคำแนะนำทั้งจากผู้เชี่ยวชาญ และครูไวโอลินที่มีประสบการณ์การสอนไวโอลินระดับเริ่มต้นมาปรับปรุงแก้ไข ดังนี้

ตารางที่ 42 สรุปการแก้ไขแบบเรียน

คำแนะนำ	แก้ไข	ไม่ได้แก้ไข	อื่น ๆ
หน้าปก เพิ่มชื่อผู้แต่งและปรับให้ภาพไฟล์เสียงมีความชัดเจนยิ่งขึ้น	/		
ปรับขนาดและสีตัวอักษรให้มีความเข้มข้นเพื่อง่ายต่อการอ่าน	/		ปรับคำภาษาอังกฤษให้มีความเข้มข้นและเพิ่มความคมชัดและขนาดหัวข้อในแบบเรียน
เพิ่มรหัสคิวอาร์ไฟล์เสียงในทุกบทเพลงเพื่อง่ายต่อการค้นหา	/		
เพิ่มที่มาและผู้เรียบเรียงในทุกบทเพลง	/		
เพิ่มแบบฝึกหัดและบันไดเสียงที่มีรูปแบบนิวสองต่ำ เพื่อเตรียมความพร้อมของผู้เรียนสำหรับระดับถัดไป	/		มีการเพิ่มรูปแบบนิวสองต่ำในบันไดเสียงจีเมเจอร์และแบบฝึกหัดช่วงท้ายของแบบเรียน
ปรับไฟล์เสียงเพลงที่มีเสียงประสานไวโอลินให้สมดุลกับแนวทำนองหลัก	/		ปรับแนวประสานไวโอลินของเพลงที่ 1-2 ให้เบาลงกว่าทำนองหลัก และเพิ่มเสียงดีดของเพลงที่ 1 ให้ดังขึ้น
เพิ่มคำอธิบายสัญลักษณ์ดนตรีและศัพท์ดนตรีที่เกี่ยวข้องในแบบเรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น	/		
ตรวจสอบคำภาษาไทยและภาษาอังกฤษให้ถูกต้องและสอดคล้องตามหลักภาษา	/		
เพิ่มคู่มือการใช้แบบเรียนในรูปแบบคิวอาร์	/		

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย มีประเด็นที่นำมาอภิปรายผล โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทยโดยจะเป็นแนวทางในการสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย

ประเด็นที่ 1 การจัดเรียงเนื้อหาทักษะการบรรเลงไวโอลินและองค์ประกอบดนตรีในแบบเรียนไวโอลิน

แม้ทั้ง 5 แบบเรียนมีรายละเอียดทักษะการบรรเลงไวโอลินและองค์ประกอบดนตรีโดยรวมที่สอดคล้องกัน ถึงกระนั้นได้มีระดับความยากง่ายและรายละเอียดลำดับเนื้อหาที่แตกต่างกัน เช่น 1) แบบเรียนซูซูกิไวโอลินสคูลมีการใช้ค่าตัวโน้ตเริ่มจากตัวเข้บีสองชั้นและตัวเข้บิตหนึ่งชั้น การเล่นเสียงขาดและระบุมความเข้มเสียงตั้งแต่ในบทเพลงแรก ซึ่งในแบบเรียนอื่นค่าความยาวโน้ตในบทเพลงแรกอยู่ในกลุ่มตัวดำและ ตัวขาวเป็นส่วนใหญ่ กล่าวคือเริ่มจากความยาวโน้ตที่มีความยาวและจึงใช้ความยาวโน้ตที่สั้นลงและมักไม่ระบุมรายละเอียดตั้งแต่แรก ซึ่งแนวคิดของซูซูกิจะเน้นเรื่องการฟังและลอกเลียนแบบเป็นหลัก (Suzuki, 1983) การเล่นจังหวะที่ซับซ้อนแต่แรกจึงไม่เป็นปัญหาในการเรียน 2) ในทุกแบบเรียนมักใช้เครื่องหมายประจำ 4/4 และ 2/4 ในการเริ่มต้นของแบบเรียน และตามด้วย 3/4 ในภายหลัง ซึ่งทั้ง 3 เครื่องหมายประจำจังหวะเป็นประเภทอัตราส่วนธรรมดา มีเพียงแบบเรียนเดียว คือ แบบเรียนอีต้า โคเฮนที่มีการใช้เครื่องหมายประจำจังหวะที่มีอัตราจังหวะผสม 6/8 ในช่วงท้ายของแบบเรียน เช่น บทเพลง Little bo-peer (Cohen, 1996) ซึ่งผู้สอนควรคำนึงถึงเนื้อหาองค์ประกอบดนตรีให้เหมาะกับนักเรียนของตนสอดคล้องกับงานวิจัยของ Greenhaw (1952) ที่แม้ว่าแบบเรียนแต่ละเล่มมีการลำดับเนื้อหาองค์ประกอบดนตรีและเทคนิคที่ต่างกันไป ครูมีหน้าที่เลือกแบบเรียนให้เหมาะสมกับผู้เรียนพัฒนาผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ประเด็นที่ 2 บทเพลงที่ใช้ในแบบเรียน

มีหลายประเทศทางตะวันตกมีแนวคิดที่ว่า การเริ่มต้นเรียนดนตรีควรเริ่มที่ภาษาของชนชาติตนก่อน (Choksey, 1974) ซึ่งภาษาแม่ทางดนตรีของแต่ละประเทศ คือ ดนตรีพื้นบ้าน โดยโคดาเยยังกล่าวไว้อย่างชัดเจนอีกว่า การเรียนการสอนดนตรีที่ดีควรเริ่มจากดนตรีที่มีอยู่ในสังคมนั้น ๆ เป็นหลัก (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2561) และจากการวิเคราะห์แบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทย 5 เล่มพบว่าเพลงส่วนใหญ่ที่ใช้นั้นล้วนใช้ดนตรีพื้นบ้านตะวันตกเป็นหลัก ซึ่งสอดคล้องตามแนวคิดของโคดาเย

แต่ในสภาพสังคม วิถีชีวิต เทคโนโลยีและการผสมผสานของวัฒนธรรมปัจจุบัน ทั้งนี้ยังมีปัจจัยที่ดนตรีพื้นบ้านไทยไม่ได้มีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร การมีความนิยมเฉพาะกลุ่มและสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปส่งผลให้ดนตรีบ้านไทยไม่ได้เป็นที่รู้จักในหมู่คนไทยเท่าที่ควร โดยคนทั่วไปอาจไม่มีโอกาสได้ยินหรือรู้จักดนตรีพื้นบ้านไทยเหล่านี้เลย จากการประเมินแบบเรียนพบว่า มีหลายบทเพลงใน

แบบเรียนที่ผู้ประเมินไม่เคยได้ยินมาก่อน ซึ่งจะแตกต่างกับบริบทของดนตรีพื้นบ้านตะวันตกที่นิยมนำดนตรีพื้นบ้านมาใช้ในแบบเรียนสำหรับการสอนดนตรี

ซึ่งแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทยจะช่วยให้ผู้เรียน ผู้สอน ผู้ปกครองและผู้สนใจ ได้รู้จักดนตรีพื้นบ้านมากยิ่งขึ้นผ่านเสียงดนตรีและที่มาของเพลงในแบบเรียน ซึ่งดนตรีพื้นบ้านไทยจำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบในการนำเสนอเพื่อให้คงอยู่ต่อไปได้ในยุคสมัยปัจจุบัน สอดคล้องกับแนวคิดของสุนันทา เกตุเหล็ก (2561) ในเรื่องการสร้างสรรค์เชิงอนุรักษ์นาฏศิลป์ไทย จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนบางส่วนแต่ยังคงเอกลักษณ์อันดีเพื่อให้การรำดูดยังคงอยู่ได้ในยุคปัจจุบัน

ประเด็นที่ 3 การเรียงลำดับองค์ประกอบดนตรีที่ใช้ในแบบเรียนในแต่ละเครื่องดนตรีมีความแตกต่างกัน

องค์ประกอบดนตรีที่ใช้ในแบบเรียนจะเน้นพื้นฐานดนตรีที่สอดคล้องกับทักษะการบรรเลงไวโอลิน ตัวอย่างเช่น 1) การใช้ศัพท์ดนตรีเพื่ออธิบายความรู้สึกมีความสอดคล้องกับเทคนิคมือขวาหัวข้อการเล่นเสียงต่อเนื่อง การเล่นเสียงขาดและการกำหนดทิศทางคันชักอีกด้วย เนื่องจากเทคนิคเหล่านี้เป็นตัวกำหนดเสียงทั้งส่งผลถึงอารมณ์เพลง เช่น การเล่นให้เสียงหวานหรือดุดัน เป็นต้น 2) รูปแบบการวางนิ้วกับบันไดเสียงที่ใช้ในแบบเรียน แม้ว่าในแต่ละแบบเรียนจะมีบันไดเสียงที่ต่างกัน แต่เมื่อวิเคราะห์รูปแบบนิ้วแล้วยังสามารถใช้รูปแบบนิ้ว 1 ห่าง 2 ชิด 3 ห่าง 4 ได้ในช่วงแรกของแบบเรียนทั้งหมด ซึ่งบันไดเสียงที่ใช้ในแบบเรียนเมื่อเริ่มมีการกดนิ้วบนสาย ล้วนเป็นบันไดเสียงเมเจอร์ในทางชาร์ป โดยบันไดเสียง ดี เมเจอร์และ เอ เมเจอร์

ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของลีโอโพ โมซาร์ท (Mozart, 1951) ที่กล่าวว่า ในการเริ่มต้นการเรียนไวโอลิน ตำแหน่งการกดนิ้วสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น ควรเริ่มจากตำแหน่งนิ้วที่ 1 และควรสอนรูปแบบมือให้สามารถกดนิ้วให้ครบทั้ง 4 นิ้ว อีกทั้งควรกดจากนิ้ว 1 สูงก่อน เนื่องจากเป็นรูปมือที่มีความเป็นธรรมชาติ มีความเหมาะสมสำหรับการสร้างเสียงที่ถูกต้อง และเมื่อผู้เรียนพัฒนาเรื่องการเล่นตรงระดับเสียงแล้วจึงจะไปสู่เทคนิคมือซ้ายในระดับที่สูงขึ้น เช่น การสั่นนิ้ว (Vibrato) และการเลื่อนตำแหน่งนิ้ว (Shifting) เป็นต้น

เนื่องจากทุกเครื่องดนตรีมีความแตกต่างกันในเรื่องทักษะการบรรเลงที่เป็นเอกลักษณ์ ผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่าจะมีการเรียงลำดับองค์ประกอบดนตรีที่ต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับทักษะการบรรเลงของเครื่องดนตรีชนิดนั้น เช่น เปียโน จากงานวิจัยเรื่องจากวิเคราะห์เนื้อหาดนตรีในสื่อบนการสอนเปียโนสำหรับนักเรียนระดับเริ่มต้น (Ballard, 2007) พบว่า ในทุกแบบเรียนจะเริ่มจากบันไดซีเมเจอร์ก่อน เพื่อช่วยต่อการเล่น โดยผู้เรียนเริ่มจากเล่นจากคีย์สีขาวเพียงอย่างเดียว หรือแม้กระทั่งรูปแบบการกดนิ้วของเปียโนที่มีความแตกต่างจากไวโอลิน โดยรูปแบบนิ้วจะเริ่มจากนิ้วโป้งเป็นนิ้วลำดับที่ 1 เรียงไปถึงนิ้วก้อยเป็นนิ้วลำดับที่ 5 แต่ในไวโอลินจะเริ่มจากนิ้วชี้เป็นนิ้วลำดับที่ 1 เรียงไปถึงนิ้วก้อยเป็นนิ้วลำดับที่ 4

แสดงให้เห็นว่าการจะประพันธ์ดนตรีในแบบเรียนจำเป็นต้องศึกษาทักษะการบรรเลงของเครื่องดนตรีอย่างถี่ถ้วนเพื่อจัดเรียงองค์ประกอบดนตรีให้เหมาะสมกับผู้เรียน ทั้งต้องคำนึงถึงระดับของผู้เรียน การเรียงลำดับความยากง่ายและครอบคลุมเนื้อหาทางดนตรีให้ครบถ้วนอีกด้วย

ตอนที่ 2 การสร้างแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย

ประเด็นที่ 1 แนวทางการออกแบบและจัดทำแบบเรียน

จากการศึกษาแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้นที่นิยมใช้ในประเทศไทย 5 เล่ม พบว่าแบบเรียนไวโอลินส่วนใหญ่จะตีพิมพ์ในลักษณะขาวดำ ตัวอักษรและขนาดโน้ตเพลงค่อนข้างเล็ก รวมถึงมุ่งเน้นตัวบทเพลงเป็นหลัก มีเพียงแบบเรียนซัสมันเฮาส์ ซึ่งเป็นแบบเรียนใหม่ที่มีล่าสุดจากทั้ง 5 แบบเรียน เป็นแบบเรียนที่ตีพิมพ์ในปี 2004 ที่มีการใช้ภาพประกอบสีในแบบเรียนด้วย ซึ่งผู้วิจัยนำได้ทำการพัฒนาใหม่ โดยนำภาพประกอบที่เกี่ยวข้องกับบทเพลงมีการใส่ที่มาเพื่อให้ผู้เรียนได้รู้จักประวัติของเพลง ปรับขนาดตัวโน้ตและตัวอักษรให้ใหญ่มีสีชัดเจนเพื่อให้ง่ายต่อการอ่าน

ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ บันลือ พลฤกษ์วัน (2521) ที่กล่าวว่า การผลิตหนังสือสำหรับเด็กมีภาพนั้นมีความสำคัญ โดยจะช่วยให้หนังสือมีความน่าสนใจ ช่วยแปลความหมาย และขยายประสบการณ์ของผู้อ่านให้กว้างขวาง กล่าวคือ ภาพประกอบสามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้ และส่งเสริมจินตนาการแก่ผู้เรียน โดยสีที่ใช้นั้นก็ส่งผลต่อการรับรู้ จึงต้องเลือกใช้สีให้เหมาะสม โดยไม่ว่าช่วงวัยไหนมักชื่นชอบภาพสีมากกว่าภาพขาวดำ (Clifford & Calvin, 1958) และดึงดูดความสนใจมากกว่า อีกทั้งยังช่วยในเรื่องความจำ จากการประเมินพบว่าผู้ประเมินส่วนใหญ่ชื่นชอบกับภาพประกอบในแบบเรียนเล่มนี้และสนใจที่จะแบบเรียนนำไปใช้ในการสอนไวโอลิน

และจากการศึกษาพบว่า แบบเรียนเอเชียนต์เซียลอลิเมนต์สำหรับเครื่องสาย ไวโอลินเล่ม 1 เป็นแบบเรียนที่ตีพิมพ์ในปี 2000 นับเป็นแบบเรียนที่มีการนำเทคโนโลยีเข้ามามีส่วนในการสอนด้วย โดยมีการสร้างเว็บไซต์เพื่อวางแผนในการเรียนการสอนสามารถลงชื่อเข้าใช้ได้ทั้งครูและผู้เรียน รวมถึงไฟล์เสียงประกอบในแบบเรียนสามารถรับฟังได้จากในเว็บไซต์และมีการใช้เครื่องดนตรีประกอบไม่เพียงแต่เครื่องดนตรีตะวันตก แต่มีการเพิ่มเครื่องดนตรีสังเคราะห์ (Synthesizer) เข้ามาใช้อีกด้วย ซึ่งในแบบเรียนทั่วไปนิยมบันทึกเสียงในแผ่นเสียง (CD) แต่ในปัจจุบันการหาเครื่องเสียงสำหรับใส่แผ่นเสียงเป็นเรื่องค่อนข้างยาก ผู้วิจัยจึงปรับไฟล์เสียงที่ใช้ในแบบเรียนไวโอลินเสริมเป็นรูปแบบคิวอาร์แทนเพื่อง่ายต่อการใช้งาน

ทั้งนี้แบบเรียนจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนเพื่อตอบสนองและเอื้อต่อการเรียนรู้ให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียนสูงสุด ให้ทันสมัยอยู่เสมอทั้งในเรื่องของเนื้อหาดนตรีและองค์ประกอบแบบเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พงษ์ศักดิ์ ผกามาศ (2559) เรื่อง การพัฒนาหนังสืออิเล็กทรอนิกส์แบบมีปฏิสัมพันธ์รายวิชาระบบไอซีทีและการจัดการยุคใหม่ โดยกระทรวงศึกษาธิการมีการส่งเสริมไอซีทีเพื่อการศึกษา

ทางไกลให้ครอบคลุมเพื่อเป็นประโยชน์ในการสอนและเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนจึงเกิดการ พัฒนาหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ขึ้นเพื่อใช้ในการสอนในเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

ข้อเสนอแนะในการนำวิจัยไปใช้

1. การนำเนื้อหาการวิเคราะห์เทคนิคและองค์ประกอบดนตรีจากวิจัยเล่มนี้ ควรตรวจสอบ ฉบับที่ตีพิมพ์ของแบบเรียนกับฉบับปัจจุบัน (New edition) ด้วย เนื่องจากแบบเรียนดนตรีนั้น สามารถมีการปรับปรุงเนื้อหาและอาจมีการเพิ่มเนื้อหาใหม่ในแบบเรียนได้
2. แบบเรียนไวโอลินเสริมฉบับนี้ควรใช้ควบคู่กับแบบเรียนไวโอลินหลัก ทั้งนี้ผู้สอนควร คำนึงถึงเนื้อหาในแบบเรียนเสริมให้มีความสอดคล้องกับแบบเรียนหลักเพื่อพัฒนาทักษะการบรรเลง และองค์ประกอบดนตรีให้เหมาะสมกับผู้เรียนของตน
3. ผู้สอนควรมีความเชี่ยวชาญในทักษะการบรรเลงไวโอลินและความรู้องค์ประกอบดนตรี เป็นอย่างดีรวมถึงศึกษาคู่มือการใช้แบบเรียนก่อนนำไปใช้สอน เพื่อความเข้าใจและนำแบบเรียนไปใช้ สอนผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะในงานวิจัยครั้งถัดไป

1. เนื่องจากการวิจัยนี้มีขอบเขตในการวิเคราะห์ทักษะการบรรเลงและองค์ประกอบดนตรี สำหรับแบบเรียนไวโอลินเป็นหลัก ผู้ที่สนใจจะนำแบบวิเคราะห์นี้ไปในเรื่องดนตรีชนิดอื่น ๆ ควร ศึกษาทักษะการบรรเลงของเครื่องดนตรีที่ต้องการวิเคราะห์เพิ่มเติม เพราะเครื่องดนตรีแต่ละประเภท มีทักษะการบรรเลงที่ต่างกัน แต่มีองค์ประกอบดนตรีเหมือนกัน
2. การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตเฉพาะการพัฒนาทักษะการบรรเลงไวโอลินและองค์ประกอบ ดนตรีระดับเริ่มต้นเพียงเท่านั้น สำหรับผู้ที่สนใจจะนำงานวิจัยนี้ไปพัฒนาต่อควรศึกษาทักษะการ บรรเลงไวโอลินและองค์ประกอบดนตรีในระดับสูงเพิ่มเติมเพื่อพัฒนาแบบเรียนไปในระดับขั้นอื่น ๆ ได้ เช่น แบบเรียนไวโอลินระดับกลาง และ ระดับสูง
3. ควรมีการวิจัยในเชิงทดลองระยะยาวเพิ่มเติม โดยนำแบบเรียนไวโอลินเสริมไปใช้ควบคู่ กับแบบเรียนหลักและสรุปผลการทดลองว่าแบบเรียนเสริมนี้สามารถพัฒนาทักษะการบรรเลงไวโอลิน รวมถึงช่วยให้ผู้เรียน เรียนรู้เอกลักษณ์ดนตรีพื้นบ้านไทยได้อย่างไร ซึ่งข้อมูลเหล่านี้สามารถนำไปสู่ การพัฒนาแบบเรียนในระดับถัดไป
4. เนื่องจากแบบเรียนนี้เป็นสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นจึงไม่สามารถที่จะใส่เทคนิคที่สื่อถึง สำเนียงดนตรีพื้นบ้านไทยได้ เช่น ลูกเอื้อน การเน้น เป็นต้น หากมีโอกาสพัฒนาแบบเรียนในระดับที่

สูงขึ้น สามารถเพิ่มเติมสำเนียงดนตรีพื้นบ้านไทยในแบบเรียนได้ โดยศึกษาเนื้อหาดนตรีพื้นบ้านไทยเพิ่มเติมเพื่อเข้าใจถึงสำเนียงดั้งเดิมที่ควรจะเป็น

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ:

โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

เกริก ยุ้นพันธ์. (2543). *การออกแบบและเขียนภาพประกอบหนังสือสำหรับเด็ก*. กรุงเทพฯ:

สุวีริยาสาส์น.

ก่อ สวัสดิ์พานิชย์. (2524). *แนวการสอนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.

ขวฤทธิ์ ใจงาม. (2561). แบบฝึกไวโอลินโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านอีสาน ตามแนวคิดของชูชุกิ. *วารสาร*

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 9(1), 156-166.

ณัฐพร ผกาหลง. (2552). *การพัฒนาชุดการสอนโซลเฟจประกอบหลักสูตรไวโอลินตามแนวของยามาฮ่า*

สำหรับนักเรียนโรงเรียนดนตรีสยามกลการระดับชั้นต้น. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย.

ณรุทธ์ สุธจิตต์. (2541). *เพลงพื้นบ้านท่าโพ: เนื้อหาดนตรีและการสืบทอด*. (รายงานการวิจัย).

กรุงเทพฯ: สถาบันไทยศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณรุทธ์ สุธจิตต์. (2561). *ดนตรีศึกษา หลักการและสาระสำคัญ* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์

แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณรุทธ์ สุธจิตต์. (6 มิถุนายน 2564). [การสื่อสารส่วนบุคคล].

ทัศน นาควัชระ. (10 กุมภาพันธ์ 2559). *ความรู้เบื้องต้นการเรียนรู้ไวโอลิน*. สืบค้นจาก

<https://is.gd/cEdFqN>

ธูปทอง ปราบพล. (2525). *การสร้างแบบฝึกการอ่านและการเขียนคำที่มีพยัญชนะออกเสียง ฉ ช และ ส*

สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพรานพร้าว อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัด

หนองคาย. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นรอรอด จันทร์กล้า. (2 มิถุนายน 2564). [การสื่อสารส่วนบุคคล].

บันลือ พฤษะวัน. (2521). *วรรณกรรมกับเด็ก*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ผกาวัน ศิริวิไล. (2541). *การศึกษารูปแบบตำราคอมพิวเตอร์การศึกษาตามความต้องการของนิสิต*

นักศึกษาครู สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พงษ์ศักดิ์ ผกามาศ. (2559). *การพัฒนาหนังสืออิเล็กทรอนิกส์แบบมีปฏิสัมพันธ์ รายวิชาระบบไอซีทีและ*

การจัดการยุคใหม่. *วารสารสารสนเทศศาสตร์*, 31(1), 25-43.

- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2532). ศิลปะ การละเล่นและการแสดงพื้นบ้านของไทย. นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- มินตรา ทันตะเวช. (2557). การพัฒนาบทเรียนเปียโนสำหรับนักเรียนระดับพื้นฐานถึงระดับกลางโดยการเรียบเรียงดนตรีพื้นบ้านไทย. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รัชนี ศรีไพรวรรณ. (2520). แบบฝึกทักษะวิชาภาษาไทยสำหรับเด็กแรกเรียนในคู่มือครูแนวความคิดและทักษะบางประการเกี่ยวกับกลยุทธ์การสอนเด็กเริ่มเรียนที่พูดสองภาษา (พิมพ์ครั้งที่ 2). นครราชสีมา: สำนักงานการศึกษาเขต 1.
- วิจิตรา เตรียมตรการผล. (2559). การเรียนการสอนไวโอลินของแผนศิลป์-ดนตรีในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร. วารสารศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 8(2), 186-205.
- วิชา เซาร์ศิลป์. (2543). ทำนองเพลงลำตัดและเพลงพื้นบ้านอื่น ๆ ที่ปรากฏในลำตัด. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏจันทรเกษม.
- ศุภพร สุวรรณภักดี. (2559). งานประพันธ์เพลง: ลม-กระซิบ-พราย สำหรับวงเชมเบอร์ออร์แกนเบลโล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ. (2528). ดนตรีพื้นบ้านไทยและศิลปการแสดงของไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สุพจน์ ยุคลธรรวงศ์. (2540). การพัฒนาชุดการสอนไวโอลินตามแนวการสอนของ ชูชาติ พิทักษากรสำหรับนิสิตนักศึกษาที่ไม่ได้ศึกษาไวโอลินเป็นวิชาเอก. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุกัญญา สุฉายา. (2545). เพลงพื้นบ้านศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนันทา เกตุเหล็ก. (2561). การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ไทยเชิงอนุรักษ์: อยุธยาธนบุรี. วารสารศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 5(1): 69-77.
- สุพรรณิ เหลือบุญชู. (2545). การศึกษาศิลปะลักษณะและการวิเคราะห์ดนตรีพื้นบ้านอีสานใต้ (รายงานการวิจัย). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม สำนักวิทยบริการ.
- เอนก นาวิกมูล. (2550). เพลงนอกศตวรรษ. กรุงเทพฯ: มติชน.
- อานันท์ นาคคง. (25 พฤศจิกายน 2562). [การสื่อสารส่วนบุคคล].
- อ้อมพร โขวินทะ. (2 มิถุนายน 2564). [การสื่อสารส่วนบุคคล].

ภาษาอังกฤษ

- Allen, M., Gillespie, R., & Hayes, P. T. (2004). *Essential elements for strings violin book 1*. Milwaukee: Hal Leonard Corporation.
- Ballard, A. J. (2007). *An analysis of the music content in ten piano methods (1994-2006) for the elementary-aged beginning piano student for MENC national standards based elements*. (Doctoral Dissertation). University of Southern California.
- Choksey, L. (1974). *The Kodaly method*. New Jersey: Prentice Hall.
- Clifford, L. T. & Calvin, A. D. (1958). Effect of age on the discriminative learning of color and brightness by children. *The American journal of Psychology*, 71(4): 766-767.
- Coe, A. (2009). *A Beginning Teacher's Guide to Beginner Violinists*. (Master's Thesis). Columbus State University.
- Cohen, E. (1996). *Eta Cohen's violin method students book 1*. Thetford: Caligraving.
- Comeau, G. (1998). *10 Teachers' viewpoints on Suzuki Piano*. Ontario: CFORP.
- Galamian, I. (1962). *Principles of violin and teaching*. New Jersey: Prentice Hall.
- Goodkin, D. (2002). *Play, sing, dance an introduction to Orff Schulwerk*. New York: Schott.
- Greenhaw, J. (1952). *A study of beginning violin method books for use in elementary schools*. (Master's Thesis). University of Southern California.
- Herfurth, C. P. (1927). *A tune a day: A first book for violin instruction*. Milwaukee: Hal Leonard.
- Mozart, L. (1951). *A Treatise on the fundamental principles of violin playing* (E. Knocker, Trans.). Oxford: Oxford University Press.
- Nelson, S. (1994). *Twentieth Century Violin Technique: The Contribution of Six Major Pedagogues*. (Doctoral Dissertation). University of South Carolina.
- Newander, M. C. (1976). *The cultural heritage of the metropolitan St. Louis area as reflected in the songs and folk songs of its European ethnic groups: A collection of songs and folk songs appropriate for use in elementary and junior high schools*. (Doctoral Dissertation). Washington University.

Nissman, B. (2002). *Bartok and the piano: A performer's view*. Lanham:

The Scarecrow Press.

Orff, C. (1978). *The Schulwerk, Vol. 3: Carl Orff/Documentation, His Life and Works* (M. Murray, Trans.). New York: Schott.

Pegg, C. (2001). Folk song. In Stanley Sadie and John Tyrrell (Ed.), *Grove Dictionary* (2nd ed.). Oxford University.

Sassmannshaws, E. (2008). *Sassmannshaws early start on the violin volume 1*. Germany: Barenreiter.

Suchoff, B. (1961). Bela Bartok's contributions to music education. *Journal of research in Music education* 9(1): 3-9.

Suzuki, S. (1983). *Nurtured by love: The classic approach to talent education* (W. Suzuki, Trans.). Princeton: Summy-Birchard.

Suzuki, S. (2008). *Suzuki violin school volume 1 violin part*. California: Alfred Publishing.

Whistle, H. S. (1989). *Modern Hohmann-Wohlfahrt: Beginning Method for Violin Volume 1*. Chicago: Rubank Publications.

ภาคผนวก ก

ผู้ทรงคุณวุฒิ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

- 1) อาจารย์อานันท์ นาคคง
ผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรีพื้นบ้านไทย คณะดุริยางคศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
- 2) อาจารย์อ้อมพร โขวินทะ
ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาไวโอลินและผู้เชี่ยวชาญด้านไวโอลินสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น
ประธานคณะกรรมการสมาคมซุซูกิแห่งประเทศไทย
- 3) รศ.ดร. ณรุทธิ์ สุทธจิตต์
ผู้เชี่ยวชาญด้านแบบเรียนดนตรี
- 4) รศ.ดร. นรอรธ จันทร์กล้า
ผู้เชี่ยวชาญด้านการประพันธ์เพลง ภาควิชาดุริยางค์ศิลป์ตะวันตก คณะศิลปกรรมศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- 5) รศ.ดร. โกวิทย์ ชันธิศรี
ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาไวโอลิน
- 6) ผศ.ดร. ทศนา นาควัชร สาขากการแสดงดนตรี คณะดุริยางคศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาไวโอลิน

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตัวอย่างแบบวิเคราะห์ทักษะการบรรเลงไวโอลิน
จากแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น ทั้ง 5 แบบเรียน

ตอนที่ 1 เทคนิคมือขวา

พบทักษะดังต่อไปนี้ในบทเพลงหรือไม่ (ใส่เครื่องหมาย (✓) ในช่องที่ตรงกับความเป็นจริง)

เทคนิคมือขวา		
แบบเรียน ☐ Suzuki ☐ A tune a day ☐ Essential elements ☐ Eta cohen ☐ Sassmannshaus		
ชื่อเพลง		
1	การดีด	☐ ไม่มี ☐ มี
2	การใช้คันชัก	
2.1	การกำหนดทิศทางของคันชัก	☐ ไม่มี ☐ ลง ขึ้น ☐ ขึ้น ลง ☐ Retake (ลง ลง) ☐ ขึ้น ขึ้น ☐ การใช้เครื่องหมายเสียงต่อเนื่อง ☐ การใช้เครื่องหมายเสียงต่อเนื่องร่วมกับเครื่องหมายอื่น ระบุ..... จำนวนโน้ตสูงสุดในหนึ่งคันชัก ☐ อื่น ๆ ระบุ.....
2.2	การข้ามสาย	☐ ไม่มี ☐ ข้ามสายที่ติดกัน ☐ ข้าม 1 สาย ☐ ข้าม 2 สาย
2.3	การเล่นเสียงต่อเนื่อง	☐ ไม่มี ☐ มี
2.4	การเล่นเสียงขาดจากกัน	☐ ไม่มี ☐ Staccato ☐ Portato ☐ Tenuto ☐ อื่น ๆ ระบุ.....
2.5	การสร้างความเข้มเสียง	☐ ไม่มี ☐ pp ☐ p ☐ mp ☐ mf ☐ f ☐ ff ☐ Crescendo ☐ Decrescendo ☐ Accent อื่น ๆ ระบุ.....

ตอนที่ 2 เทคนิคมือซ้าย

เทคนิคมือซ้าย		
1	รูปแบบการวางนิ้ว	☐ 1 ห่าง 2 ชิด 3 ห่าง 4 ☐ 1 ชิด 2 ห่าง 3 ห่าง 4 อื่น ๆ ระบุ

ตัวอย่างแบบวิเคราะห์องค์ประกอบดนตรีจากแบบเรียนไวโอลินระดับเริ่มต้น ทั้ง 5 แบบเรียน
 พบบทประกอบดนตรีดังต่อไปนี้ในบทเพลงหรือไม่ ใส่เครื่องหมาย (✓) ในช่องที่ตรงกับความเป็นจริง)

องค์ประกอบดนตรี		
แบบเรียน ☐ Suzuki ☐ A tune a day ☐ Essential elements ☐ Eta cohen ☐ Sassmannshaus		
ชื่อเพลง		
1 จังหวะ		
1.1	ค่าความยาวโน้ต	☐ ตัวดำ ☐ ตัวดำจุด ☐ ตัวขาว ☐ ตัวขาวจุด ☐ ตัวกลม ☐ เข็บบึ่งหนึ่งชั้น ☐ ตัวเข็บบึ่งสองชั้น ☐ สามพยางค์ ☐ อื่น ระบุ.....
1.2	ตัวหยุด	☐ ตัวหยุดตัวดำ ☐ ตัวหยุดตัวขาว ☐ ตัวหยุดตัวกลม ☐ ตัวหยุดตัวเข็บบึ่งหนึ่งชั้น ☐ อื่น ระบุ.....
1.3	เครื่องหมายประจำจังหวะ	☐ 2/4 ☐ 4/4 ☐ 3/4 ☐ 6/8
1.4	ความเร็ว	☐ ไม่มี ☐ มี ระบุ.....
1.5	เครื่องหมายเปลี่ยนแปลงความเร็ว	☐ ไม่มี ☐ Ritardando ☐ Fermata ☐ A tempo อื่น ๆ ระบุ.....
2 ทำนอง		
2.1	บันไดเสียง	☐ A major ☐ D major ☐ G major ☐ C major ☐ E major
2.2	ช่วงกว้างเสียง	☐ 1 ออกเตป ☐ 2 ออกเตป ☐ 3 ออกเตป
2.3	เครื่องหมายแปลงเสียง	☐ ไม่มี ☐ ชาร์ป ☐ แฟลต ☐ เนเชอรัล
3 เสียงประสาน		
3.1	เสียงประสาน	☐ ไม่มี ☐ เปียโน ☐ ไวโอลิน 1 แนวประสาน ☐ ไวโอลิน 2 แนวประสาน ☐ ไวโอลิน 3 แนวประสาน ☐ อื่น ระบุ.....
4 รูปพรรณ		
4.1	ผลรวมของแนวทำนองและเสียงประสาน	☐ Monophonic ☐ Homophonic อื่น ๆ ระบุ.....
5 ลีลา		
5.1	เครื่องดนตรี	☐ ไวโอลิน ☐ เปียโน
6 ลักษณะเสียง		
6.1	ความเข้มเสียง	☐ ไม่มี ☐ pp ☐ p ☐ mp ☐ mf ☐ f ☐ ff ☐ Crescendo ☐ Decrescendo ☐ Tenuto ☐ Accent อื่น ๆ ระบุ.....
6.2	ความรู้สึก	☐ ไม่มี ☐ ภาษาอังกฤษ ☐ ภาษาอิตาลี โปรดระบุ
7 รูปแบบ		
7.1	ลักษณะของรูปแบบ	☐ Theme and variation ☐ One part form ☐ Simple binary ☐ Rounded binary ☐ Strophic Form อื่น ๆ ระบุ
7.2	ความยาวเพลง	☐ น้อยกว่า 12 ห้อง ☐ 12-16 ห้อง ☐ 15- 18 ห้อง ☐ 19 - 22 ห้อง ☐ 23-26 ห้อง ☐ มากกว่า 26 ห้อง

ตัวอย่างแบบบันทึกและวิเคราะห์ดนตรีพื้นบ้านไทย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของเพลง

1.1 ชื่อเพลง				
1.2 แหล่งที่มา	ชุมชน	อำเภอ	จังหวัด	ภาค
1.3 จุดประสงค์ของเพลง	☐ ประกอบอาชีพ ☐ เกี่ยวพาราฮี อื่น ๆ ระบุ..... ☐ การละเล่นเด็ก ☐ ประกอบพิธีกรรม ☐ กล่อมนอน ☐ เล่าเรื่อง			
1.4 รูปแบบการแสดง	☐ ขับร้อง ☐ เดี่ยว ☐ คู่ ☐ หมู่ ☐ มีการปรบมือประกอบ ☐ มีเครื่องดนตรี ☐ ดีด ☐ สี ☐ ดี ☐ เป่า ☐ มีการละเล่นประกอบ ☐ มีรำประกอบ ☐ อื่น ๆ ระบุ			
1.5 ข้อสังเกตเพิ่มเติม				
1.6 บันทึกโน้ต	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย CHULALONGKORN UNIVERSITY			
1.7 คำร้อง				

ส่วนที่ 2 ข้อมูลทางดนตรี

1. จังหวะ		
1.1	เครื่องหมายประจำจังหวะ	☐ 2/4 ☐ 4/4 ☐ ¾ ☐ 6/8 อื่น ๆ ระบุ.....
1.2	รูปแบบจังหวะที่โดดเด่น	
2 ทำนอง		
2.1	บันไดเสียงและโหมด	☐ Tetrachord ☐ Minor scale ☐ Pentatonic scale ☐ Mode ระบุ ☐ Major scale อื่น ๆ ระบุ
2.2	ช่วงกว้างเสียง	☐ 1 ออกเตป ☐ 2 ออกเตป ☐ 3 ออกเตป
3 รูปแบบ		
3.1	ลักษณะของรูปแบบ	☐ Theme and variation ☐ One part form ☐ Simple binary ☐ Rounded binary ☐ Strophic Form อื่น ๆ ระบุ
3.2	ความยาว	☐ น้อยกว่า 12 ห้อง ☐ 12-16 ห้อง ☐ 15-18 ห้อง ☐ 19-22 ห้อง ☐ 23-26 ห้อง ☐ มากกว่า 26 ห้อง
ข้อสังเกตเพิ่มเติม		

**ตัวอย่างแบบประเมินคุณภาพแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น
โดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย (สำหรับครูไวโอลินที่มีประสบการณ์)**

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. ชื่อ (นาย/ นาง/ นางสาว)..... นามสกุล
2. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
3. อายุ.....ปี
4. ประวัติการศึกษา ☐ ปริญญาตรี ☐ ปริญญาโท ☐ ปริญญาเอก
5. สถาบันการศึกษาคณะสาขา.....
6. ประสบการณ์การสอนไวโอลินได้ระดับเริ่มต้น ปี
7. ตำแหน่งปัจจุบัน.....สถาบัน.....วิชาที่สอน.....

ตอนที่ 2 การประเมินแบบเรียน

กรุณาใส่เครื่องหมาย / ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- 5 หมายถึง มีคุณภาพระดับดีมาก
- 4 หมายถึง มีคุณภาพระดับดี
- 3 หมายถึง มีคุณภาพระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีคุณภาพระดับพอใช้
- 1 หมายถึง มีคุณภาพระดับปรับปรุง

หัวข้อที่ใช้ในการประเมิน	ระดับคุณภาพ					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
1 ลักษณะของเนื้อหา						
1.1 เพลงเหมาะสมกับผู้เรียนระดับเริ่มต้น						
1.2 มีการเรียงลำดับความยากง่าย						
1.3 เพลงที่นำมาใช้ มีความน่าสนใจ						
1.4 ครอบคลุมเนื้อหาเทคนิคมือซ้ายและขวาที่ผู้เรียนควรรู้ในระดับเริ่มต้น						
1.5 อธิบายเนื้อหาชัดเจน เข้าใจง่าย						

หัวข้อที่ใช้ในการประเมิน	ระดับคุณภาพ					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
2 ลักษณะการจัดรูปเล่ม						
2.1 ตัวโน้ต ภาพประกอบ ตัวหนังสือ และหน้ากระดาษ มีขนาดที่สมดุลและเหมาะสม						
2.2 จัดวางองค์ประกอบได้สวยงาม						
2.3 รูปภาพมีความสอดคล้องกับเนื้อหา						
2.4 มีภาพประกอบอธิบายเนื้อหา อย่างชัดเจน						
2.5 มีการตกแต่งสีสันทที่สวยงาม						
3 คุณค่าและประโยชน์						
3.1 ผู้เรียนได้รู้จักดนตรีพื้นบ้านไทยมากขึ้น						
3.2 ส่งเสริมให้ผู้รู้จักวัฒนธรรมไทยผ่าน การเรียนไวโอลิน						
3.3 เป็นการช่วยอนุรักษ์ดนตรีพื้นบ้าน						
3.4 เป็นการเรียนไวโอลินรูปแบบใหม่						

ข้อเสนอเพิ่มเติม

.....

.....

ถ้ามีโอกาสจะนำแบบเรียนไวโอลินเสริมโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทยนี้ไปใช้ในการสอนนี้หรือไม่ เพราะเหตุใด

.....

.....

☐ ผ่าน

☐ ไม่ผ่าน

แบบประเมินสำหรับตรวจสอบแบบเรียนไวโอลินเสริม
สำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย
(ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาไวโอลินสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้น)

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. ชื่อ (นาย/ นาง/ นางสาว)..... นามสกุล.....
2. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
3. อายุ.....ปี
4. ประวัติการศึกษา ☐ ปริญญาตรี ☐ ปริญญาโท ☐ ปริญญาเอก
5. สถาบันการศึกษา คณะ สาขา.....
6. ตำแหน่งปัจจุบัน..... สถาบัน..... วิชาที่สอน.....

ตอนที่ 2 เนื้อหาไวโอลิน: ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อประเด็นดังต่อไปนี้

กรุณาใส่เครื่องหมาย / ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- 5 หมายถึง มีคุณภาพระดับดีมาก
- 4 หมายถึง มีคุณภาพระดับดี
- 3 หมายถึง มีคุณภาพระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีคุณภาพระดับพอใช้
- 1 หมายถึง มีคุณภาพระดับปรับปรุง

หัวข้อที่ใช้ในการประเมิน	ระดับคุณภาพ					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
1 เทคนิคไวโอลิน						
1.1 การดีดและการใช้คันชักเรียงลำดับ การใช้ที่เหมาะสม						
1.2 เครื่องหมายกำหนดทิศทางการคันชัก ถูกต้องและเหมาะสมกับระดับผู้เรียน ระดับเริ่มต้น						
1.3 รูปแบบการวางนิ้วเหมาะสมสำหรับ ผู้เรียนระดับเริ่มต้น						
1.4 ครอบคลุมเทคนิคทั้งมือขวามือซ้าย ที่ควรเรียนในระดับเริ่มต้น						

หัวข้อที่ใช้ในการประเมิน	ระดับคุณภาพ					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
2 องค์ประกอบดนตรี						
2.1 เพลงที่นำมาใช้ มีความน่าสนใจ						
2.2 จังหวะและทำนอง เรียงลำดับ เหมาะสม และสอดคล้องกับเทคนิค ไวโอลิน						
2.3 มีการสร้างแนวประสานที่ สอดคล้องคล้อยกับแนวทำนองหลัก						
2.4 เครื่องหมายความเข้มเสียง (Dynamic) สอดคล้องกับบทเพลงและ เหมาะสมกับผู้เรียนระดับเริ่มต้น						
2.5 ลักษณะของรูปแบบ (Music form) และความยาวเพลงเหมาะสมสำหรับ ผู้เรียนระดับเริ่มต้น						

ข้อเสนอเพิ่มเติม.

.....

.....

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Chulalongkorn University

เนื้อหาไวโอลินในแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย

☐ ผ่าน

☐ ไม่ผ่าน

**แบบประเมินสำหรับตรวจสอบแบบเรียนไวโอลินเสริม
สำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย
(ผู้เชี่ยวชาญด้านแบบเรียนดนตรี)**

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. ชื่อ (นาย/ นาง/ นางสาว)..... นามสกุล.....
2. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
3. อายุ.....ปี
4. ประวัติการศึกษา ☐ ปริญญาตรี ☐ ปริญญาโท ☐ ปริญญาเอก
5. สถาบันการศึกษา คณะ สาขา.....
6. ตำแหน่งปัจจุบัน..... สถาบัน..... วิชาที่สอน.....

ตอนที่ 2 แบบเรียนดนตรี: ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อประเด็นดังต่อไปนี้

กรุณาใส่เครื่องหมาย / ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- 5 หมายถึง มีคุณภาพระดับดีมาก
- 4 หมายถึง มีคุณภาพระดับดี
- 3 หมายถึง มีคุณภาพระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีคุณภาพระดับพอใช้
- 1 หมายถึง มีคุณภาพระดับปรับปรุง

หัวข้อที่ใช้ในการประเมิน	ระดับคุณภาพ					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
1.1 ตัวโน้ต ภาพประกอบ ตัวหนังสือ และหน้ากระดาษ มีขนาดที่สมดุลและเหมาะสม						
1.2 มีส่วนประกอบที่ครบถ้วนที่แบบเรียนดนตรีควรมีและจัดองค์ประกอบได้สวยงาม						
1.3 รูปภาพมีความสอดคล้องกับเนื้อหาเพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน						

หัวข้อที่ใช้ในการประเมิน	ระดับคุณภาพ					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
1.4 มีสื่อการสอนที่ทันสมัย เหมาะกับเทคโนโลยีปัจจุบัน						
1.5 การจัดหน้าสวยงามอ่านได้สะดวก						
1.6 ใช้ภาษาที่ถูกต้อง สื่อความหมายชัดเจน						

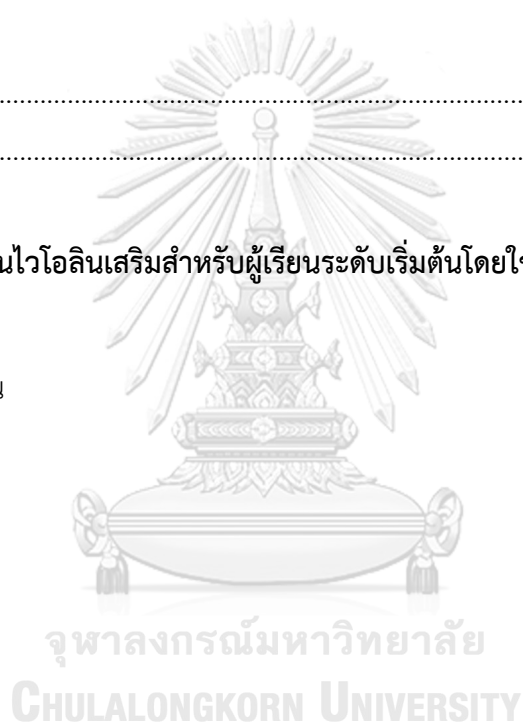
ข้อเสนอเพิ่มเติม

.....

.....

ลักษณะของแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย

- ☐ ผ่าน
- ☐ ไม่ผ่าน

**แบบประเมินสำหรับตรวจสอบแบบเรียนไวโอลินเสริม
สำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย
(ผู้เชี่ยวชาญด้านการประพันธ์เพลง)**

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. ชื่อ (นาย/ นาง/ นางสาว)..... นามสกุล.....
2. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
3. อายุ.....ปี
4. ประวัติการศึกษา ☐ ปริญญาตรี ☐ ปริญญาโท ☐ ปริญญาเอก
5. สถาบันการศึกษา คณะ สาขา.....
6. ตำแหน่งปัจจุบัน..... สถาบัน..... วิชาที่สอน.....

ตอนที่ 2 การประพันธ์เพลง: ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อประเด็นดังต่อไปนี้

กรุณาใส่เครื่องหมาย / ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- 5 หมายถึง มีคุณภาพพระดับดีมาก
- 4 หมายถึง มีคุณภาพพระดับดี
- 3 หมายถึง มีคุณภาพพระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีคุณภาพพระดับพอใช้
- 1 หมายถึง มีคุณภาพพระดับปรับปรุง

หัวข้อที่ใช้ในการประเมิน	ระดับคุณภาพ					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
1.1 เพลงที่เรียบเรียงใหม่มีความสร้างสรรค์และไพเราะ						
1.2 มีการสร้างแนวประสานที่สอดคล้องคล้อยกับแนวทำนองหลัก						
1.3 มีการประพันธ์เพลงให้เหมาะกับเครื่องไวโอลินแต่ยังคงรักษาโครงสร้างและองค์ประกอบเดิมของเพลง						

หัวข้อที่ใช้ในการประเมิน	ระดับคุณภาพ					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
1.4 เพลงที่ได้ประพันธ์ใหม่มีความน่าสนใจและส่งเสริมต่อการพัฒนาทักษะไวโอลิน						
1.5 มีการใช้ทำนอง จังหวะ ลักษณะเสียงและรูปแบบ ที่ถูกต้องและเหมาะสมในการประพันธ์						

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

การประพันธ์เพลงในแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย

☐ ผ่าน

☐ ไม่ผ่าน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ค
ตัวอย่างแบบเรียน วารินไวโอลิน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

การ์ณไวโอลิน Varin Violin

แบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทย

Violin Supplementary Book For Beginners

Based on Thai Folk Music

พัชรพันธ์ สมบุญตนนท์

Patcharapan Sombuntanont

พร้อมไฟล์เสียง

Music Track Included

คำนำ

วารินไวโอลิน

เป็นแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทยทั้ง 4 ภาค เนื่องด้วยไวโอลินเป็นเครื่องดนตรีตะวันตกส่งผลให้แบบเรียนส่วนใหญ่ใช้เพลงพื้นบ้านตะวันตกเพื่อใช้ในการสอนเป็นหลัก ซึ่งความสำคัญของดนตรีพื้นบ้านนั้นไม่ได้แค่เพื่อความบันเทิงเพียง แต่มีความเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม พิธีกรรม ประเพณี การงาน การเดินรำ ฯลฯ (สุกัญญา สุจฉายา, 2545) ดนตรีพื้นบ้านจึงมีคุณค่าที่สามารถสะท้อนถึงวัฒนธรรมในภูมิภาคนั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี ผู้เขียนเห็นถึงความสำคัญของดนตรีพื้นบ้านไทยจึงจัดทำแบบเรียนวารินไวโอลินขึ้น เพื่อเป็นการเสริมทักษะการเล่นไวโอลินควบคู่ไปกับการใช้แบบฝึกหัดหรือหนังสือแบบเรียนเดิมที่ผู้เรียนใช้ นอกเหนือจากทักษะไวโอลินผู้เรียนสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับประวัติดนตรีพื้นบ้านไทยผ่านภาพประกอบสีสันและคำอธิบาย

ผู้เขียนคาดหวังว่าแบบเรียนนี้ จะเป็นอีกหนึ่งทางเลือกสำหรับผู้ครูไวโอลินในการนำไปประยุกต์ใช้ในการสอน ที่ในสังคมปัจจุบันที่มีการรับวัฒนธรรมต่างประเทศที่หลากหลาย มีการผสมผสานระหว่างดนตรีตะวันตกและดนตรีไทยเข้าด้วยกัน และเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนที่จะเข้าใจในการฝึกเทคนิคไวโอลินและองค์ประกอบดนตรีมากขึ้น ควบคู่กับเรียนรู้ดนตรีพื้นบ้านไทยซึ่งเป็นอีกแนวเพลงที่น่าสนใจและมีคุณค่า

ขอขอบคุณ ผศ.ดร. วิชฎา ลิ้มพงศ์ เหล่าวานิชและโครงการสืบสานพระราชดำริ สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ด้านนวัตศิลป์และระบบเสียงดนตรีที่สนับสนุนในการสร้างสรรค์ผลงานดนตรีชิ้นนี้

พัชรพันธ์ สมบุญตนนท์

Preface

Varin Violin is a violin supplementary book

for beginners based on Thai folk music from the 4 regions of Thailand. Violin is originally a Western musical instrument, and manuals mainly used traditional Western music to teach the medium. Folk music is not only for entertainment, but it also involves culture, rituals, work, dancing, etc. (Sujchaya, 2002) and represents the unique culture of each region. Realizing the significance of Thai folk music, the author creates this supplementary manual to enhance playing skills. Learners can use it together with their existing violin exercise and violin books. Aside from skill enhancement, they will also be able to learn Thai folk music history through colorful illustration and description.

The author hopes that violin instructors can apply techniques in this manual to their teaching. At present, there are a mix of cultures in society. Integration of Western and Thai music is an advantage to learners, helping them to understand more playing techniques and music elements, appreciate aesthetic value and interesting styles of Thai folk music.

I would like to thank Asst. Prof. Dr. Vitchatalum Laovanich and Art innovations and musical temperament project inherited from H.R.H Princess Maha Chakri Sirindhorn's initiation for their support.

Patcharapan Sombuntanont

ท่าทาง Posture

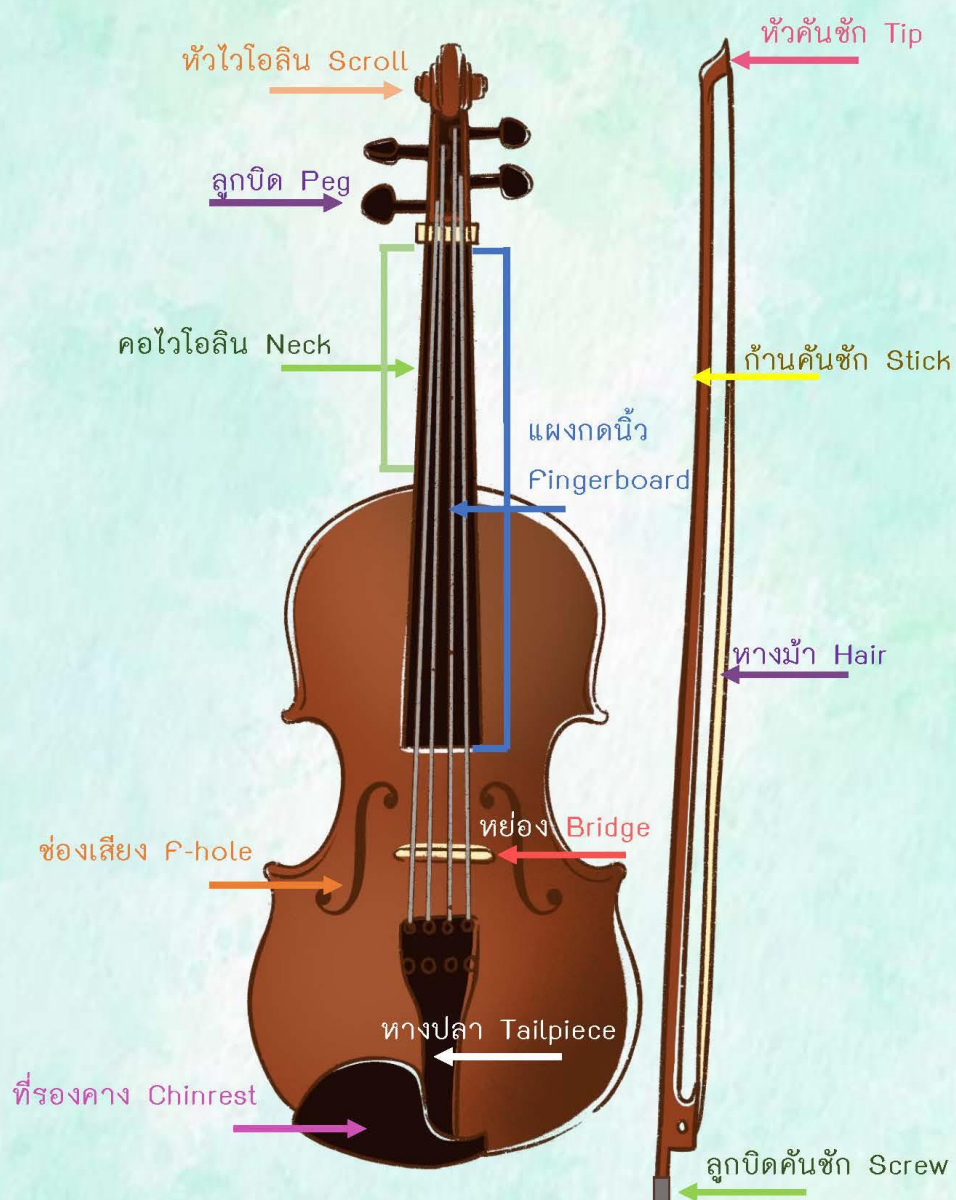

ท่าพัก
Rest position

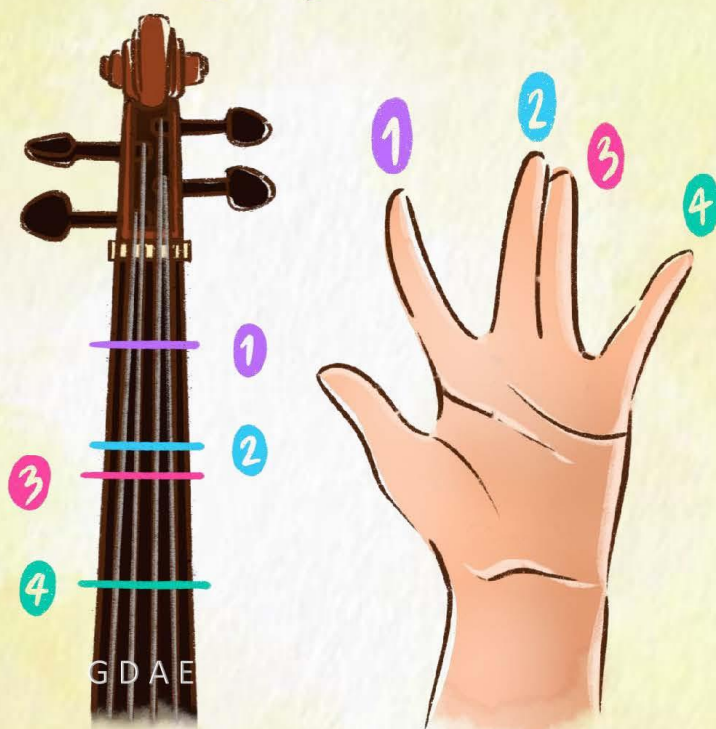

ท่าเล่น
Play position

โครงสร้างไวโอลิน Violin structure

รูปแบบการวางนิ้ว *Finger pattern*

- นิ้วชี้ คือ นิ้ว 1 Index finger is the 1st finger
 นิ้วกลาง คือ นิ้ว 2 Middle finger is the 2nd finger
 นิ้วนาง คือ นิ้ว 3 Ring finger is the 3rd finger
 นิ้วก้อย คือ นิ้ว 4 Little finger is the 4th finger

สารบัญ Contents

เพลง ลงแขกเกี่ยวข้าว (Long Khaek Qia Khao)	9
เพลง เจ้าเท่ง (Jao Theng)	11
เพลง แสนหวาน (Saen Waan)	14
เพลง นกน้อยบินกลางทุ่ง (Nok Noi Bin Ghlang Toong)	16
เพลง ลายอีสาน (Lai Isarn)	18
เพลง จ้องมองตา (Jong Mhong Taa)	20
เพลง กุหลาบเวียงพิงค์ (Gu Larb Wiang Ping)	22
เพลง ระเบิดฟ้า (Ra Bum Pad)	24
เพลง ร่องเงาแดนใต้ (Rong Ngengdan Tai)	28
เพลง เตยโชน (Toei Khong)	30
เพลง ระเบิดสายน้ำ (Ra Bum Sai Nam)	32
เพลง น้อยใจยา (Noi Jai Ya)	34

บันไดเสียง เอ เมเจอร์
(A Major Scale)

0 1 2 3 0 1 2 3 4

0 2 0 3 4

Exercise

2 3 4 3

2 1 4

เพลง ลงแขกเกี่ยวข้าว

(Long Khaek Qia Khao)

ดนตรีพื้นบ้านภาคกลาง

Central Region Folk Music

Arr. Patcharapan Sombuntanont

Sheet music for the song "Long Khaek Qia Khao" (Long Khaek Qia Khao), arranged by Patcharapan Sombuntanont. The music is in 4/4 time and features three staves (A, B, and C) with a key signature of one sharp (F#).

The first system (measures 1-4) includes fingerings (0, 1, 2, 4) and a "pizz" (pizzicato) instruction. The second system (measures 5-8) includes fingerings (2, 4). The third system (measures 9-12) includes a repeat sign.

** รอบแรกดีด รอบสองใช้คันชัก 1st time: Pizzicato 2nd time: Arco **

บันไดเสียง ดี เมเจอร์
(D Major Scale)

0 1 2 3 0 1 2 3 4

0 2 0 3 4

Exercise

2 3 4 4 2

4 1 4 0 3 2

เพลงเจ้าเท่ง มีทำนองเดิมมาจากเพลงพื้นบ้านภาคใต้
ชื่อเพลงหักคอไอ้เท่ง โดยเท่งเป็นหนึ่งในตัวละครของหนังตะลุง
โดยทำการเชิดหุ่นหลังฉากผ้าทำให้เกิดแสงเงา ทั้งมีการพากษ์และ
ดนตรีสนุกสนานประกอบการแสดง (อัศวิน ศิลปะเมธากุล, 2552)

“Jao Theng” melody is from a folk song of the South
called “Hak Ko I Teng”. Teng is a character in a shadow
puppet play called ‘Nang Talung’. Leather puppets held
up and down behind a white screen, along with lively
narration and music, creates an attractive light and
shadow show. (Silapamaythakun, 2009)

เพลง เจ้าเท่ง (Jao Theng)

ดนตรีพื้นบ้านภาคใต้
South Region Folk Music
Arr. Patcharapan Sombuntanont

0 2 4

Pupil

Teacher

3 4

6 4 2

Pupil

Teacher

3 1 0 3 0

12 3 4

Pupil

Teacher

4

16 3

Pupil

Teacher

V

เพลง แสนวนาน (Saen Waan)

ดนตรีพื้นบ้านภาคกลาง
Central Region Folk Music
Arr. Patcharapan Sombuntanont

เพลงนกน้อยบินกลางทุ่ง มีทำนองเดิมมาจากเพลงพื้นบ้านภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ชื่อเพลงลายนกไขบินข้ามทุ่ง ได้แนวความคิดมาจากเสียงตามธรรมชาติ ในเพลงนี้บรรยายถึงนกไขหรือนกหัวขวานที่กำลังอพยพและบินผ่านทุ่งนา (ภิภพ ปิ่นแก้ว, 2559)

“Nok Noi Bin Ghlang Toong” melody is from “Lai Nok Sai Bin Kam Tung”, a folk song from the Northeastern part of Thailand. The melody is reminiscent of the sound of nature, describing the atmosphere when woodpeckers are flying above the rice field during their migration.
(Pinkeaw, 2016)

เพลง นกน้อยบินกลางทุ่ง (Nok Noi Bin Ghlang Toong)

ดนตรีพื้นบ้านภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

Northeast Region Folk Music

Arr. Patcharapan Sombuntanont

Sheet music for the song "Nok Noi Bin Ghlang Toong" (Nok Noi Bin Ghlang Toong). The music is written in treble clef, 4/4 time, and D major (two sharps). The melody is as follows:

5 2 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

เพลงลายอีสาน มีทำนองเดิมมาจากเพลงพื้นบ้านภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ชื่อ เพลงลาลำโปงลาง โดยโปงลางนั้นเป็นเครื่องดนตรีจากภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นเครื่องดี ลักษณะคล้ายระนาด นำไม้มาคลึงเรียง
ต่อกันและนำไม้มาตีเกิดเป็นทำนองเพลง
(ศรารุช โชติจรัส, ธนกร เฟ่งศรี, และ เจริญชัย ชนไพโรจน์, 2561)

“Lai Isan” melody is from “Lai Lam Ponglang”, a Thai folk
song of the Northeast region. Ponglang is a Northeastern
musical instrument in the percussion family, similar to a Thai
xylophone. The symmetrically cut wooden pieces are lined
horizontally and struck with a mallet.

(Choatchamrat, Bhengsri, & Chonparot, 2018)

เพลง ลายอีสาน (Lai Isarn)

ดนตรีพื้นบ้านภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
Northeast Region Folk Music
Arr. Patcharapan Sombuntanont

2 0 4

f

5 0

p

9 *f*

13 4

p

17 0 4 V

f

21 *p*

24 *f*

เพลงจ้องมอตา มีทำนองเดิมมาจากเพลงพื้นบ้านภาคกลาง
ชื่อเพลงตามองตา เป็นเพลงที่นิยมใช้ในรำโทน (การร้องและรำ
ของชาวบ้านไม่มีแบบแผนกำหนดเพื่อความสนุกสนาน) ซึ่งต่อมาได้
พัฒนาเป็นรำวงมาตรฐาน (ศิลปินศิลปากร, 2560)

“Jong Mhong Taa” melody is from the Thai folk song
called “Ta Mhong Ta” from the Central region. It is
popular among villagers joining Ram Tone (freestyle
singing and dancing which is done for fun) which later
developed into be the standard Thai folk dance.

(Silapakorn artist, 2017)

เพลง จ้องมอองตา (Jong Mhong Taa)

ดนตรีพื้นบ้านภาคกลาง
Central Region Folk Music
Arr. Patcharapan Sombuntanont

เพลงกุหลาบเวียงพิงค์ มีทำนองเดิมมาจากเพลงพื้นบ้านภาคเหนือ
ชื่อเพลงกุหลาบเวียงพิงค์ เป็นบทเพลงไทยสากลที่ได้รับแรงบันดาลใจจากเพลงพื้นบ้านล้านนา ประพันธ์และขับร้องโดย
วงจันทร์ ไพโรจน์ (จรัญ กาญจนประดิษฐ์, 2556)

“Gu Larb Wiang Ping” melody is from the Northern folk song called Gu Larb Wiang Ping. This classical Thai song is inspired from a Lanna folk song, composed and sung by Wongjan Pairoj (Kanchanapradit, 2013)

เพลง กุหลาบเวียงพิงค์ (Gu Larb Wiang Ping)

ดนตรีพื้นบ้านภาคเหนือ

Northern Region Folk Music

Arr. Patcharapan Sombuntanont

Andante

1 2 0 4 4 1 0

mp

3 1 0 3 4

mf

6 3 4 1 0 0

เพลงระบำพัด มีทำนองเดิมมาจากเพลงพื้นบ้านภาคใต้
ชื่อเพลงตารีกีปัส เป็นภาษามลายู โดย “ตารี” หมายถึง ระบำ
และ กีปัส หมายถึง พัด ลักษณะการแสดงเป็นการรำรำโดยใช้
พัดเป็นอุปกรณ์ประกอบการแสดง
(ทัศนียา คัญทะชา และ รวิสรา ศรีชัย. 2555)

“Ra Bum Pad” melody is from a Southern folk song
called “Tari Gipus” in Malayu language. Tari means
dancing and Gipus means a fan. Dancers use folding
fans as dancing instruments in the show.

(Kantacha & Srichai, 2012)

เพลง ระเบ้าพัด (Ra Bum Pad)

ดนตรีพื้นบ้านภาคใต้

South Region Folk Music

Arr. Patcharapan Sombuntanont

Allegro

3
f

5
p

9
p

13
Fine

17
mf

21
mp

4 2 4

4 4 D.C. al Fine

บันไดเสียง จี เมเจอร์

(G Major Scale)

0 1 2 3 0 1 2 3 4

3 4 1 2 3 0 1 2 4 4

0 2 0 3 4

3 1 3 2

Exercise

0 0 0 0 4 0

4 0 4

0 4

โน้ตสีส้ม: กดนิ้ว 2 ใกล้กับนิ้ว 1

Orange notes: Place the 2nd finger close to the 1st finger

เพลง ร่องเง้งแดนใต้ (Rong Ngengdan Tai)

ดนตรีพื้นบ้านภาคใต้
South Region Folk Music
Arr. Patcharapan Sombuntanont

Allegretto

Sheet music for the song "Rong Ngengdan Tai" (Rong Ngengdan Tai) in 4/4 time, key of D major. The tempo is marked **Allegretto**. The music is arranged by Patcharapan Sombuntanont.

The score consists of four staves, each with a measure number (1, 5, 9, 13) and a dynamic marking (*mf*, *mp*, *f*, *p*). The notes are written in treble clef with a key signature of one sharp (F#). The melody is accompanied by a bass line. The notes are marked with fingerings (0, 1, 4, 2, 3, 4) and breath marks (V). The piece ends with a double bar line.

เพลงเต้ยโขง มีทำนองเดิมมาจากเพลงพื้นบ้านภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ชื่อ เพลงเต้ยโขง โดยเต้ย หมายถึงทำนองเพลงหรือลายของแคน บันไดเสียงที่พบในเพลงเต้ย คือบันไดเสียงเพนทาโทนิค ซึ่งมีเพียง 5 เสียงเท่านั้น ยกตัวอย่างเช่น ซี เพนทาโทนิค ประกอบด้วย โน้ต โด เร มี ซอล ลา (จรัญ กาญจนประดิษฐ์, 2556)

“Toei Khong” melody is from “Toei Khong”, a northeastern folk song. Toei means the melody or the music from “Khaen”, an Isan (Northeastern Thailand) mouth organ. Music scale that composed in Toei is pentatonic scale, simply consisting of 5 notes, for example C pentatonic include do, re, mi, sol and la. (Kanchanapradit, , 2013)

เพลง เต๋ยโขง (Toei Khong)

ดนตรีพื้นบ้านภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

Northeast Region Folk Music

Arr. Patcharapan Sombuntanont

Moderato

1 4 2 0 4

f *p*

4 0 4 3 4

f *mp*

7 0 0 4 0

f

เพลงระบำสายน้ำ มีทำนองเดิมมาจากเพลงพื้นบ้านภาคเหนือ
ชื่อเพลงล่องแม่ปิง โดยเนื้อเพลงเป็นการเปรียบเทียบความงาม
ของผู้หญิงชาวเหนือกับดอกไม้ชนิดต่างๆ และสอนให้ประพฤติตน
ให้เป็นคนดี (ญาณเทพ อารมณอ่อน, 2554)

“Ra Bum Sai Nam” melody is from a Northern Thai
folk song called “Long Mae Ping”. The song compares
the beauty of women from the North to flowers and
instills decency. (Aromoon, 2011)

เพลง ระบายสายน้ำ (Ra Bum Sai Nam)

ดนตรีพื้นบ้านภาคเหนือ

Northern Region Folk Music

Arr. Patcharapan Sombuntanont

Allegretto

Musical score for the song "Ra Bum Sai Nam" (ระบายสายน้ำ), arranged by Patcharapan Sombuntanont. The score is in 3/4 time, key of D major, and tempo of Allegretto. It consists of five staves of music, with measures numbered 1 through 24. The score includes various musical notations such as notes, rests, and dynamic markings (mp, mf, p). Fingerings are indicated by numbers 0, 1, 3, 4 above notes. The piece concludes with a double bar line and a 'rit.' (ritardando) marking.

เพลงน้อยใจยา มีทำนองเดิมมาจากเพลงพื้นบ้านภาคเหนือ
ชื่อเพลงน้อยใจยา ประพันธ์เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของบทละคร
ขอล้านนา โดยลักษณะเด่นคือ ร้องโต้ตอบเป็นภาษาเหนือและมี
ทำนองพื้นบ้านล้านนาประกอบการร้อง
(กฤษฎี บุรณวิทย์วุฒิ, 2561)

“Noi Jai Ya” melody is from a Northern song called
“Noi Jai Ya”, composed to be a part of the Sor Lanna
musical show. The song is written in the Northern
dialect, while the melody is Lanna, and the lyrics are
structured as a conversation. (Buranavitayawut, 2018)

เพลง น้อยใจยา (Noi Jai Ya)

ดนตรีพื้นบ้านภาคเหนือ

Northern Region Folk Music

Arr. Patcharapan Sombuntanont

Andante

mp

7

12

pizz.

p

17

arco.

mf

22

rit. -

** ซ้ำลงเฉพาะรอบที่ 2 Only 2nd time played slower**

Musical symbols สัญลักษณ์ดนตรี

__ Treble clef กุญแจซอล

__ Down bow คั่นชักลง

__ Up bow คั่นชักขึ้น

pizz. (Pizzicato) __ Plucking the string with a finger
การดีดสายโดยใช้นิ้ว

arco __ Playing with the bow เล่นโดยใช้คันชัก

(Slur) __ Connects two or notes together in one
bow stroke, Played smoothly เล่นโน้ตสองโน้ตหรือ
มากกว่าในคันชักเดียว, เล่นเสียงต่อเนื่อง

__ Repeat sign เครื่องหมายย้อน

Fine __ The end ท่อนจบ

D.C. al Fine (Da Capo al Fine) __ Return to the
beginning of the piece and play until Fine ย้อนไปต้นเพลง

• (Staccato) __ Played detached notes เล่นเสียงขาดจากกัน

__ (Tenuto) __ Played with sustained notes
เล่นยึดไว้ให้เต็มค่านโน้ต

Dynamic ระดับเสียง

f	(Forte) Loudly ดัง
p	(Piano) Quietly เบา
mp	(Mezzo piano) Moderately soft เบาปานกลาง
mf	(Mezzo forte) Moderately loud ดังปานกลาง
>	(Crescendo) Gradually louder ดังขึ้นทีละน้อย
<	(Decrescendo) Gradually softer เบาลงทีละน้อย

Tempo mark เครื่องหมายกำหนดความเร็ว

Andante	Walking pace เดิน, ช้าปานกลาง
Allegro	Fast เร็ว
Allegretto	Quite fast ค่อนข้างเร็ว
Moderato	Moderate pace เร็วปานกลาง
Rit.	(Ritardando) Gradually slower ช้าลงทีละน้อย
\smile	(Permata) Elongate a note or rest เล่นโน้ตหรือหยุดยาวขึ้น

รายการอ้างอิง

- กฤษดิ์ บุรณวิทย์วุฒิ. (2561). “น้อยใจยา/เสเลมา” การตีความการผสมผสานวัฒนธรรมดนตรีตะวันออกและตะวันตกในบรรยากาศของแจ๊ส โดยวงดนตรีเดอะพามาโลทาวน์. วารสารเวอร์ดิเยน สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์และศิลปะ. 11(3). 1492-1507.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2528). ดนตรีพื้นบ้านไทยและศิลปการแสดงของไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- จรรย์ กาญจนประดิษฐ์. (2556). ตามรอยเพลงพ็อนเงี้ยว สู่ความสัมพันธ์ทางดนตรีชาติพันธุ์ลุ่มน้ำโขง. วารสารสังคมลุ่มน้ำโขง. 9(2). 79-98.
- ญาณเทพ อารมณฺ์. (2554). วิเคราะห์บทเพลงจรัล มโนเพ็ชร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศิลป์). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- ณรุทธิ์ สุธงจิตต์. (2541). เพลงพื้นบ้านท่าโทะ: เนื้อหาดนตรีและการสืบทอด. (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: สถาบันไทยศึกษาจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- ทศนียา คัญทะชา และ วริศรา ศรีชัย. (2555). การศึกษาพัฒนาการจำปาตะสู่ผลงานสร้างสรรค์: ตารีจำปาตะ. (รายงานการวิจัย). สงขลา: มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- ภัพ ปิ่นแก้ว. (2559). การปฏิบัติโปงลาง. สืบค้นจาก <http://portal5.udru.ac.th/ebook/pdf/upload/18f9qWka44k1Mkm4qM61.pdf>
- วิชัย มีศรี. (2557). บทเพลงรองเง็ง: กรณีศึกษา นายเซ็ง อาบู. (รายงานการวิจัย). สงขลา: มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- ศราวุธ โชติจรัส, ธนากร เฟ่งศรี, และ เจริญชัย ชนไฟโรจน์. (2561). ความเป็นมาและพัฒนาการของโปงลางในบริบทวัฒนธรรมอีสาน. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์, 20(2), 1-14.
- ศิลปินศิลปาธร. (2560, 26 กรกฎาคม). สืบค้นจาก <https://www.youtube.com/watch?v=0OUpK0F19yY>
- สุกัญญา สุฉายา. (2545). เพลงพื้นบ้านศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- อัศวิน ศิลปะเมธากุล. (2552). ศึกษาการละเล่นหนังตะลุงในภาคใต้เพื่อการพัฒนาการละเล่นร่วมสมัย. วารสารวิทยบริการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. 20(1). 27-42.

Reference

- Aromoon, Y. (2011). *The Analysis of Jaran Manopheet*. (Unpublished Master's Thesis). Srinakharinwirot University, Bangkok.
- Buranavitayawut, K. (2018). "Noi Chaiya/Selemao" an East meets West jazz atmosphere interpretation by the Pomelo Town Jazz Ensemble. *Veridian E-Journal*. 11(3). 1492-1507.
- Ministry of Education. (1985). *Folk Music and Traditional Performing Art of Thailand*. Bangkok: Kurusapa Printing Ladphrao.
- Choatchamrat, S., Bhengsri, T., & Chonparot, J. (2018). Background and Development of Pong Lang in Isan Culture. *Journal of Humanities and Social Sciences Surin Rajabhat University*, 20(2), 1-14.
- Kanchanapradit, J. (2013). Tracking Fon-Ngeue Songs: Musical Relationships among Ethnic Groups in the Mekong River Basin. *Journal of Mekong Societies*. 9(2). 79-98.
- Kantacha, T., & Srichai, R. (2012). *The Study of Champada Development for Creative Dance: Tarichampada*. (Research Report). Songkla: Songkla Rajabhat University.
- Mesri, V. (2014). *A Case Study of Rong Ngang Songs of Mr.Seng Arboo*. (Research Report). Songkla: Songkla Rajabhat University.
- Pinkeaw, P. (2016). *Pong Lang Practical*. Retrieved from <http://portal5.udru.ac.th/ebook/pdf/upload/18f9qWka44k1Mkm4gM61.pdf>
- Silpakorn Artist. (2017, July 26). Retrieved from <https://www.youtube.com/watch?v=0OUpKOFI9yY>
- Silapamaythakun, A. (2009). Designs and Development in Contemporary Shadow Puppet Theater (Nang Talung) in Southern Thailand. *Academic Services Journal Prince of Songkla University*. 20(1). 27-42.
- Sujchaya, S. (2012). *Folk Song Education*. (2nd Ed.). Bangkok: Academic Works Dissemination Project Faculty of Arts Chulalongkorn University.
- Suttachitt, N. (1998). *Tah Poh Folk Song: Music Contents and Transmission*. (Research Report). Bangkok: The Institute of Thai Studies Chulalongkorn University

ประวัติผู้เขียน About the author

ชื่อ-สกุล:	พัชรพันธ์ สมบุญตนนท์
วันเดือนปีเกิด:	20 ธันวาคม พ.ศ. 2537
สถานที่เกิด:	กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	ปริญญาตรียางคศาสตร์ (การแสดงดนตรี) เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง เอกการแสดงไวโอลิน คณะดุริยางคศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร (2556-2560) ปริญญามหาบัณฑิต สาขาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2562-ปัจจุบัน)
Name & Surname:	Patcharapan Sombuntanont
Date of Birth:	December 20, 1994
Place of Birth:	Bangkok
Education:	Bachelor of Music Performance with First-Class Honors, Major in Violin Performance, Faculty of Music, Silpakorn University (2013-2017) Master of Music Education (M.Ed.), Faculty of Education, Chulalongkorn University (2018-present)

การ์ตูนไวโอลิน Varin Violin

ไวโอลิน โดย พัชรพันธ์ สมบุญตนนท์
เปียโน โดย นิธิ เทียนทอง
ภาพประกอบ โดย อัญชิสา วัฒนภิรมย์
ออกแบบ โดย โชติพัชร สมบุญตนนท์

Violin by Patcharapan Sombuntanont
Piano Accompaniment by Nithi Thienthong
Illustrated by Anchisa Watthanapirom
Designed by Chotipat Sombuntanont

ดนตรีประกอบแบบเรียน
Music Backing Track

คู่มือการใช้แบบเรียน
Music Handbook

วารินไวโอลิน

เป็นแบบเรียนไวโอลินเสริมสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มต้นโดยใช้ดนตรีพื้นบ้านไทยทั้ง 4 ภาค ผู้เขียนเห็นถึงความสำคัญของดนตรีพื้นบ้านไทยจึงจัดทำแบบเรียนวารินไวโอลินขึ้นเพื่อเป็นการเสริมทักษะการเล่นไวโอลินควบคู่ไปกับการใช้แบบฝึกหัดหรือหนังสือแบบเรียนเดิมที่ผู้เรียนใช้ นอกเหนือจากทักษะไวโอลินผู้เรียนสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับประวัติดนตรีพื้นบ้านไทยผ่านภาพประกอบสีสันและคำอธิบาย

Varin Violin

is a violin supplementary book for beginners based on Thai folk music from the 4 regions of Thailand. The author creates this supplementary manual to enhance playing skills. Learners can use it together with their existing violin exercise and violin books. Aside from skill enhancement, they will also be able to learn Thai folk music history through colorful illustration and description.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	พัชรพันธ์ สมบุญตนนท์
วัน เดือน ปี เกิด	20 ธันวาคม 2537
สถานที่เกิด	กรุงเทพ
วุฒิการศึกษา	ครุศาสตรมหาบัณฑิต
ที่อยู่ปัจจุบัน	55/91 หมู่บ้านเพชรมณฑล ซอย 3 ถนน นครlung บางไผ่ บางแค กทม 10160
ผลงานตีพิมพ์	โครงการประชุมวิชาการระดับนานาชาติด้านเสียงและดนตรีแห่ง มหาวิทยาลัยศิลปากร ครั้งที่ 2
รางวัลที่ได้รับ	สื่อนวัตกรรมการสอนดนตรี โดยวิทยาลัยการดนตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏ บ้านสมเด็จเจ้าพระยา